

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

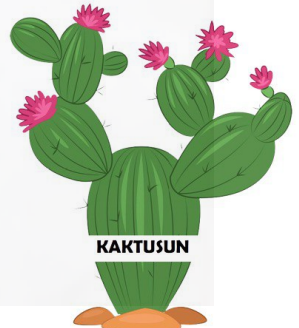
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DİLEK TAYGUN

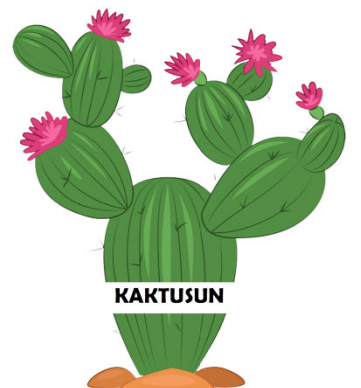
*"Yüregimde sönmeye hazır olan
yangını yeniden harlamaya
gerek yoktu."*

Sevdanın Külleri

DİLEK TAYGUN

Sevdanın
Kılları

Sevdanın Külleri

DİLEK TAYGUN

*Ü*züme vuran güneş ışığına inat yüreğim donuyordu. Güneş gözlüğümü gözüm-
den çıkararak etrafımdaki insanlara bak-
tım. Hepsinin farklı bir telaşı vardı. Kimisi bir yere
yetişmeye, kimisi ise uzaklardan gelmiş İstanbul'u
kucaklamaya çalışıyordu. Tıpkı benim gibi...

*Çocukluğumu, gençliğimi geçirdiğim şehir... En sevdikle-
rimi yüreğinde barındıran şehir... Tekrar geldim işte sana...
Üstelik bu sefer fazlasiyla yaralı ve sefil bir halde geldim...*

Önümde duran taksiyle düşüncelerimi, acılarımı
bir kenara bırakarak valizimi bagaja koydum ve arka
koltuğa oturdum. Bir zamanlar evim dediğim, hu-
zur bulduğum yerin adresini şoföre söylerken aklım
da yaşadıklarımıydı. Beynim doğru olanı yaptığımı
tekrarlasa da kalbim ısrarla isyan ediyordu ona. Ne
yapacağımı bilemez bir haldeyken ani bir kararla Tür-
kiye'ye, evime dönmüştüm. Onu bırakıp, yaşadıkları-
mızı bırakıp... Hayallerimi bir bavula koyup kürkçü
dükkânına geri dönmüştüm.

Taksi bilindik yollarda ilerlerken yüreğimdeki kor-
ku ve heyecan birbiriyle raks eder hale gelmişti. Aile-
me kavuşacağım için heyecanlıydım ama açık konu-
şmak gerekirse korkum heyecanımdan daha fazlaydı.

Korkuyordum anlamalarından. Ne de olsa endişem sadece kendim için değildi.

On dakika sonra taksiciye parasını ödeyerek arabadan inmiştim. Kapının önündeki güvenlik görevlileri bana boş gözlerle baksa da altı yıldır bu evin güvenliğinden sorumlu olan Yunus, beni görünce hemen kapıyı açmalarını söyledi. Bana da soğuk bir gülümsemeyle, "Hoş geldiniz, Deniz Hanım," demekle yetindi. Bu adam beni ilk günden beri sevmemişti ve bana hep böyle soğuk davranırdı. Bunun nedenini anlayamamam bile açık söylemek gerekirse umurumda da olmamıştı.

Bahçeden içeri girdiğimde evin hâlâ beş yıl önceki gibi olduğunu görünce rahat bir nefes aldım. Tabii değişen şeyler de vardı; Ayaz'ın evlendiğini duymuştum mesela... Bu da beni geren bir diğer noktaydı. Ayaz ile arama kimsenin girmesini istemiyordum. Bu kişi karısı dahi olsa.

Ellerim titreyerek zile bastım. Birkaç dakika sonra kapı açılmıştı ve yıllardır yüzünü görmediğim annemle karşı karşıya gelmişim. Yüzündeki şaşkınlık ve hayret karşısında gözyaşlarımı tutamayıp ona sımsıkı sarıldım. Onun da bana sarılmasıyla içim biraz olsun rahatlamıştı.

"Deniz... Kızım... Geldin..."

Annemin ağzından çıkan her kelime ne kadar şaşırdığının bir göstergesiydi.

“Geldim, anne...”

Benden biraz uzaklaşarak gerçekliğimden emin olmaya çalıştı. Önce yüzünde güzel bir gülümsemeyle bana baksa da sonra hızla kaşlarını çatı.

“Beş yıldan sonra gelince insan inanamıyor işte!”

Haklıydı. Bu yüzden sadece gülümsedim ve küçük bir kız çocuğu gibi dudaklarımı büktüm.

“Affet beni Melek Sultan...”

Annem hâlâ kaşları çatık bir halde bana bakıyordu. Dudaklarımı daha da büzerek bir kedi yavrusu gibi ona sırnaşmaya başladım.

“Ama biz Ayaz ile böyle dudağımızı bükünce, sen hep affederdin bizi...”

“Tabii, küçük hanım... Geç içeri, hadi geç.”

Yüzümde oluşan gülümsemeyle elimdeki valizi daha önce odam olarak kullandığım -mutfağın hemen yanındaki - odaya götürdüm. Her şey bıraktığım gibiydi. Beş yıl önceki odam karşımdaydı. Hiçbir şeye dokunulmamıştı. Gözlerimin dolmasına engel olamadım. Kendimi toparlamaya çalışarak odadan çıktım ve mutfığa girdim. Annem beni görünce gülümseyerek, “Sana kızgınım ama...” dedi ve yanağıma bir öpücük bıraktı. “İyi ki geldin, seni çok özledim... Yaşlı yüreğim yokluğuna daha fazla dayanamıyordu.”

Kaşlarımı çatarak öfkeyle baktım ona.

“Sen yaşlı falan değilsin, sultanım... Bana taş çıkar-tırsın.”

“Hadi oradan edepsiz! Bir sen, bir Ayaz... Hep aynı şeyi yapıyorsunuz. Önce şu yaşlı yüreğimi üzüyor, sonra da gönlümü almaya çalışıyorsunuz!”

Haklıydı. Yıllardır yanına gelmeyip sadece telefon-la görüşerek onu çok üzümüştüm. Dikkatli baktığımda annemin beş yılda fazlasıyla yaşlandığını anladım. Bunda benim etkim -ne yazık ki - fazlasıyla büyüktü.

“Benim suçum belli de, Ayaz ne yaptı ki?”

Annemin yüzünde kederli bir ifade belirmişti. “Onun suçu senden daha büyük... Hem kendinin hem de başka birisinin hayatını bile isteye mahvetti.”

Anlamamış bir halde anneme bakıyordum. *Ne demekti bu?* Annem tam bir açıklama girişiminde bulunacaktı ki, “Melek Hanım,” diyen zarif ama bir o kadar da soğuk olan sesi duyunca kapıya doğru döndüm. Karşımda siyah saçlarına tezat beyaz tenli bir kadın duruyordu. Çıkık elmacık kemikleri kendini beğenmiş bir kadın olduğunu adeta gözler önüne seriyordu.

Bakışları beni bulduğunda kaşları çatılmıştı.

“Bu bayan kim?”

“Kızım Deniz, Ayşe Hanım.”

Anlamsız bakışlarını yüzümde gezdirdikten sonra soğuk bir sesle konuşmasına devam etti.

“Kızınla dışarıda da buluşabilirsin diye düşünüyorum, sonuçta burası senin iş yerin.”

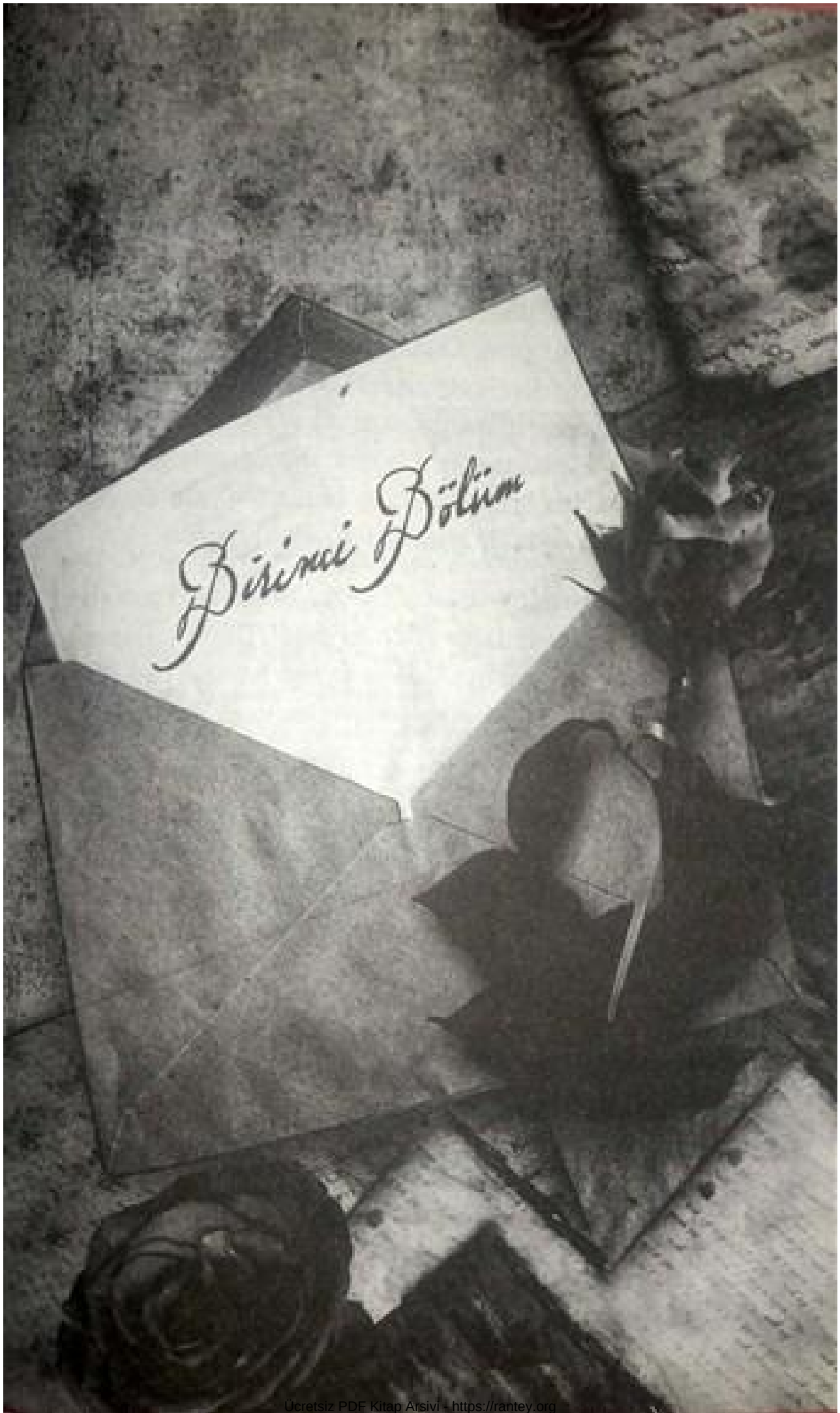
Duyduğum kelimeler karşısında kaşlarım çatılmış, içimde amansız bir öfke meydana gelmişti. Bu kadın ne saçmalıyordu böyle? Kimin evinden kimi kovuyordu? Ayağa kalktım. Kendimi sakın olmaya zorladığım bir ses tonuyla, “Burası bizim evimiz,” dedim. Söylediklerim karşısında soğuk çehresinde ukala bir gülümseme belirmişti.

“Burası Ayaz’ın evi.”

“Evet,” diyerek konuşmaya dâhil olan sesle gözlerim mutfığa giren adama kaydı. Ayaz her zamanki yakışıklılığıyla karşımda duruyordu. Üzerindeki siyah takım elbise ve yüzündeki sıcak gülümseme ile yıllardır tanıdığım adamdı bu.

“Burası benim evim, ama aynı zamanda Melek abla ve Deniz’in de evi.”

Hafifçe gülümsedim ve içimden geçeni yaparak hızlı adımlarla Ayaz’ın yanına ilerleyip kendimi onun kollarına bıraktım. Belimi saran ellerle kendimi güvende hissetmiştim. Ayaz’ın kulağına, “Evine hoş geldin,” demesiyle artık rahat bir nefes alabilmiştim. Evime, huzuruma dönmüştüm.

Evim dediğim yere geleli bir hafta olmasına rağmen çok şeyin değişmiş olduğunu kısa sürede fark etmiştim. Ayaz'ın eşi, Ayşe bu evde çok şeyi değiştirmişti. Tabii Ayaz'da da değişen çok şey vardı. Daha sinirli bir adam olmuştu. Ayşe gibi bir kadınla neden evlenmiş olduğuna bir türlü anlam verememiştim. Ona bunu sorduğumda da öyle olması gerekti diye geçiştirerek konuyu kapatmıştı. Bu cevaptan pek hoşlanmasam da sessiz kalarak ben de konuyu kapatmışım. Üstelik uğraşmam gereken daha önemli bir konu vardı. Ve benim bu konuyu en kısa zamanda Ayaz ile konuşmam gerekiyordu.

Annem kahvaltıyı bahçedeki çardakta hazırlamıştı. Tıpkı çocukluğumuzda olduğu gibi. Bugün benim için önemli bir gündü. Ayaz'ın şirketinde işe başlayacaktım ve ona bugün hayatımın en önemli gerçeğini itiraf edecektim.

Kahvaltı masasına neşeli gelen Ayşe'nin, Ayaz ile şirkete gideceğimi ve işe başlayacağımı duyduğunda suratı asılmıştı. Beni sevmediğini çok iyi biliyordum... Benim de duygularım aynıydı. Bu yüzden umursamadım.

Kahvaltı bittiğinde kendimi rahatlatmaya çalışarak Ayaz'ın arabasına geçtim. Birkaç dakika sonra Ayaz da gelmişti.

Evden biraz uzaklaştıktan sonra Ayaz'a doğru çevirdim bakışlarımı. "Uygun bir yerde arabayı durdurur musun?"

Şaşkın bir yüz ifadesiyle bana baktı ama "Lütfen..." dememle arabayı sağa çekerek durdurdu.

"Neyin var senin?"

Kendime güç vermek istercesine derin bir nefes aldım. Ayaz'a çevirdiğim bakışlarımda gizleyemediğim bir endişe vardı.

"Benim sana söylemem gereken bir şey var."

"Dinliyorum."

"Beni... Beni yargılamayacaksın ama... Lütfen... Ben... Ben dayanamam buna."

Benim sözlerim karşısında yüzündeki şaşkınlığının yanına endişe de eklenmişti. Eli elimi sıkarken, "Sen benim canımsın, Deniz... Her zaman yanında olduğumu unutma," dedi.

"Çok büyük bir hata yapmış olsam bile mi?"

"Ne yapmış olursan ol... Her zaman yanında olacağım."

"Ben..." dedim ve kesik bir nefes alarak, "Hamileyim," diye fısıldayabildim. Yüreğim korkuyla atarken bakışlarımı bir an bile onun gözlerinden ayıramıyordum. Yaptığım hatanın utancıyla yeterince acı çekerken bir de bunu söylemek canımdan can alıyordu adeta.

Ayaz bakışlarını benden çektiğinde gözümünden akan

bir damla yaşa engel olamadım. Belli ki o da sırtını dönecekti bana...

“Kimden?”

İşte en çok korktuğum soruyu sormuştu. Bunu öğrendiğinde benden iğrenecek, nefret edecekti. Tıpkı benim kendimden nefret ettiğim gibi.

“Ayhan.”

O an az önce benden çektiği gözleri yine beni bulmuştu fakat bu kez öfkeyle bakıyordu. Elimde olmadan gözlerimi kaçırdım. Korkuyordum, utanıyordum...

“O evli!”

Ağızımdan kaçan hıçkırığa engel olamamıştım. Ben bir hata yapmıştım ve bedelini fazlasıyla ağır bir şekilde ödeyecektim.

On dakikaya yakın arabanın içinde sağır edici bir sessizlik hâkim oldu. Ayaz’ın sakinleşmeye çalıştığının farkındaydım, o yüzden sustum ve onun konuşmasını bekledim.

“Biliyor mu?”

“Hayır,” diye fısıldayabildim. Ona bunu söyleyemezdim ki. Söylesem yeterince zor olan her şeyi biraz daha zora sokardım sadece. Bunun için ne gücüm ne de kendime güvenim kalmıştı. Yorulmuştum.

“Söyleyecek misin?”

“Hayır.”

“Bilmesi gerekiyor, çocuğun babası.”

“Bilmesi her şeyi daha da zora sokacak,” dedim sakin tutmaya çalıştığım ses tonumla. Ayaz’ın beni anlayacağını düşünüyordum. Beni zora sokacak şeyler söylemesini beklemiyordum.

Yine uzun süreli bir sessizlik oldu aramızda. Bu sessizlik canımı sıkarsa da ayak uydurmaya devam ettim.

“Ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum...”

“Aldırmayı düşünüyor musun?”

Bu sorunun cevabı kesinlikle belliydi. Ne olursa olsun bebeğimden vazgeçecek değildim. Öfkeyle gerilen bedenimi biraz daha ona çevirerek, “O benim bebeğim ve ben onu öldüremem... Üstelik...” dedim ve kesik bir nefes bıraktım dudaklarımın arasından.

“Üstelik ne?”

“Yurtdışında görüştüğüm kadın doğum uzmanı eğer çocuğu aldırırsam ya da düşük yaparsam bir daha anne olmamın çok zor olacağını söyledi. Ben... Yapamam, Ayaz... Onun bir suçu yok ki.”

Gözyaşlarımla ıslanan yüzüme inat o, çehresini

kaskatı tutuyordu. Bu adam ne zamandan beri böyle acımasız olmuştu?

“Bakma bana öyle!” diye öfkeyle tısladı.

“Ayaz...”

“Bu yaptığın *hata* denilip geçilemeyecek kadar büyük bir şey Deniz... Annen bunu öğrenirse mahv olur.”

Başım öne düşmüştü. Her zaman kızıyla gurur duyan annem bunu öğrendiğinde beni asla affetmeyecekti. Ve ben buna dayanamazdım.

Ayaz arabayı çalıştırdı ve soğuk bir sesle, “Bu konudan kimseye bahsetme... En kısa sürede bir çözüm yolu bulacağım,” diyerek konuyu kapatmıştı. O konuyu kapatmıştı fakat aynı zamanda benim yüreğimde büyük bir yaranın yeniden deşilmesine neden olmuştu.

Bir yandan kolumdaki saate bakarken bir yandan da aklımda bugünkü toplantının metni vardı. Şirket açısından çok önemli bir toplantıydı bu. Hem prestijimizi arttıracak hem de maddi anlamda daha fazla rahatlamamıza neden olacaktı. Bu yüzden fazlasıyla önemliydi.

Asansöre bindiğimde kapının kapanmasını beklerken bir anda tekrar açılmasıyla bakışlarımı kapıya çevirdim yeniden. Önce Ayaz'ı gördüm ve hafifçe

gölümsedim fakat yanında onu görmemle birlikte gülümsemem dudaklarımda dondu kaldı.

“Günaydın, Ahmet.”

“Günaydın,” dedim en az benim kadar suratsız olan dostuma. Normalde bu kadar aksi olmazdı ama son zamanlarda -Ayşe ile evlendiğinden beri- beş karış suratla işe geliyordu. Bu yüzden yadırgamadım.

Gözlerim asansörün aynasından Deniz’in yansımasına kaydı. Beş yıl önce görmüştüm onu en son. Döndüğünü Ayaz’dan öğrendiğimde kalbimde hafif bir sızıdan başka bir şey hissetmesem de, şu an daha iyi anlıyordum ki o hafif sızının daha fazlası vardı orada. Düşünmemeye çalıştım. Sonuçta Deniz artık bu şirkette çalışacaktı ve benim eskileri açmak gibi bir niyetim yoktu.

Asansörün durmasıyla ilk olarak Deniz çıktı, daha sonra ben de Ayaz ile birlikte çıkarak onun odasına geçtim.

Ayaz yerine geçerken ben de masanın önündeki koltuklardan birine oturdum. Onun gerginliğini, öfkesini bilirdim ama ilk defa elleri titreyecek kadar öfkeli görüyordum onu.

“İyi misin sen?”

“Değilim.”

“Ayşe yüzünden mi?”

Kaskatı olan suratında, Ayşe'nin isminin geçmesiyle belli belirsiz bir gülümseme oluşmuş ve hemen kaybolmuştu.

"Onunla bir alakası yok."

"O halde?"

"Deniz..." dedi sıkıntılı bir ses tonuyla. Anlamamış bir halde baktım. Deniz geleli daha bir hafta olmuştu. Onunla ilgili nasıl bir sorun olabilirdi ki?

"Ne oldu?"

Bu soruyu istemeyerek sormuştum. Onunla ilgili bir şey duymak ya da bilmek istemiyordum. İçimde ona karşı fitili ateşlenmeye hazır bir öfke vardı ve ben bunun ortaya çıkmaması gerektiğini düşünüyordum.

Derin bir nefes aldı Ayaz. Söyleyeceği şeyden iğrenir bir yüz ifadesiyle, "Hamile..." diye fısıldadı. O an yanlış duyup duymadığımdan emin olamadım. Birkaç dakika boyunca şaşkınlığımı gizlemediğim bir ifadeyle yüzüne baktım. Onun katı duruşu karşısında doğru duyduğumdan emin olmuşum. Şaşkınlık yerini öfke ve hayal kırıklığına bırakırken gözlerimi Ayaz'dan kaçırmıştım. İçimdekileri bilmesini istemiyordum.

"Kimden?"

"Ayhan."

Kimden bahsettiğini anladığımda gözlerim yeniden onun gözlerini bulmuştu.

“Yurtdışındaki patronu değil mi?”

“Evet.”

“Evli o adam!”

Sesimin öfkeli çıkmasına engel olamamıştım. Yediremiyordum çünkü. Bir zamanlar kendimden bile sakındığım kadının evli bir adamla beraber olmasını kabullenemiyordum.

“Buna bir çözüm bulmam gerekiyor,” dedi Ayaz öfkemi yok sayarak.

“Çözüm belli.”

“Aldırmayacak.”

“Saçmalamasın.”

“Eğer aldırırsa ya da çocuğa bir şey olursa bir daha anne olması çok zormuş.”

Umursamaz bir gülümseme belirdi yüzümde. “Bir hata yapmış cezasını da çeksin.”

Ayaz bir süre boş gözlerle yüzüme baktıktan sonra koltuğunda hafifçe dikleşti. “Ahmet,” dedi sakın tutmaya çalıştığı bir ses tonuyla. Bu konuşmanın iyi bir yere gitmeyeceğinin ilk sinyalinin alsam da bir şey söylemeden devam etmesini bekledim.

“Deniz ile... Deniz ile evlen.”

Benden gerçekten böyle bir şey istediğine inana-

masam da hafif öfkeli bir sesle, "Saçmalama," dedim.

"Efe dört yaşında Ahmet ve bir anneye ihtiyacı var..."

"Ben oğluma yetiyorum."

"Sen oğlunla doğru düzgün ilgilenmiyorsun bile..."

Oturduğum yerde öfkeyle kasıldım. Ellerim birer yumruk halini alırken, "Amacın ne?" diye sordum.

"Amacım belli... Deniz senin oğluna annelik yapar, sen de onun bebeğine bir soyadı verirsin."

"Başkasının metresi olan kadın benim oğlumun annesi mi olacak?"

Sözlerimin onu nasıl öfkeliendirdiğini görebiliyordum ama umurumda bile değildi. Öfkeden kudurmak üzereydim.

"Bana bir can borcun var, Ahmet..."

İyi bir noktadan vurmuştu. Üniversite yıllarında Ayaz sayesinde ölümden dönmüştüm. Ayaz ile birlikte geçirdiğimiz o araba kazasında ben bilincimi kaybetmişken, Ayaz yaralı olduğu halde beni hastaneye götürebilmek için otoyola kadar sırtında taşımıştı.

"Ahmet, buna mecburum... Deniz'i ortada bırakmam."

İçimden küfürler savururken dilim sadece, "Çağır

onu buraya..." dedi. Öfkeden kasılan bedenimi yok saymak her saniye daha da güçleşiyordu. Kendimi bile bile geçmişin karanlık mahzenlerine kilitliyordum.

Birkaç dakika sonra o gelmişti. Beni gördüğünde şaşırsa da bir şey söylemeden ayakta durarak Ayaz'a baktı.

"Otur, Deniz."

Karşımdaki koltuğa otururken yüzüme bakmama-ya özen gösteriyordu. Bu kadın beni hiçbir zaman sevmemişti.

"Bir şey mi oldu, Ayaz?"

Ayaz, "Sabah konuştuğumuz konu..." diye konuşmaya başladığında Deniz'in beti benzi attı. Bana kaçamak bir bakış attıktan sonra öfkeli gözlerini Ayaz'a çevirdi.

Ayaz'ın, "Ahmet her şeyi biliyor," demesiyle, Deniz'in zayıf bedeni titremeye başlamıştı.

"Ayaz... Sen..."

"Bunu yapmak zorundaydım, Deniz."

Deniz'in gözlerinin dolduğunu görebiliyordum. Bu durum ona daha da öfkelenmeme neden oluyordu.

"Ahmet ile evleneceksiniz..."

Deniz, “Bu...” demişti ki öfkeyle sözünü kesti Ayaz.

“Başka bir yolu yok, Deniz! Ya gidip Ayhan’a söylersin ya da Ahmet ile evlenirsin. Aksi takdirde bu durumu annene açıklayamayız.”

Deniz’in başı önüne düştü. Ağzından sadece bir, “Peki,” sözü çıktı fısıltı halinde.

“Ahmet, konuşacakların varsa söyle.”

Bakışlarımı doğrudan Deniz’e odakladım. Onun ise başı hâlâ önündeydi. Bana bakmaktan kaçındığı aşikârdı.

“Yapacağımız bu evlilik bir nevi çıkar evliliği gibi görünse de gerçek bir evlilik olacak, Deniz. Ben oyun oynayacak yaşta değilim. Sen oğluma annelik yaparken benim de karım olacaksın.”

Başını yine kaldırmadan sadece hafifçe eğdi. Bu kabul ettiği anlamına geliyordu.

“Çalışmayacaksın. Bu evlilik işi de en geç bir ay içerisinde hallolacak.”

Yine başını salladı. Benim sessiz kalmam üzerine zorlandığını belli eden bir halde başını kaldırarak, “Artık gidebilir miyim?” diye sordu. Burnu kızarmış, gözleri dolmuştu. Yine bana bakmıyor, bakışlarını Ayaz’ın üzerinde tutuyordu.

“Tamam, ben birazdan seni eve bırakması için bi-

rini göndereceğim," dedi Ayaz. Fakat Deniz onu duymamış gibi hızla kapıya ilerlemişti ki, "Bekle," dedim. Eli kapının kulpundayken durdu. Sırtı bana dönük bir halde bekledi. Israrla yüzünü dönmüyordu. Bu içimdeki öfkeyi daha fazla kamçulamaktan başka bir işe yaramamıştı.

"Son olarak... Evli adamlardan uzak dur!"

Kulaklarım uğulduyor, başım dönüyordu. Büyük bir hata yapmıştım. Neden ve nasıl yaptığım önemli değildi. Bu hatayı yapmıştım ve her hata gibi bunun da kağınılamaz bir bedeli vardı. Ayaz kendince en doğru zm bulmuştu fakat benim için bu, zmden çok dünyada cehennemini yaşamakla eş değerdi.

Ahmet... O benim hayatımda değil kocam sıfatıyla, bir arkadaş olarak bile yer alamayacak bir insandı. Nasıl kabullenebilirdim ki bu durumu? Üstelik onun da bir çocuğu vardı... Ben daha karnımdaki bebeğimi tam anlamıyla kabullenememiş bir haldeyken, başka bir çocuğa annelik yapabilecek miydim? Hepsi bu kadar da değildi. O adam, gerçekten karısı olmamı istiyordu.

Ayaz'ın yönlendirdiği araba evin önünde durunca, dışarıcaktım. Kapıdaki görevliler bahçe kapısını açarak içeri girmeme olanak sağladılar. Ağlamamak için kendimi sıkıyordum. Anneme bir şey belli edemezdim.

ardakta oturan Ayşe'nin bakışlarını üzerimde hissettim. Öfke ve kıskançlıkla bakıyordu. Ayaz'ın bu kadınlara ne işi vardı hâlâ anlayamıyordum. Böylesine kibirli bir kadın bu eve, Ayaz'a yakışmıyordu.

İçeri girdiğimde annemin akşam yemeğiyle uğraştığını gördüm. Yanağına bir öpücük bırakarak sımsıkı sarıldım.

"Erken geldin, yavrum."

“Biraz halsiz hissettim kendimi, anne...”

Eli hemen alınımı buldu. “Ateşin de yok ama... Üşüttün mü ki?”

“Bilmiyorum anneciğim biraz dinlensem geçer.”

Yanağımı hafifçe okşadı. “Hava değişimi çarptı kesin seni... Hadi odana git uyu. Akşama senin sevdiğin yemekleri yapıyorum.”

Zoraki bir gülümsemeyle annemin yanından ayrıldım. Odaya girene kadar ağlamamayı başarmıştım ama odanın içine girer girmez ne ağzımdan kaçan hıçkırıklara engel olabilmıştım ne de gözümünden akan yaşlara. Canım yanıyordu. Çok fazla canım yanıyordu. Yaşadığım hayal kırıklıklarının verdiği acıyı atlata-mamışken yüreğim başka acılarla kavruluyordu.

Kendimi yatağa sırtüstü bırakarak gözlerimi kapattım. Hiçbir şey düşünmeden saatlerce, günlerce uyu-mak istiyordum.

Hayat istediğim gibi gitmiyordu. Oysa ne planlarım vardı... Geleceğe dair ne umutlarım vardı. Her şey bir hatayla yok olup gitmişti. Geleceğim ellerimin arasından kayıp gitmişti. Ben ise sadece izlemekle kalmıştım. Tıpkı şu an yaptığım gibi.

Akşam yemeği için güçlkle odamdan çıkmıştım.

Canım böyle yanarken hiçbir şey olmuyormuş gibi davranmak fazlasıyla zor geliyordu ama mecburdum. Annemin bir şey anlamaması gerekiyordu. Onu fazlasıyla hayal kırıklığına uğratmıştım zaten, bir de bu olayı öğrenmesine izin veremezdim. Annemin bu hayatta en değer verdiği şeylerden biriydi bu durum. Beni anlamazdı. Anlamadığı gibi   z  l  rd   de. Onun bir kez daha benim yüzümden ağlamasına izin veremezdim.

Yemek genel olarak sessizlik içinde ilerlerken Ayaz'ın bakışlarını üzerimde hissettim. O bakışların ne anlama geldiğini az çok biliyordum. Tabii bu bakışları sadece ben değil, Ayı de fark etmişti ve o da bana fazlasıyla soğuk bir bakış göndermekle yetinmişti.

“Deniz sana bir şey söylemek istiyor, Melek abla.”

Ayaz benim s  ylemeyeceğimi anlamış olacak ki kendisi devreye girmişti. Yaptığı bu emrivaki yüzünden tüm bedenim sinirden gerilse de, bu durumu anneme fark ettirmeden bakışlarımı ona yönelttim. E   zamanlı olarak annemin meraklı bakışları da beni bulmuştu. Bakışları i  imi kahrederken, dudaklarımı zorlukla kısırdatabildim.

“Anne, ben... Daha doğrusu biz bir karar aldık.”

“Siz kim yavrum?”

Bu ismi söylemek dilime o kadar yabancıydı ki...

“Ahmet ve ben.”

“Ahmet?” diye soran annemin yüzünde önce bilinmezlik ifadesi yer alırken, sonra hemen kaşları çatılmıştı. Hangi Ahmet’ten bahsettiğimi anlamıştı ama onunla benim ne alakam olduğunu düşünüyor gibiydi.

“Biz Ahmet ile görüşüyorduk anne ve...”

Annem sessizliğini koruyarak konuşmanın devamını bekliyordu. Sanki söyleyeceklerime kendini hazırlamaya çalışır gibi bir hali vardı ve bu durum benim daha fazla zorlanmama neden oldu. Fakat şimdi söylemeliydim. Eğer şu anda susarsam bir daha asla söyleyemeyeceğimi biliyordum. Bu yüzden tek nefeste, “Evleneceğiz,” dedim. Bir şey söylemedi. Kaşlarını çatmış bana bakıyordu. Ahmet’ten pek hoşlanmadığını biliyordum annemin. Tıpkı benim gibi.

“Melek abla, Ahmet’i tanıyorsun zaten,” diye araya girdi Ayaz. Ortamı yumuşatmaya çalışıyordu ancak sözleri sadece annemin kaşlarını daha çok çatmasına neden olmuştu.

Annem gözlerini benden çekmeden,

“Tanıyorum, Ayaz... Ve kızımın öyle bir adamla evlenmesini istemiyorum.”

“Ahmet’e haksızlık yapıyorsun, Melek abla.”

Annem gözlerini benden çekerek Ayaz’a çevirdi. “Onun Selma’ya neler yaşattığını bilmiyor musun

sen? Kadın günden güne gözümüzün önünde erime-
di mi, Ayaz?”

“Onun durumu çok farklıydı... Ben Deniz ve Ahmet’in mutlu olacağını düşünüyorum.”

“Böyle bir şeye izin veremem!”

Durum gittikçe zorlaşıyordu. Zaten istemediğim bir şeyi yapmak zorunda olmak ayrı bir acıyken, annemin bu karşı çıkışları da cesaretimi tüketiyordu. Annemin her cümlesinde haklı olduğunu biliyordum. Ahmet tehlikeli bir adamdı. Karısı genç yaşta kanserden ölmüştü ve onun karısını mutsuz ettiğini annemden duymuştum. Belki bana da aynılarını yapacaktı, belki de daha kötülerini... Keşke başka bir çözüm yolum olsaydı da buna mecbur kalmasaydım ama başka bir şansım yoktu. Anneme hamile olduğumu söylesem beni tamamen silerdi... Böyle en azından bir süre öfkeli olacaktı, sonra ister istemez yumuşayacaktı.

“Anne,” dedim hissiz bir ifadeyle. “Ben Ahmet ile evleneceğim.”

Söylediğimi duymasıyla, bakışları yeniden beni buldu. Bir sürü şey söylemek istiyor, ama yine her zamanki gibi içine atmayı tercih ediyordu. Çünkü biliyordu beni. Ne kadar karşı çıkarsa çıksın bildiğimden vazgeçmeyeceğimi, aldığım karardan dönmeyeceğimi o da çok iyi biliyordu.

“Deniz, emin misin?”

Sesi titrerken sorduğu tek soru bu olmuştu. Annemi inandırmak ve rahatlatmak amacıyla hafifçe gülümsedim. O kadar sahte bir gülümsemeydi ki bu kendimden nefret ettim.

“Eminim, anne.”

Emin falan değildim... Sadece mecburdum ama bunu annemin bilmemesi gerekiyordu. Bir hata yapmıştım ve bunun bedelini de ödüyordum. Bu bedeli annemi de yanımda sürükleyerek ödeyemezdim.

“Hayırlı olsun, Deniz.”

Ayşe’nin neşeli ses tonunu duyunca tüm öfkemi ona savurmamak için kendimi zor tuttum. Bu kadın yatıp kalkıp Ayaz’a şükretmeliydi. Sadece Ayaz’ı kırmamak için bu kadına dayanıyordum.

“Teşekkürler Ayşe,” dedim kısaca. Bu konuşmayı daha fazla uzatmaya hiç niyetim yoktu. Bir on dakika daha masada zoraki bir şekilde durduktan sonra herkese afiyet olsun diyerek kalktım. Annemin bakışlarını üzerimde hissetsem de umursamamaya çalışarak odama girdim. Kafam da hayatım gibi allak bullak olmuştu. Üstelik bunun tek suçlusu da bendim. Başkasını suçlayamazdım. Suçu kadere de atamazdım. Yirmi beş yıldır kadere inanmayan ben, şimdi inanmadığımı kadere suç bulamazdım. Bütün suç benimdi. Ve ben bu suçun cezası, bedeli ne ise ödemeliydim. Sonuçta her insan, kendi yaptıklarından sorumluydu.

Oysa her şey ne güzel başlamıştı... Hayallerimi

gerçekleştirmeye başladığım o ilk gün, o kadar mutlu ve umutluydum ki... Şimdi bile hatırladıkça kalbim heyecanla atıyordu. İnternet üzerinden başvurum kabul edilmiş ve yurtdışında görüşmeye çağırılmışım. İki yıl önceki o gün, hâlâ dün gibi gözümün önündeydi.

Kalbim deli gibi atıyor, heyecandan elim ayağım birbirine dolaşıyordu. Elimde bir dosyayla oturduğum beyaz koltukta sıranın bana gelmesini bekliyordum. Etrafıma bakındığımda gördüklerim beni hiç şaşırtmamıştı. Ayhan Bey'in sadeliği ve şıklığı seven bir adam olduğunu onun hakkında okuduğum biyografilerden öğrenmişim. Şirketi de tıpkı öyleydi. Özellikle de onun odasına gidecek olan bu bekleme kısım... Beyaz koltukların, sade ve şık birkaç resmin ve devasa camların çevrelediği bir odaydı.

Karşımda, Ayhan Bey'in sekreteri olan ve Barbie bebekleri aratmayan bir kadın vardı. Sarı saçlarını ensesinde sıkıca toplamış, üzerine de pembe ceket ve etekten oluşan bir takım geçirmişti. O kadar mükemmel duruyordu ki sanki gerçek değil de karşımda bir resim var gibiydi.

Odanın sessizliğini, çalan telefon böldü. Kadın kibar bir hareketle telefonu açarak İngilizce cevapladı ve daha sonra kapatarak bana çevirdi bakışlarını. Yine İngilizce olarak içeri girebileceğimi söyledi. Oturduğum koltuktan zorla kalkıp titreyen adımlarla Ayhan Bey'in odasına doğru ilerledim. Kapının önüne geldiğimde güçlü bir nefes alarak, duruşumu dikleştirdim. Birazdan yıllardır çalışmak için hayalini kurduğum şirketin sahibiyle karşılaşacaktım. Bu şans bir kere

eline geçerdi ve ben de aptal bir heyecanla bu şansı riske atamazdım.

Kapıya bir kere vurarak içeri girdim. Yavaşça kapatarak odanın ortasına ilerlediğimde bakışlarımı doğrudan Ayhan Bey'e sabitledim. Siyah bir masanın arkasında oturmuş, önündeki kâğıtları inceliyordu. Sonra hafifçe kafasını kaldırdı ve bakışları beni buldu. Yüziünde saklama gereği görmediği bir ifadeyle beni inceledikten sonra, "Merhaba, Deniz Hanım," dedi.

"Merhaba," dedim sesimi güçlü tutmaya çalışarak.

Gözlerini birkaç saniyeliğine tekrar önündeki kâğıtlara kaydırды ve daha sonra tekrar gözlerime çevirdi.

"Okulunuzu birinci olarak bitirmişsiniz. Birçok araştırma içinde olmuştunuz ve de hatırı sayılır büyük şirketlerde kısa dönemli çalışmışsınız."

"Evet."

"Geçmişiniz parlak. Peki, bana sizi neden işe almam gerektiğini söyler misiniz?"

"Hayalimi gerçekleştirmem için."

"Hayaliniz?"

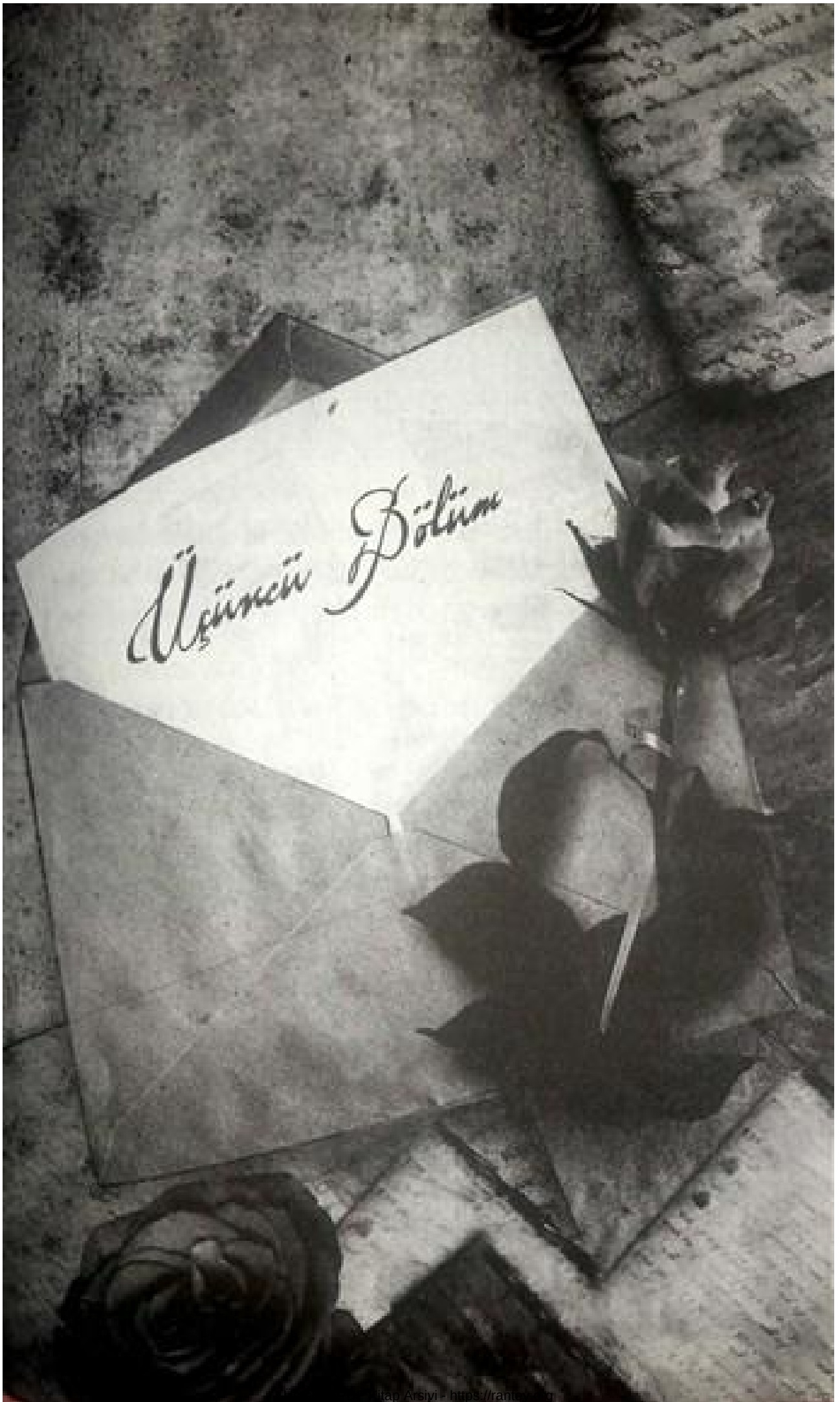
"Sizden çok şey öğreneceğimi düşünüyorum. Şirketinizde çalışmak benim en büyük hayalim."

Bir süre bir şey söylemeden suratıma baktı. İnceler gibi bir

hali vardı. Bakışları altında kalmak titrememe neden olsa da kendimi sakinleşmeye zorlayarak dik durmaya çalıştım.

"Deneyelim o halde Deniz Hanım. Az önce beklediğiniz alandaki sekreterden işinizle ilgili gerekli bilgileri alırsınız."

Yüzümde oluşan o aptal gülümsemeye engel olamamıştım. Olduğum yerde deli gibi zıplama isteğimi bastırmaya çalışarak, "Teşekkür ederim," dedim ve hızla odadan çıktım. İşte hayallerim için ilk adımı atmıştım... Bu adımın kâbusum için de ilk adım olduğunu bilmeden.

ellerim titriyordu. Böyle zamanlarda daha çok heyecandan elin titremesi gerekirken, benim ellerim isteksizlikten, öfkeden titriyordu. Kahveyi verirken yüzüne bile bakmamıştım, bakmamıştım. Çünkü o öfkeli gözleri görmeye cesaretim yoktu. Anlamıyordum. Bana bu kadar öfkeliyken neden benimle evleniyordu ki? Canımı yakmak için mi? Canımı neden yakmak isteyecekti? Aklımdaki cevapsız sorularla olan bitene karşı sessiz kalmayı tercih etmiştim.

İsteme merasimi biterken annemin yüzünün gecedan beri hiç gülmediğini fark ettim. Tabii bir de annem sadece nikâh olacağını duyunca iyice öfkelenmişti.

“Benim kızım ilk defa evleniyor... Düğün hakkı.”

Annemin diretmesiyle bakışlarım Ahmet’e doğru kaydığında onun da bana baktığını fark ettim ve o an keşke bakmasaydım dedim. Alay edencesine bakıyordu bana. Aniden bir bulantı sardı midemi. Allah’ım ben bu adama nasıl dayanacaktım?

“Deniz de düğün istemiyor, Melek Hanım.”

Annemin bakışlarını üzerimde hissettiğimde kendimi toparlamaya çalıştım. Normal bir şekilde evlensem tabii ki düğün isterdim ama bu adamla evliliğim bir mezara girmekten farksızdı. Cenazemin üzerine düğün yaptıramazdım.

“Evet, istemiyorum anne.”

“Ama...” demişti ki Ayaz girdi araya. “Melek abla, evlenen onlar... Nasıl isterlerse öyle olsun.”

Evlenen onlar... Bu cümle gözlerimin dolmasına neden olmuştu. Böyle olmamalıydı. Bu değildi hayat-tan beklediğim. Kabullenmek zorunda kaldığım bu gerçeği inkâr etmek istiyordum. Hemen buradan gitmek, herkesten, her şeyden kaçmak istiyordum. Fakat ne kadar kaçarsam kaçayım tüm bunların sebebi olan şeyin karnımda olduğu, canımdan daha da öte bir yerlerde olduğu gerçeği yüzüme tokat gibi çarpılıyordu.

Nikâh için en kısa sürede denilerek bir tarih belirlilmemişti. İçim daralıyordu. Artık şu olayın bir an önce bitmesini istiyordum ki sonunda Ahmet ayaklandı ve anneme bakarak, “İzniniz olursa, Deniz’le birkaç dakika konuşmak istiyorum,” dedi. Aslında annemin izni falan umurunda değildi. Sadece izin istemesi gerektiği için istiyordu. Annem de bunu benim kadar bildiği için soğukça başını sallamakla yetinmişti.

Ahmet’e bakmamaya özen göstererek onu beklemeden salondan çıkıp doğruca bahçeye yöneldim. Mutfağın bahçeye açılan kapısından çıktıktan sonra yüzüme vuran rüzgârla güçlü bir nefes çektim ciğerlerime. Son birkaç saattir sanki birisi nefesimi kurutuyor gibiydi.

“Bu işin şakasının olmadığını bu gece anlamışsındır diye düşünüyorum.”

Arkamdan gelen soğuk sesle tüm sinir uçlarıma kadar titresem de kendimi sıkarak sustum ve ısrarla ona dönmedim.

“Şaşırtıyorsun beni, Deniz.”

Yine sessiz kalmayı seçtim. Ona cevap vermek istemiyordum. Amacının beni öfkeliendirmek olduğunun bilincindeydim ve bu tuzağa düşmeyecektim.

“Evliliğimiz boyunca da böyle sessiz kalmanı bekliyorum.”

Sesindeki alay kanımın iliklerime kadar donmasına neden oldu. Böyle bir adamla nasıl bir hayat kurabilecektim? Onunla aynı evi nasıl paylaşabilecektim? Aklım almıyor, kalbim cesaret edemiyordu. Hoş, cesaretim de yoktu zaten.

“O adamla görüşüyor musun?”

“Hayır,” dedim bir çırpıda. Bir de bunun yüzünden aşağılayıcı tavırlarına maruz kalamazdım.

“Bana doğru dön.”

Duymazdan gelerek dönmemeyi seçtim.

“Bana doğru dön dedim!”

Yine duymazdan geldim.

“Benim döndürmemi mi istersin?”

Son söylediğiyle istemeyerek de olsa ona doğru döndüm.

“Bana bak,” dedi bu kez. Gözlerimi zorlayan göz-yaşlarını umursamamaya çalışarak, bakışlarımı onun-
kilere diktim. O gözlerde gördüğüm sadece karanlık-
tı. Bir insan nasıl bu kadar karanlık bakabilirdi ki? Bu
kadar karanlık, bu kadar hissiz... İçinde en ufak bir
duygu kırıntısı bile olmayan birisinden bir şey bekle-
memem gerekiyordu. Hatta, belki de kendimi en kö-
tüsüne hazırlamam şarttı.

“Hamile olduğunu biliyor mu?”

“Hayır,” dedim titreyen sesimle. Ayhan hakkında
bu adamla konuşmak istemiyordum. Hatta Ayhan
hakkında kimse ile konuşmak istemiyordum. Yeterin-
ce canım yanmıştı.

“Bilmeyecek de.”

Bilmesini ben de istemiyordum zaten. Ben Ayhan’ı
ve ona dair her şeyi hayatımdan çıkarmıştım.

“Anladın mı?”

Onaylarcasına başımı salladım sadece.

“Bir de onunla uğraşamam.”

“Uğraşma,” diye karşılık verdim en sonunda öfke-
me yenik düşerek.

“Uğraşmayayım mı?”

“Bu kadar çok lafını edeceksen...” demiştim ki öf-
keli sesi sözlerimi kesti.

“Bana mecbursun, biliyorsun değil mi? Boş cesaret gösterisi yapma!”

Mecburdum. Ne yazık ki ona mecburdum! Bunu her ne kadar kabullenmek istemesem de bu adamla evlenmem gerekiyordu. Annem için mecburdum...

“Şimdi kendini hazırla. En kısa zamanda evleniyoruz...”

ellerimi özensizce üzerimdeki sade gelinlikte gezdirdim. Artık resmen evlenmiştim. Karşılıklı imzaların atılmış, ben de hayatımı kendi ellerimle bir canavara vermiştim. Son ana kadar bir kurtuluş umudu içinde olduğumu imzayı attığım sırada yaşadığım hayal kırıklığından anlamıştım.

“Geldik,” dedi tepkisizce.

Hiçbir şey söylemeden arabadan indim. Akabinde onun da inmesiyle apartmanın otoparkındaki asansörlere doğru ilerlemeye başladık. Her adımım nefesimin daha da kesilmesine sebep oluyordu.

Asansör sekizinci katta durduğunda önden Ahmet çıktı ve tam karşıdaki kapıya yönelerek açtı. Ben de hemen arkasından ilerliyordum. Bundan sonra yaşayacağım eve ilk adımımı atarken ayaklarım geri geri gidiyordu. Peşimden Ahmet de içeri girdikten sonra kapıyı kapattı.

“Beni takip et.”

Sessizce dediğini yaptım. Koridorda biraz ilerledikten sonra sağdaki odaya girdik. Burası evin salonuydu.

Üzerindeki ceketi çıkarıp özensizce bir kenara fırlattıktan sonra kızarmama neden olacak bir şekilde süzdü beni.

“Güzelsin, Deniz... Çok güzelsin.”

Bu zamansız gelen itiraf beni şaşırtsa da bunun

arkasından başka bir şeyin geleceğini az çok tahmin ediyordum. Birkaç saniye sonra da yanılmamış olduğumu gördüm.

“Ayhan’ı da güzelliğinle mi baştan çıkardın?”

Bu soruyu duymaktansa şu an yerin dibine girmeyi tercih ederdim. Fakat kader bu kadar kolay bir kurtuluş vermemişti bana.

“Cevap versene!” diye bağırdı ve aramızdaki mesafeyi kapattı. Bir eli çenemi sımsıkı kavrarken geri adım atmamak için dişlerimi sıkıyordum.

“Tenin yumuşacık... Bakışların toprağın huzurunu veriyor... Başlı başına güzelsin!”

Başkasının dilinden döküldüğünde iltifat sayılacak bu sözler onun ağzından çıkarken dünyanın en büyük günahı gibi geliyordu.

“Hayallerin arasında evli bir adamı ayartmak olduğumu bilmiyordum.”

Amacı beni öfkелendirmek olduğunu biliyordum. Bu yüzden sakın kalmalıydım. Onun tuzağına düşmek gibi bir hata yapamazdım. Hayatım, yaptığım hatalarla mahvolmuştu zaten. Yeni bir hataya ve sonuçlarına katlanacak gücüm yoktu.

“Cevap ver bana!”

Neyin cevabını istiyordu ki? Aşağılayıcı sözleri karşısında ona ne diyebilirdim? Öfkesinin ateşini

harlamamdan başka bir şey istemiyordu aslında. Canımı yakmak, yüreğimi daha fazla kanatmak istiyordu. Ama bilmiyordu ki artık yüreğimde kanayacak bir parça kalmamıştı.

Çenemdeki eli boynuma kaydı. Önce hafifçe okşasa da sonra boynumu sınıksıkı kavradı. Nefes almama engel olmuyordu fakat boğazımdaki elinin bu hafif baskısı bile beni nefessiz bırakıyordu.

“Artık her şeyin benim elimde, Deniz... Aldığın nefese kadar bana soracaksın.”

Yine cevap vermedim. Ben onunla konuşmamak için ne kadar inat ediyorsam, o da aynı inatla damarıma basmaya devam ediyordu. Ahmet beni çocukluğumdan beri tanırdı. Benim ne kadar özgürlüğüne düşkün biri olduğumu gayet iyi biliyordu. Küçükken ne kadar ele avuca sığmaz olduğumu, kendi kararlarım dışında tüm alınan kararları yok saydığımı da çok iyi bilirdi. Bu yüzdendi özgürlüğümü elimden aldığını dile getirip durması.

“Anladın mı?”

Anlamıyordum. Anlamak istemiyordum bu saçma sözleri. Ben cevapsız kaldıkça boğazımdaki elin baskısı her geçen saniye artıyordu. Nefesim de her an biraz daha kesiliyordu.

“Bana cevap ver!”

Dilime âdeta iğneler batarken, zoraki bir şekilde,

“Anladım,” diye fısıldayabildim.

Elini boynumdan çekip parmağındaki yüzüğe çevirdi bakışlarını. Bir süre yüzüğü inceledikten sonra elini havaya kaldırarak, “Bu yüzük bizim evlilik bağı-mız. Bu evliliğin gerçekliğinin en büyük kanıtı... Ak-lından saçma sapan hayaller ya da düşünceler geçirme sakın! Bu evlilik her şeyiyle gerçek bir evlilik,” dedi sakın ama hükmeden sesiyle.

Canımı daha fazla ne kadar acıtabilirim, diye düşünüyordu sanırım. Onunla evlenmiş olmak benim için yeterince büyük bir acıyken, bir de bu evliliğin *gerçek bir evlilik* olduğunu tekrar tekrar duymak bu acıyı iki-ye katlamaktan başka bir işe yaramıyordu.

Bakışları karnıma doğru kaydıığında ister istemez bir iki adım geriledim. Bana söylenen her lafa katlanabilir, sessiz kalabilirdim ama ona sayılacak bir şeye müsaade etmezdim. Onunla alakalı bir şey diyemezdi.

“O çocuk doğana kadar sana dokunmayacağım. Fakat aynı odayı, aynı yatağı paylaşacağız.”

Duyduğum bu sözler biraz olsun rahatlamamı sağlamıştı. Her ne kadar Ahmet’i küçüklükten beri tanıyor olsam da, bu evlilik bir mecburiyet üzerine kurulmuştu ve sevmediğim bir adamla birlikte olma düşüncesine katlanamıyordum. Bir süreliğine de olsa bu durumdan kaçacak olmam kendimi az da olsa iyi hissetmeme neden olmuştu.

“Bu durum seni saçma sapan düşüncelere sürükle-

mesin. Seni ya da karnındaki o çocuğu düşündüğüm için yapmıyorum bunu. Başka bir adamın çocuğunu taşıyan bir kadına dokunmak istemediğim için yapıyorum."

'Sakin ol, ağlama!' Bunu içimden kaç kez tekrarladığımı bilmiyordum ama yapmam gereken tek şey buydu. Sakin olmam ve onun bu aşağılayıcı sözlerini duymazdan gelmem gerekiyordu. Ona cevap verdikçe bu konuşmaların uzayıp gideceğini az çok biliyordum.

"Biliyor musun, Deniz... Böyle bir şey yapacağına hiç ihtimal vermezdim. Sen her zaman çalışkanlığınla, dürüstlüğüyle örnek olan bir insandın. Söylesene, o adamın çocuklarına da mı acımadın? Ayhan'ın iki tane çocuğu olduğunu bilmiyor olamazsın herhalde."

Kahretsin! Biliyordum! Ayhan'ın evli olduğunu, iki çocuğu olduğunu... Hepsini biliyordum! Bunları yüzüme vurup durmasına ne gerek vardı şimdi? Ben bir hata yapmıştım ve bu hatanın bedelini de ödüyordum.

"Bir yıl önce bir gazetede resmini görmüştüm. Yanında Ayhan ve eşi vardı... O kadının yüzüne nasıl bakabildin?"

"Yeter!" dedim öfkeyle ve üzerine doğru yürüdüm. Aramızdaki mesafeyi kapatarak öfkeyle soludum. "Bunların hepsini biliyordun! Senden kimse bir şey saklamadı. Bunları bilerek benimle evlenmeyi kabul ettin! Şimdi bana neyin hesabını soruyorsun?"

“Dilin açıldı bakıyorum.”

“Yorulduğum artık. Bu evliliği zerre kadar istemesem de, bir hata yaptım ve onun bedelini ödüyorum! Hatalarımı yüzüme vurmaktan vazgeç artık!”

“Ne yapacağımı sana soracak değilim!”

Dilimin ucuna birçok sözcük gelmesine rağmen sessiz kalmayı seçtim. Bu gereksiz konuşmayı daha da uzatmaya niyetim yoktu.

“Efe bugün Ayazlar ile kalıyor, biliyorsun zaten. Yarın sabah gidip alacağım. Bundan sonra her şeyiyle sen ilgileneceksin Efe’nin. Ona karşı tek kötü bir hareketin şöyle dursun, lafını duyursam canını çok kötü yakarım.”

Canımı şu an da yakmadığını mı zannediyordu? Hem ben bir çocuğa nasıl kötü davranabilirdim? O çocuğun bir suçu yoktu ki... Zaten küçük yaşta annesiz kalarak yeterince acı çekmişti. Ben niye ona kötü davranacaktım ki?

“Uyuyalım artık.”

Bana arkasını dönüp salonun kapısına ilerlemişti ki durdu ve hafifçe başını çevirerek, “Ne bekliyorsun?” diye sordu. Hiçbir şey beklemiyordum, ama onunla aynı odada da kalmak istemiyordum. Bu isteğimi ona söylesem umursamayacağını da gayet iyi biliyordum. Yapabileceğim bir şey yoktu. Bu yüzden hiçbir şeyi umursamamaya çalışarak peşinden yürüdüm. Kori-

dorun sonundaki merdivenlerden yukarı çıktığımızda beni şaşırtan bir odayla karşılaşmıştım. Beyaz ve mavinin karışımı olan bu oda, aynı Ahmet gibi kokuyordu. Fakat onun kişiliğinin aksine bu oda fazlasıyla huzurlu ve sakindi. Balkona açılan büyük kapılarıyla insanın sıkıntısını gideriyordu âdeta.

Ahmet'in balkon kapılarını açmasıyla içeri giren rüzgâr ruhumun biraz olsun rahatlamasını sağlarken, sesini duymak tüm bu rahatlamayı yok etmişti.

“Gelinlikle mi uyuyacaksın?”

Kendimi toparlamaya çalışarak odaya göz gezdirdim. İlk defa geldiğim bu evde eşyalarımı bile yerleştirememiştim. Sadece bir valiz gönderebilmiştim. Kapının kenarında duran valizimi açarak içinden bir pijama takımı çıkardım. Yan tarafımdaki banyonun açık olan kapısından içeri girip hızla kapattım.

Banyoya girdiğimde aynadaki yansımama baktım bir süre. Bu ben miydim gerçekten? Ben ne ara bu kadar güçsüz ve aciz bir kadın olmuşum? *Bir hata...* Sadece bir hatanın bedeli bu kadar ağır ve acı verici olmamalıydı.

Ne kadar süre kendime baktığımı bilmiyordum fakat Ahmet'in sesini duymamla kendimi toparlamam bir oldu.

“Beş dakika için de çıkmazsan içeri gireceğim!”

Sesi her zamanki gibi itiraza mahal vermiyordu.

Üzerimdeki gelinliği olabilecek en hızlı sürede çıkar-
dım. Duvak takmadığım için şükretmişim.

Pijamamı giyerek topuz yaptığım saçlarımı açtım.
Her ne kadar odaya geri dönmek istemesem de onun
buraya girecek olması ihtimalinden ötürü banyodan
çıktım.

Ahmet de üzerini değiştirmiş, yatakta oturur bir
halde beni bekliyordu. Banyodan çıktığımı görünce
bana doğru döndü, bakışları her zamanki gibi karanlık
ve fazlasıyla anlamsızdı. Belki de ben bir anlam vere-
miyordum.

Bir an duraksasam da hemen kendimi toparlayıp
yatağa doğru ilerledim. Boş olan kısmına geçerek
uzandım ve yorgani neredeyse boğazıma kadar çek-
tim.

“Sana dokunmayacağımı söylemişim.”

“Üşüyorum,” diyerek onu geçiştirdim. Şu an tek
istediğim şey saatlerce ve hatta günlerce uyumaktı.

“İyi geceler öpücüğü vermeyecek misin kocana?”

Bir an doğru mu duyduğumdan emin olamadım.
Az önce kendisi dememiş miydi *sana dokunmayacağım*
diye, şimdi ne öpücüğünden bahsediyordu bu adam?

“İşitmekle ilgili sıkıntın mı var?”

Damarıma basıyordu yine. Gerçekten! Fazlasıyla
zorluyordu beni. Ve ben, daha ne kadar dayanabilir-

dim bilmiyordum. Bir anlık öfkeyle her şeyin canı cehenneme deyip bu adamın ağzının payını vermem işten bile değildi. Kendimi sakın kalmaya zorlayarak, “İyi geceler,” deyip sırtımı dönmüştüm ki bir anda kendimi ona doğru çekilmiş buldum. Yüzünü yüzüme yaklaştırdı.

“Ben itaatsizliği sevmeyen bir adamım, Deniz.”

“Ne?”

“Mutlak itaat isterim. Beni öp diyorsam öpeceksin!”

Öfkeyle soludum. Sabrımı tüketmişti artık! “Sana ve bu yaptıklarına sadece bebeğim için katlanıyorum... Buna mecbur olduğum için katlanıyorum... Zorlama beni! Sakın zorlama beni! Eğer öfkem, utanma duygumu bastırırsa... İşte o zaman hiçbir şey umurumda olmaz!”

Bir cevap vermesini beklemeden tekrar arkamı döndüm ve gözlerimi sımsıkı kapadım. Sanki bu kâbustan bir kaçış yolum varmış gibi... Ben ancak, bundan sonra sadece uykuda huzur bulabilirdim. Tabii onun yatağında daldığım uykuda ne kadar huzur alabileceksem...

Gözlerimi açmamak için direniyordum ama bütün direncimin sonucu ne yazık ki boşa çıkacaktı. Bu gerçeğin yüzüme tekrar çarpılmasıyla yataktan kalktım. Ahmet on dakika önce evden çıkmıştı. Çıkmadan önce de Efe'yi alacağını ve kahvaltıyı hazırlamamı söylemişti. Emir komuta düzeninin içine girmiştim. Şaşırmıyordum aslında. Ahmet hep böyleydi. Babası eski bir generaldi ve Ahmet'in de hep bir düzen, disiplin içinde büyüdüğü aşikârdı. Şimdi de bu emir komuta zincirini benim üzerimde uygulamaya çalışıyordu.

Üzerime yazlık, uzun bir elbise giyip saçlarımı ördüm. Yabancıydım bu evde ilk defa yalnız kalmıştım. Aşağı inip odalara şöyle bir göz gezdirdikten sonra mutfağa geçtim. Buzdolabını açtım ve tika basa dolu olduğunu gördüm. Aslında pek yemek yapmaktan ya da kahvaltı hazırlamaktan anlamazdım. Kahvaltı alışkanlığım bile yoktu... Boş zamanlarımda bile atıştırma bir şeylerle açlığımı giderirdim. Şimdi kahvaltı hazırlamak gözümde fazlasıyla büyüyordu.

Buzdolabındaki kahvaltılık masaya çıkarırken, çayın suyunu da ocağa koymuştum. Elim o kadar yabancıydı ki mutfağa... Bu halimi görse annemin gözleri yaşardı herhalde. Birkaç bir şey daha hazırlamıştım ki duyduğum kilit sesiyle gerildim. Birkaç saniye sonra mutfağa koşarak bir çocuk girmişti. Efe'yi ilk defa görüyordum. Bu evlilik süreci boyunca hiç yüz yüze gelmemiştik. Bu ufak adam babasının küçük bir kopyası gibiydi. Koşar adım mutfağa gelirken, beni

görünce olduğu yerde durdu. Ne olup bittiğini anlamaya çalışıyordu.

“Hoş geldin,” dedim kendimi zorlayarak.

“Sen kimsin?” diye sordu.

“Ben...” demiştim ki o an bu cümleyi nasıl tamamlayacağımı bilemedim.

“Deniz ablan artık bizimle yaşayacak, Efe.”

Ahmet’in otoriter sesini duymak her ikimizin bakışlarının da ona kaymasına neden oldu. Efe tıpkı babası gibi bakan gözlerini bana sabitleyerek, “Neden?” diye sordu. Dört yaşındaki bir çocuğa göre oldukça zekiydi ama bazı şeyleri anlamlandıramadığı bakışlarından okunuyordu.

Ahmet oğlunun önünde diz çökerek yüzünü ellerinin arasına aldı.

“Deniz ablan ve ben evlendik... Artık üçümüz bir aileyiz.”

“Annem?” Efe’nin gözleri duyduklarından ötürü dolmuştu. Ağlamak üzere olduğunu görebiliyordum.

“Annen her zaman kalbimizde, oğlum... Onun yerini kimse alamaz. Tamam mı?”

Efe sadece başını sallamakla yetinmişti. Ahmet de ayağa kalkarak oğlunun elini tuttu ve kahvaltı masasına oturttu. Kendisi de yanına oturmuştu. Üzerinde takım elbisesi vardı.

Kendimi toparlayıp demlenmiş olan çayı ocaktan aldım ve çay bardaklarını doldurduktan sonra dolapta gördüğüm meyve suyunu çıkararak Efe'nin bardağını da doldurdum. Ben de oturup boş gözlerle tabağıma bakındım. Şekersiz içtiğim çayımdan bir yudum aldım. Bakışlarım Ahmet ve Efe'ye kaymıştı. Babası Efe'nin tabağını doldururken, Efe sessizce bekliyordu.

"Hepsini yiyeceksin," diyen babasına hafifçe gülümseyerek tabağındakileri yemeye başladı. Ahmet de kahvaltısına başlamıştı. Ben ise sadece çayımı içmekle yetiniyordum. Canım hiçbir şey istemiyordu. Efe'nin bakışlarını üzerimde hissedince ona hafifçe gülümsemdim. O da bana pek de belirgin olmayan bir gülümsemeyle baktıktan sonra, "Sen neden yemiyorsun?" diye sordu. O an Ahmet'in bakışları da bana kaymıştı.

"Canım istemiyor, Efe'ciğim."

"Benim de canım istemiyor bazen, ama babam *güçlü olmak istiyorsan yemek yiyeceksin*, diyor bana... Sen de ye."

Bu sefer yüzümde içten bir gülümseme oluştu. "Canın istemediğinde en çok ne yersin peki?"

Hafifçe başını kaldırdı ve birkaç saniye kahvaltılıklara düşünürcesine baktıktan sonra eliyle zeytini gösterdi.

"Zeytin."

Zeytine uzanarak tabağıma biraz aldım. Bir tane-sini de ağzıma attıktan sonra, "Hadi sen de kahvaltını yap... Bak, ben de yapıyorum," dedim. O da bana gülümsedikten sonra tekrar tabağına çevirdi bakışlarını.

Başımı kaldırdığımda Ahmet'in bakışlarıyla karşı-laştım. Bana anlamlandıramadığım bir ifadeyle bakı-yordu.

"Bana da sormayacak mısın?"

Sesinde bariz bir alay vardı. Soğuk bir sesle, "Ha-yır," dedim. Fakat o beni duymamış gibi, "Peynir ye-rim ben de," dedikten sonra tabağıma bir parça peynir bıraktı ve daha sonra diğer kahvaltılıklardan da koydu. Tıpkı az önce Efe'nin tabağını doldurduğu gibi, be-nim tabağıma da doldurmuştu.

"Hepsi bitecek."

"*Peki baba mı demeliyim?*"

"*Peki kocacığın demeni tercih ederim.*"

Yüzümün yanmasına engel olamamıştım. Onu umursamamaya çalışarak tabağımdaki kahvaltılıkları yemeye başladım. Kendimi az önce hiç aç hissetmeme rağmen şimdi bir şeyler yeme ihtiyacı duymuştum.

Kahvaltı faslı sessizce devam ederken Ahmet ayağa kalktı. Önce Efe'nin başına bir öpücük bıraktı, son-ra bakışlarını bana sabitledi. Hiç istemesem de zoraki olarak ayağa kalktım. Mutfaktan çıkıp kapının önüne geldiğimizde bana doğru döndü.

“Efe sessiz bir çocuktur. Aynı zamanda da fazlasıyla kırılgandır. Onunla konuşurken sesini dahi yükseltme.”

Bu tarz emirler almaktan nefret etsem de onaylar-casına başımı salladım. Sonuçta çocuğu için endişe-lenmesi gayet normaldi. Ben bile karnımdaki bebe-ğim için şimdiden endişe girdabında dolanıp duru-yordum.

“Efe...” dedi ve ondan hiç duymadığım yumu-şaklıkta bir ses tonuyla devam etti. “Benim en hassas noktam... Bana olan öfkeni, kızgınlığını ondan çıkar-ma Deniz.”

Dudaklarım alayla kıvrıldı. Beni kendisiyle karıştı-rrıyordu sanırım. Alaycı bir ses tonuyla, “Bende *vicdan* denilen bir şey var, merak etme...” dedikten sonra onu öylece bırakarak mutfağa girdim. Efe beni ye-niden görünce bir süre öylece baktı. Ne tepki vere-ceğimi merak eder gibi bir hali vardı. Gülümseyerek tekrar yerime oturunca, o da bana gülümseyip kahval-tısına devam etmişti. Uzun zamandır ilk defa kendimi iyi hissetmiştim. Bazen huzur, ufak bir çocuğun gü-lümsemesinden ibaretti...

Aklım, kalbim birbirine girmiş bir haldeydi. Ka-famı bir türlü önümdeki dosyalara veremiyordum. Geçmiş, geleceğimi gölgeliyordu. Bazı şeyleri yok

saymak, unutmak istedikçe bir karabasan gibi üzerime çöküyorlardı. Geçmişin acılarını bir türlü üzerimden atamamıştım. Ben atmak istedikçe daha fazla içime işliyorlardı sanki.

Ofisin kapısının açılmasıyla düşüncelerimi bir kenara bırakarak içeri giren Ayaz'a baktım. Yüzündeki endişeli ifade beni şaşırtmamıştı. Deniz onun için çok önemliydi. Bütün çocukluğu onunla geçmiş, kardeş gibi büyümüşlerdi. Ayaz her ne olursa olsun kendini Deniz'den sorumlu hissediyordu. Ağabey gibi korumacı tavırları da bu yüzdendi. Hoş, Deniz benim için de bir zamanlar çok önemliydi.

Hiçbir şey söylemeden direkt karşıma geçip oturdu. Ben de sessiz kalarak konuşmasını bekledim. Birkaç dakika sonra, "Onu üzersen seni öldürürüm, Ahmet," dedi. Yüzümde oluşan gülümsemeye engel olamadım. Beni bu evliliğe zorlarken aklı neredeydi acaba?

"Bu evliliğe sen zorladın beni, Ayaz..."

"Yapma Ahmet! Seni kimse istemediğin bir şeye zorlayamaz. Bu evliliği yapmak istemeseydin benim söylediğim hiçbir şeyi umursamazdın."

Haklıydı. Ve ben onun haklı olmasından nefret ediyordum. Aklım bu evliliği istemese de, kalbim Ayaz bunu teklif eder etmez kabul etmişti. Yine de bu durumu kabullenecek değildim.

“O, artık benim karım ve ben ona nasıl davranacağımı kimseye soracak değilim.”

“İnadıma mı yapıyorsun?”

“Benim bir şey yaptığım yok, Ayaz. Fakat senin anlamamakta ısrar ettiğin birkaç konu var sanırım.”

“Mesela?”

“Mesela... Deniz’in artık *karım* olduğu gerçeği... Ben senin Ayşe’ye nasıl davranman gerektiğine karışıyor muyum?”

Kaşları çatılmıştı. Öfkesini gizlemediği bir ses tonuyla, “Aynı şey değil!” dedi. Onun öfkesine inat gayet sakin ve gülümseyen bir ifadeyle, “Aynı şey,” dedim.

“O benim kardeşim!”

“Bu, onun benim *karım* olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Bir daha evliliğimize karışma!”

Sinirli bir ifadeyle başını salladı. Oturduğu yerden kalkıp öfkeli gözlerini yüzüme dikti.

“Ahmet, sen benim dostumsun... Fakat Deniz de kardeşim. Eğer onu üzecek olursan seni mahvederim.”

Bir şey söylememi beklemeden odadan çıktı. Zaten benim de söyleyecek bir şeyim yoktu. Ayaz’ın dediğini yapacağından emindim. Deniz’e nasıl davran-

cağım konusundan ise hiç emin değildim. İçimdeki öfke ateşi öyle güçlüydü ki ben bile korkuyordum...

Efe meraklı gözlerle çizgi filmi izlerken ben de elimdeki telefona boş boş bakıyordum. Annemi aramak istiyordum aslında ama şu anki ruh halimden bir aksilik olduğunu anlayacağından emindim. Son iki gündür hayatımda hiç olmadığım kadar mutsuz ve hayal kırıklıklarıyla doluydum.

Boğuluyordum. Bu ben değildim, olmadığım birisi gibi davranmak da beni fazlasıyla yoruyor ve bunaltıyordu.

Tam pes ederek telefonu elimden bırakmıştım ki telefon çalmaya başladı. Arayan kişiyi gördüğümde yüzümü buruşturmama engel olamadım.

"Deniz..."

"Efendim?"

"Bir sorun var mı?"

Sesi de tıpkı kendisi gibi soğuk ve kibir doluydu. Böyle bir adamı zamanında bir kadın nasıl sevebilmişti ki? Hiç akıl kârı değildi.

"Hayır."

"Efe ne yapıyor?"

“Çizgi film izliyor.”

“Yanındasın, değil mi?”

“Evet,” dedim gergince. Bu sorgu olayı fazla uzamıştı.

“Gerginlik hamilelikte iyi değildir.”

Bunu bilmesi ne hoştu! Keşke beni geren tek kişinin de kendisi olduğunu bilseydi.

“Başka bir şey söylemeyeceksen kapatıyorum,” dedim sesimde zoraki bir kibarlıkla.

“Seni çok özledim, *kancığım*.”

Sesindeki alay midemi bulandırırken öfkeme engel olamayarak telefonu yüzüne kapattım. Böyle bir adama nasıl dayanacaktım? Belki de evlenmekle hata yapmıştım. Elbette bir çözüm bulabilirdim... Ahmet gibi birisiyle evlenmektense rezil olmak daha iyiydi. Zira bir kere rezil olurdum, biterdi. Ama Ahmet'le her günüm rezillik ve işkenceyle geçecekti.

Bir hafta geçmişti. Her günü biraz daha zor geçen, cehennem gibi bir hafta. Tabii bu bir haftada alıştığım şeyler de vardı. Mesela, Efe ve bu ev gibi... Artık bu evi benimsemeye başlamış, Efe'ye de alışmıştım. Sanırım o da bana alışmıştı. Birlikte zaman geçiriyor, yemek yiyorduk. Zaten bu evde zaman geçirebileceğim tek kişi Efe'ydi. Evin diktatörü yoğun iş çalışmaları yüzünden gece geç geliyor, sabah da erkenden gidiyordu. Tabii bu iş çalışması ne üzerineydi bilinmiyordu. Açıkçası bilmek de istemiyordum. Benden uzak durması dışında istediğim hiçbir şey yoktu.

Saçlarımı açık bırakıp çantamı aldım ve odadan çıktım. Bugün Ahmet'in ayarladığı bir doktora gidecek ve bebeğim hakkında bilgi alacaktık. Heyecanlıydım. Bu geçen bir haftada Ahmet'in bana verdiği en güzel haber, doktora gidecek olmamızdı.

Salona geçmeden Efe'nin odasına girerek onun için hazırladığım -yedek kıyafetlerin bulunduğu- çantayı aldım ve salona geçtim. Baba-oğul oturmuş televizyon seyrediyorlardı. Beni ilk Efe fark etti. Şimdiden yakışıklı olacağını belli eden çehresiyle bana gülümseyerek yanıma geldi ve elimi tuttu. Akabinde Ahmet'in de bakışları beni bulmuştu. Önce Efe'nin elimi tutan eline baktı, sonra da bakışlarını gözlerime sabitledi. Tuhaf bir ifadeyle bakıyordu. Hemen sonra oturduğu yerden ağır adımlarla kalktı ve aramızdaki mesafeyi kapatarak tam karşımda durdu. Elimde olmadan içimi bir heyecan sarmıştı, fakat bunun yanında bir rahat-

sızlık hissi de tüm ruhumu ele geçirmişti. Bu bakışları tanıımıyordum ve bu beni fazlasıyla geriyordu.

Hafifçe eğildi, dudakları yanağım ile dudağım arasındaki noktaya değdi. Farkında olmadan nefesimi tutmuştum. Ben daha kendime gelemeden hızla kendini çekmiş ve kapıya doğru ilerlemişti. *Ne yapmıştı şimdi bu adam? Neyin nesiydi bu?*

“Deniz...” diyen sesle kendime geldim. Efe bana *Deniz* diye sesleniyordu. Gülümsedim.

“Efendim, canım.”

“Gidelim,” diyerek beni çekiştirmeye başlamıştı. Babasının oğluydu ne de olsa. Kibar bir şekilde *gidelim* demek yerine çekiştirmek gibi bir âdetleri vardı sanırım.

Efe’yle birlikte evden çıkıp asansöre bindik. Ottoparka indiğimizde Ahmet arabada oturmuş bizi bekliyordu. Efe’yi arkaya oturttukten sonra ben de yanına oturacaktım ki Ahmet’in sesiyle olduğum yerde kaldım.

“Öne gel.”

“Arkası daha iyi.”

“Öne gel, Deniz!”

“Arkada oturmak istiyorum!”

Dikiz aynasından bana bakıyordu. Derin bir nefes aldı. Sakinleşmeye çalışır gibiydi.

“Öne oturur musun, Deniz?”

Bu anı, bu tarihi not almam gerekiyordu. Ahmet ilk defa benden bir şey rica ediyordu. Hafifçe gülümsemem ve arka kapıyı kapatıp öne geçtim. Onun da yüzünde küçük bir gülümseme gördüğüme yemin edebilirdim. Bu adama ne oluyordu böyle?

Yol boyunca herkes sessizdi. Ayaz’ın evinin önüne geldiğimizde korumalar Ahmet’in arabasını bildiği için hemen kapıyı açtılar. Bahçeye doğru girdiğimizde Ahmet arabayı durdurdu. Ayşe ve annem bahçede oturuyorlardı. Bu görüntü karşısında elimde olmadan gerilmiştim. Annem ile Ayşe ne zaman bu kadar samimi olmuşlardı ki?

Annem bizi görünce yanımıza geldi. Ayşe ise sadece uzaktan bakmakla yetinmişti. Arabadan çıkıp Efe’yi indirdim. Ahmet arabada kalmayı tercih etmiş, bu da işime gelmişti. Annem ondan pek hoşlanmıyordu ve konuşmak zorunda kalmasını istemiyordum.

Biz doktordayken Efe’ye annem bakacaktı. Efe daha önce de birkaç kez annemle birlikte kaldığı için gidip hemen sarılmıştı ona.

“Hoş geldiniz, kızım.”

Anneme sarılarak, “Hoş bulduk, nasılsın?” diye sordum.

“İyiyim... Sen iyi misin?”

“İyiyim, anne... Birkaç saate geliriz.”

“Anladım, yavrum. İnşallah önemli bir şeyi yoktur arkadaşınızın.”

“Yok, anneciğim. Görüşürüz...” dedikten sonra arabaya geri bindim. Anneme yalan söylemekten nefret ediyordum. Doktora gideceğiz diyemediğim için Ahmet’in bir arkadaşı hastanede yatıyor, onu ziyarete gideceğiz demiştim. Ve bu hiç hoşuma gitmemişti.

Araba Ayazların bahçesinden çıkarken, içimde hem sıkıntı hem de heyecan boy göstermeye başlamıştı.

“Deniz.”

Bakışlarımı Ahmet’e çevirdim. Yüzünde ciddi bir ifadeyle yola bakıyordu. Aslında konuşmak istemesem de, “Efendim,” dedim.

“Ayhan’a neden söylemedin?”

Bu soru karşısında bir an ne diyeceğimi de, ne yapacağımı da şaşırmıştım. Aklım yine eskiye gitmişti. Neden söyleyememiştim sahi...

Odasına girdiğimde her zamanki gibi Ayhan'ı çalışırken buldum. Şaşırmamıştım. Ayhan hep çalışırdı. Boş zaman diye bir kavramı yoktu. Evine bile çok geç giderdi.

Geldiğimi fark edince dosyalardan başını kaldırıp -her zamanki sert surat ifadesiyle- bana baktı. Yanına doğru ilerledim. O sert ifade, yerini hafif bir gülümsemeye bıraktı. Her defasında yalan olduğunu bile bile Ayhan'ın her sözüne inanıyordum. Eşini sevmediğine dair olan sözlerine... Aralarında sadece resmîyetten oluşan bir evlilik olduğuna dair sözlerine... Hepsine inanıyormuş gibi yapıyordum. Yapmak zorundaydım.

"Ne yaptın, tatlım?"

"Hiç," diye omuz silktim.

"Bu akşam eve gitmem gerekiyor."

Bir an gerilmeme engel olamadım. Bu akşam ona çok önemli bir şey söyleyecektim. Hayatımı değiştirecek bir şeydi bu. Belki ileriye dönük pişmanlıklarım olacaktı, belki de çok mutlu olacaktım. Bilemiyordum. Zaten her günüm bilinmezlerle doluydu. Ne yapacaktım, neler olacaktı, nasıl olacaktı... Bu sorular beynimde dönüp duruyordu. Aslında bu akşam söyleyeceğim şey onun da hayatını değiştirebilirdi. Bana her zaman mecburiyetten ibaret olduğunu söylediği evliliğinden kurtulabilirdi mesela.

"Ama yemeğe çıkacaktık?"

"Biliyorum fakat eve gitmem gerekiyor."

Gözlerim doldu bir an. Mecburiyetten ibaret evliliğinin gerekliliklerini her duyduğumda olanları, verdiğim kararların doğruluğunu sorgulamak zorunda kalıyordum. Belki de yanlış bir karar vermiştim.

"Ayhan..."

"Deniz, lütfen. Zaten bütün gün başının etini yiyen bir kadın var. Bir de sen çıkma."

"Ben, sadece..."

"Sen sadece ne, Deniz? Ben huzur istiyorum anlıyor musun?"

Bunu da sende buldum. Sen karım gibi değilsin. Onun gibi tuzaklar kurmuyorsun bana. Sana güveniyorum ben."

Anlamamış bir halde bakıyordum ona. Bu adam ne tuzağından bahsediyordu böyle?

"Anlamadım, ne tuzağı?"

Yüzünde acı bir gülümseme oluştu.

"Karınla nasıl evlendim sanıyorsun? Evet, onunla sevgiliydik ama evlenecek kadar önemli değildi benim için. Tabii benden hamile kalacağını hiç düşünmemiştim. Bu nasıl bir aptallıktır ki? Hangi kadın sevgilisinden hamile kalabilecek kadar saf olur?"

Gözlerimden akmak için hazır olan yaşları kendimi sıkarak geri göndermeye çalışıyordum. Dırdırdığım her cümle kalbime saplanıyor ve fazlasıyla canımı yakıyordu. Öfke bir yana, artık kalbim parçalanıyordu sanki. Bu adam nasıl bir insandı böyle? İşte şimdi verdiğim kararların ne kadar yanlış olduğunu anlamıştım.

Sessiz kalışım üzerine, "Deniz?" dedi.

"Benim gitmem gerekiyor," diyerek bir şey söylemesine izin vermeden hızla uzaklaştım. Kararımı şimdi vermiştim işte. En başında yapmam gereken şeyi yapacak evime, ülkeye dönecektim. Ve asla bir bebeğim olacağını öğrenmesine izin vermeyecektim. Her ne olmuş olursa olsun bu bebek benim bebeğimdi ve böylesine kişiliksiz bir adama hayatımızda yer yoktu. Evime gider gitmez eşyalarımı toplayıp Türkiye'ye gidecek ilk uçaktan biletimi almıştım.

Havalimanına giderken de ona son bir mesaj atarak yurtdışında kullandığım hattı kırıp atmıştım.

"Ayhan, gidiyorum ben. Bu adına ilişki dediğimiz şeyin devam etmesi bana sadece zarar veriyor. Yanlış bir karar vermişim. Bunu geç de olsa fark ettim. Bugüne kadar hep kendimi kandırılmışım. İnanmak istediklerime inanıp, beklemeyi seçtim. Ama bugün çok iyi anladım ki ben artık bu duruma katlanamıyorum. Şirketinden ve hayatından çıkıyorum..."

“Deniz, iyi misin?”

İrkilerek geçmişten sıyrıldım. Zor da olsa kendimi toparlayarak bulunduğumuz yere odaklanmaya çalıştım. Araba durmuş, hastanenin otoparkına gelmiştik.

“İyiyim,” deyip arabadan inmeye çalışırken kolumdan tutarak durdurdu beni.

“Soruma cevap vermedin.”

“Seni ilgilendirmeyen cevapları aramaktan vazgeç.”

“Ben senin kocanım.”

“Geçmişim seni ilgilendirmez.”

Yüzünde öfkeli bir ifade belirmişti. “Senin geçmişin benim geleceğimi etkiliyorsa gayet de ilgilendirir.”

“Bırak kolumu.”

Bir süre bir şey söylemek ister gibi beklese de, en sonunda bıraktı ve arabadan indi. Ben de peşinden indim. Birlikte hastaneye girdik. Asansöre bindiğimizde de konuşmadık. Doktorun odasına gelene kadar o önde, ben arkada yürüdük.

Odanın yan tarafında bir sekreter vardı. Hafif esmer bir kadındı ve Ahmet’i görünce yüzüne kocaman bir gülümseme yerleştirmişti.

“Merhaba, nasıl yardımcı olabilirim?”

“Nil Hanım’la görüşecektik.”

Esmer kadın yüzüne daha büyük bir gülümseme yerleştirip, "Randevunuz var mıydı acaba?" dedi. Kadının sesi resmen kibarlıktan kırılacaktı. Bir insan hem bakışlarıyla hem de sesiyle cilve yapabilir miydi?

"Hayır, fakat kendisine Ahmet Özen geldi demeniz yeterlidir."

Ahmet'in kendine güvenine de diyecek bir şey yoktu zaten. Bu adam her zaman böyle kasıntı ve kendini beğenmiş miydi merak ediyordum. Ben çoğunlukla ondan uzak dururdum. Bana fazlasıyla tehlikeli gelirdi. Ayaz ve Gökhan gibi değildi. Ahmet farklıydı... Hoş, hepsinde ortak olan bir şey vardı; öfkeleri. Öfkelendikleri zaman çok farklı oluyorlardı. Gerçi Ahmet her zaman öfkeliydi.

Sekreter kızın *girebilirsiniz* demesiyle düşüncelerimden sıyrılıp Ahmet'in peşinden odaya girdim. Kızıl saçlı bir bayan karşıladı bizi ve masasının önündeki koltuklara oturmamız için eliyle işaret etti. Az önce Ahmet'in de dediği gibi adının Nil olduğunu söyleyerek kendisini tanıttı.

"Memnun oldum, Deniz Hanım."

Kadın gerçekten çok güzeldi. Özellikle de böyle gülümsediğinde fazla güzel oluyordu.

"Ben de," dedim sesimi olabildiğince normal çıkarmaya çalışarak.

"Nasılsın, Ahmet?"

“İyiyim, sen?”

Ahmet her zamanki gibi soğuk bir ses tonuyla -umursamaz bir halde- cevaplamıştı kadını ama o bunu umursamadan yüzünde sıcak bir gülümsemeye teşekkür etti.

“Sorun neydi?”

Ahmet oturduğu yerden homurdanıp öfkeden koyulaşmış bakışlarını yüzüme sabitledi. Yanaklarım resmen alev alev yanmaya başlamıştı. Doktor da bunu anlamış olacak ki bana doğru baktı.

“Hamileyim.”

Titrek bir nefes aldım. Ne kadar zordu bu kelimeyi söylemek. Özellikle de Ahmet böyle bakarken.

“Kaç aylık biliyor musun?”

Olumsuz anlamda başımı salladım. Bilmiyordum ki. Bir kere doktora gitmiştim zaten. Onda da doğru düzgün bir şey sormadan çıkmıştım.

Kadın yüzünde samimi bir gülümsemeye, “Öğrenelim o halde,” dedi ve ayağa kalktı. Onun ayağa kalkmasıyla ben de kalktım. Ahmet ise oturduğu yerden öfkeli bakışlarla bana bakıyordu.

“Eşiniz?”

O an boğazıma takılan yumruya engel olamadım. Hayatımın en iğrenç dakikalarından birini yaşıyordum.

“Eşi benim.”

Ahmet’in sesini duyunca karşımdaki kadının gülümsemesi bir anda yüzünde donup kalmıştı. Ne kadar şaşırdığı belliydi. Fakat bu sadece şaşkınlık değildi. Gözleri de dolmuştu bu kadının. Bu lanet adam beni... İnanamıyordum! *Bu adam beni eski sevgilisinin yanına mı getirmişti?*

“Deniz Hanım, içerideki yatağa uzanıp karnınızı açar mısınız?”

Düşüncelerimden sıyrılıp dediklerini yaptıktan sonra bir süre gelmesini bekledim. İçeri girdiğinde Ahmet de kapının kenarında gelmişti. Bakışlarım kadının yüzüne kayınca ister istemez şaşkınlığım bir kat daha arttı. Bizi gülümseyerek karşılayan kadınla, şu anki gözleri kıpkırmızı olmuş kadın arasında dağlar kadar fark vardı.

Sandalyesine oturdu ve karnıma bir miktar jel sürdü. Daha sonra da ultrasonla bebeğime bakmaya başladı. *Ah, bebeğim. Benim bebeğim. Bir bilsen nasıl bir hayata göz açacağını, acaba ister miydin? Hayatın boyunca babanı tanıyamayacağını bilsen beni affeder miydin?*

“Bebeğiniz üç aylık.”

Sesindeki soğukluk o kadar barizdi ki...

“Cinsiyeti dördüncü aydan sonra öğrenebilirsiniz.”

Bir şeyler daha söyledikten sonra bebeğin ultrason

görüntülerinden birkaç kareyi bana doğru uzatarak dışarı çıktı. Ahmet ise kapıda hazırlanmamı bekliyordu.

Karnımdaki jeli silip gömleğimin düğmelerini ilikledim ve Ahmet'le birlikte doktorun odasına geçtik.

"Şu an için bir sorun görünmüyor. Bu yüzden ayda bir kere gelmeniz yeterlidir. İyi günler."

Sesini güçlü tutmaya çalışsa da konuşurken titremişti. Gözleri zaten her an gözyaşlarına boğulacak gibi duruyordu. Ahmet beni kapıya doğru yönlendirirken sadece soğuk bir şekilde *iyi günler* dediğini duymuştum.

Arabaya gidene kadar kendimi tuttum. İnsanların önünde onunla kavgaya edemezdim.

Arabanın önüne geldiğimizde Ahmet kendi tarafına geçtikten sonra ben de ön koltuğa oturdum ve arabayı çalıştırmaya izin vermeden konuşmaya başladım.

"Utanmıyor musun sen? Nasıl bir adamsın böyle!"

Kontaktan elini çekerek bakışlarını bana doğru kaydırды.

"Ne saçmalıyorsun sen?"

"Sevgiline nasıl muayene ettirirsin beni?"

Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrılmıştı ama gözleri öfkeyle yanıyordu resmen.

“Eski.”

Yüzümü buruşturarak ona baktım.

“İğrenç bir adamsın sen! Utanman yok! Nefret ediyorum senden! Ne duruma düşürdün beni?”

Dudaklarındaki alaycı gülümse silinmiş, yüz hatlarını daha sert bir hale gelmişti.

“Utanmaktan bahsedene bak? Evli bir adamdan hamile olan sensin. Ve evet, utaniyorum. Senin eşin olduğum için, o çocuğa soyadımı vereceğim için fazlasıyla utaniyorum!”

Sadece titrek bir nefes alabilmişim. Hiçbir şey söylemeden yüzümü kapının camına doğru çevirdim. Yaptığım hatayı her defasında böyle yüzüme vurup duracaktı işte. İçimdeki ağlama isteğini bastırdım. Eve gidince... Eve gidince ağlayacaktım şimdi değil. Daha fazla bu iğrenç adamın önünde rezil olmayacaktım.

Gedinci Bölüm

Canım fazlasıyla sıkılmıştı ve bunun en büyük nedeni de yanımdaki kadındı. Yol boyunca benimle hiç konuşmamıştı. Efe'yi alırken annesiyle sarılıp kısaca vedalaşmış, sonra tekrar arabaya binmişti. Birkaç kez Efe'yle konuşmuştu ama onlar da kısa konuşmalardı.

Anlamıyordu beni. Evet, onu kırıyordum, üzüyordum ama bir erkek olarak ne kadar zor bir durumda olduğumu anlamalıydı. Bir başkasının çocuğuna babalık yapmak gerçekten çok zordu. Yapabileceğimi de düşünmüyordum zaten.

Onu neden Nil'e götürdüğümü bile bilmiyordum aslında. Gerçi tanıdığım başka kadın doğumcu da yoktu ki Nil bu işte gayet iyiydi. Eski sevgilim olması olayı biraz çirkince gösteriyordu, biliyordum ama ilişkimiz Deniz'le evlenmeden önce bitmişti. Nil'in bu kadar duygusal davranıp olayı Deniz'e belli edeceğini hiç düşünmemiştim.

Sinirle homurdandım. Bu evliliği kabul ederken her şeyin bu kadar zor olacağını düşünmemiştim.

Eve geldiğimizde arabayı apartmanın önünde durdurdum.

"Siz eve geçin ben geç geleceğim."

Deniz yüzüme bile bakmadan arabayı inmiş, arka kapıyı açarak Efe'nin elini tutup onu da indirmişti. Bir süre onların el ele apartmanın içine girişlerini izledim. Boğazım düğümlenmişti. Bu resim gerçekten

çok hoştu. O resimde olmak için her şeyimi verebilirdim.

Sinirle gaza bastım. Nereye gideceğimi bilmiyordum. Ama kafamı toparlamam gerekiyordu, bunu biliyordum.

Telefonumu elime alıp rehberden Gökhan'ın numarasını buldum.

"Ahmet?"

Sesinden şaşırdığı belliydi.

"Ne yapıyorsun?"

"Ne yapayım, takılacağım öyle."

"Neredesin, söyle alayım seni. Güzel bir balık etmek yiyelim."

"Olur, şirketten yeni çıkacağım daha. Kavşaktan alırsın."

"Tamam."

Telefonu kapattıktan sonra hiçbir şey düşünmemek için kendi kendimi koşullandırdım. Düşünmemeliydim artık. Deniz'in aklımı böylesine karıştırmasına izin vermemeliydim, veremezdim! Her şey o kadar kolay değildi. Onun yüzünden çektiğim acıları düşünmeliydim. Selma'yı düşünmeliydim. Onun yüzünden Selma'nın kalbini kaç kere kırdığımı düşünmeliydim.

Kavşakta bekleyen Gökhan'ı görmemle düşüncele-
rimden sıyrılıp kaldırıma doğru yanaştım ve binmesi
için arabayı durdurdum. Gökhan arabaya bindiğinde
soru dolu gözlerle bana bakıyordu.

"Ne bakıyorsun öyle?"

"Hiç."

Sesindeki alaycılık sinirimi bozuyordu.

"Gökhan!"

"Ne oldu, anlat?"

Bugün bütün olanları eksiksiz olarak Gökhan'a an-
lattığımda tek tepkisi, "Yuh!" olmuştu.

"Ne?" dedim umursamazca.

"Yahu, o senin karın. Nasıl konuşuyorsun sen ka-
rınla?"

Öfkeyle homurdandım.

"Gökhan bu evliliğin nasıl olduğunu gayet iyi bili-
yorsun."

"Biliyorum, biliyorum da bu Deniz'in senin *karın*
olduğu gerçeğini değiştirmiyor."

Haklıydı. O benim karımdı. İnatçı ve asi karım.
Bazen korkak. Genel olarak da hüzünlü... Sanırım
bunun en büyük nedeni de bendim. Evime geldiğin-
den beri yüzünün güldüğünü görmemiştim.

“Bilmiyorum, Gökhan.”

Sesim yorgun ve bıkkın çıkmıştı.

“Bak Ahmet, her ne sebeple evlenmiş olursanız olun, o senin karın. Ona karşı daha ince ve düşünceli davranmak zorundasın. İstesen de, istemesen de. Üstelik Deniz bir de hamile. Onun stresten ve üzüntüden uzak durması gerekiyor. Sen ne yapıyorsun? Üzüp duruyorsun kızı.”

Ani bir frenle balık ekmek satan bir tezgâhın kenarında durdum arabayı. Yüzümü Gökhan’a doğru çevirdim.

“Kolay mı sanıyorsun? Bir başkasının çocuğunu kabullenmek! Hele bir de sevdiğin kadının, bir zamanlar uğruna her şeyini verebileceğin kadının, bir başka adamdan olan çocuğunu kabullenmek kolay mı?”

Susmuştu. Bir şey diyemiyordu. Diyecek bir şeyi olmadığını da biliyordum. Uzaktan bakılınca konuşması çok kolaydı ama bu duruma düşünce hiçbir şey kolay olmuyordu öyle.

Derin bir nefes aldım.

“Kolay değil, Gökhan... Canım yanıyor, hem de çok. Onun bir başka adamdan hamile kalmış olmasını kaldıramıyorum. Ben... Ben o çocuk dünyaya geldiğinde nasıl davranacağımı inan bilmiyorum.”

İnsan kendi içinde girdaba düşünce artık kurtuluşu olmuyordu. Benim de olmamıştı. Canım yanıyordu ve daha da çok yanacaktı. Tüm bunları biliyor, bile bile katlanıyordum. Bebeğim için... Annem için... Kendim için yapabileceğim bir şey kalmamıştı artık.

Bugün yaşadığım şey çok berbat bir duyguydu. O kadının gözlerinde gördüğüm ifade içimi acıtmıştı. Yanında bir dakika bile dayanamadığım bu adamı fazlasıyla sevdiği her halinden belliydi. Ben ona bir vebalı gözüyle baksam da, Nil ve Selma onu seven kadınlardı.

Saat gecenin on ikisi olmuş ama Ahmet Bey hâlâ teşrif edememişlerdi. Aslında bu gece gelmemesi işime gelirdi. Zira onu uzun bir süre görmek istemeyeceğimden emindim.

Yataktan kalkarak dolabı düzenlemeye başladım. Kafamı dağıtmam gerekiyordu. Onun kıyafetlerine dokunmayıp kendi eşyalarımı düzenlemeye başladım. En kısa zamanda alışverişe çıkmam gerekiyordu. Karnım yavaş yavaş büyümeye başlamıştı ve birkaç ay sonra bu kıyafetlerimin hiçbirisi olmayacaktı.

Gözüme Ahmet'in eski bir ceketı takıldı. Renkleri solmuştu. Üstelik kollarında sökükler vardı. Kıyafetlerimi düzelteyim derken ceketin kolunu araya sıkıştırmıştım. Onu kurtarmaya çalışırken de bir anda ceket askıdan çıkarak ayaklarımın üzerine düştü. Eğilip ceketı almıştım ki yere düşen küçük bir not defteriyle şaşkınlığım bir kat daha arttı. Ceketı eski yerine asarak dolabı kapattım ve yatağa oturarak defteri açtım.

11 Temmuz 2011

Bugün sanırım benden mutlusu olamaz. Sevdığım adam, aşık olduğum adam ile evleniyorum... O kadar mutluyum ki kelimelere sığdıramıyorum.

Ali met'in bir gün benimle evleneceği aklımın ucundan bile geçmezken bugün onun karısı olacağım. O muhteşem adının karısı olacağım ve o adam sadece bana ait olacak."

Daha fazlasını okumamak için defteri hızla kapattım. Selma'nın günlüğünü okumam doğru olmazdı. Yine de onu bulduğum yere bırakmak yerine kendi çantama kaldırdım. Başımı yastığa koyduğumda uymak benim için daha da zor bir hale gelmişti. Aklım karmakarışık. Kalbim zaten benden bağımsız bir haldeydi.

Eve girdiğimde saat neredeyse gecenin ikisine geliyordu. Adımlarımı zorlayarak odaya geçtim ve Deniz'in uyumuş olduğunu gördüm. Üzerimi çıkardıktan sonra yatağa uzandım. İçimdeki öfkeye dur diyemiyordum. Yılların hırsı vardı üzerimde. Yaptığım belki fazla acımasızcaydı ama dayanamıyordum. Daha kötüsü ise benden kaçması içimdeki öfke ateşini körüklemekten başka bir işe yaramıyordu.

Tam tamına altı yıl geçmişti. Geçmiş olmalıydı içimdeki öfke... Değil mi? Ama geçmiyor, aksine her gün biraz daha artıyordu. Sırtüstü uzanıp bana arkasını dönerek uyumuş olan Deniz'e baktım. Ne hayalle-

rim vardı onun için. Hepsi de altı yıl öncesinde kalan hayallerdi. Ayaz, Yunus ve Gökhan'dan başka kimse-
nin bilmediği hayaller...

Sevmiştim ben Deniz'i. Onu her zaman korumak istemiştim. O kadar tatlı ve güzeldi ki. Gökhan ve Ayaz ile arası iyi olmasına rağmen bana karşı hep sivri dilliydi. Gerçi o zamanlar bu umurumda bile değildi. Onun yanımda olduğunu bilmek bile yetiyordu bana.

Ben Deniz ile evlilik hayalleri kurarken Ayaz böyle bir şeyin mümkün olmadığını söyleyip duruyordu. Bir ara Ayaz'dan bile kıskanmıştım onu. Aralarında bir şey olma ihtimali beni çıldırtmıştı, ama zamanla işin içyüzü ortaya çıkmıştı. Deniz Hanım'ın gerçekleşmek istediği hayalleri vardı. Dahası Ayaz benim için ağzını aradığında, benim gibi birisiyle değil sevgili olma ihtimali arkadaş kalmasının bile mümkün olmadığını söylemişti. Ne gariptir ki şimdi karımdı. Kader gerçekten güzel bir oyun oynamıştı ikimize de.

Ne Deniz altı yıl önceki kadar masumdu, ne de ben o kadar âşıktım ona. İçimdeki öfke aşkımin önüne geçiyordu. Kabullenemiyordum başka bir adamdan hamile olmasını! Zoruma gidiyor, canımı yakıyordu ve ben de onun canını yakıyordum. Çok şey istememiştim aslında. Onunla bir ömür geçirmek istemiştim sadece. Ama artık imkânsızlığının farkındaydım. Ne yazık ki Deniz ve benim için fazlasıyla geçti. Deniz mecbur kalmasaydı bu evliliği asla kabul etmezdi. Aslında ben neden kabul ettim onu da bilmiyordum. Belki de altı yılın acısını Deniz'den çı-

karmamın zamanının geldiğini düşünerek bu evliliğe olur demiştim. Bilemiyordum. Bildiğim tek şey kalbimdeki acıydı. Gececekti, her şey nasıl geçiyorsa bu da geçecekti. Artık benim kalbim değil, Deniz'in kalbi acıyla çarpacaktı.

Sekizinci Bölüm

Uyku mahmurluğuyla gözlerimi araladığımda belimde hissettiğim ellerle bir anda yerimden sıçradım. Başımı kaldırdığımda Ahmet'le yüz yüze yattığımızı fark ettim. Üstelik elleri belimi sımsıkı sarmış bir haldeydi. Yüzü de fazlasıyla yakındı. Bu saçma pozisyondan bir an önce kurtulmam gerekiyordu. Kalkmak için ellerine dokunduğumda beni ellerimden tutarak daha çok kendine yanaştırdı. Yüzü boynuma doğru kaymıştı. Ve... Boynumu öpüyordu. Elleri de vücudumu okşamaya başlamıştı. Ben ise felç geçirmiş gibi öylece duruyordum. En sonunda kendimi toparlayarak, "Ahmet," diyebildim. Ondan sadece bir, "Hı?" sesi çıktı, dudakları göğsüme doğru kayarken.

"Uyanır mısın?"

Sesim biraz daha yüksek çıkmıştı fakat bu Ahmet'i etkilememişti bile. Ellerimle onu kendimden uzaklaştırmaya çalışarak, "Ahmet!" diye bağırdım. En sonunda başını kaldırarak, uykusuzluktan kızarmış gözleriyle bana baktı.

"Konuşmadan duramaz mısın sen?"

Suçlu ben mi olmuştum yani? Bir sapık gibi davranan kendisi iken verdiği tepkiden ötürü beni suçluyordu.

"Bir sapık gibi davranıyorsun!"

"Ne saçmalıyorsun?"

“Bana dokundun! Beni öptün!”

“Ne var bunda?”

“Ne demek ne var?”

“Sen benim karımsın. İsteddiğim zaman öperim, istediğim zaman dokunurum. Sen de beni öpebilir, bana dokunabilirsin.”

“İğrençsin. Bırak hemen beni!”

Son söylediklerimle daha fazla yaklaşmış, yüzlerimiz arasında çok az bir mesafe bırakmıştı.

“Ne yapıyorsun?”

Gözleri koyulaşmış, bu beni daha da ürkütmüştü.

“Ahmet...”

Seslenişime tepki vermiyor, konuşmak yerine yüzünü yüzüme daha da yaklaştırıyordu. En sonunda dudakları dudaklarıma değdi. Elimde olmadan gözlerimi kapattım. Karşı koyamazdım. Buna hakkım yoktu. En başında bu evliliği ve getireceklerini kabullenmiştim.

Birkaç saniye öylece durdu ve daha sonra yavaşça öpmeye başladı beni. Ne karşılık verebiliyordum ne de itebiliyordum onu. Öylece duruyordum.

Bir süre sonra öpmeyi bıraktı ve hafifçe geri çekilerek alnını alnıma yasladı.

“Çok güzelsin... Bir erkeğin aklını başından alacak kadar güzelsin.”

Bu sözleri evlendiğimiz ilk gece de söylemişti ama sonrasında hakaret ederek devam etmişti.

“Ne zaman bitecek?” diye fısıldadım.

“Bilmiyorum,” dedi. Bana ettiği eziyetlerin ne zaman biteceğini ne o ne de ben biliyorduk... Peki ya ben bu eziyetlere ne zamana kadar katlanabilecektim?

Kendimi toparlamaya çalışarak, “Efe uyanmıştır,” dedim. Bunun üzerine beni bırakıp yatağın yan tarafına kaydı. Hemen yataktan kalkarak giyeceğim elbiseyi aldım ve banyoya girdim.

Yüzüme birkaç kez soğuk su çarptım. Az önce yaşadıklarımı unutmak istiyordum. *Beni öpmüştü!* Beni öpmüştü ve ben hiçbir şey yapmamıştım. Üstelik bunu itiraf etmek istemesem de bundan rahatsız olmamıştım.

Düşünmemeye çalışarak üzerimi değiştirdim. Odaya girdiğimde onun da kalkıp giyindiğini fark ettim. Hiçbir şey söylemeden mutfığa inip kahvaltıyı hazırlamaya başladım.

Ben kahvaltıyı hazırlarken Efe ve Ahmet çoktan masadaki yerlerini almışlardı. Her şeyi tamamladıktan sonra ben de masaya geçip kahvaltımı yapmaya çalıştım. Son birkaç gündür mide bulantısı illet olmaya başlamıştı. Canım hiçbir şey yemek istemiyordu.

“Neden yemiyorsun?”

Ahmet’e doğru çevirdim bakışlarımı. Yemediğimi fark etmiş olması garibime gitmişti. Anlayamıyordum. Bazen dünyanın en kötü insanı gibi olurken, bazen de en ilgili, en iyi adamı oluyordu...

“Midem bulanıyor.”

“Doktora gidelim.”

Doktor dediğinde dün yaşadıklarımızın hepsi bir anda tekrar aklıma üşüştü. Unutmak ve düşünmemek için harcadığım tüm çaba boşa gitmişti. O da aklıma gelenleri fark etmiş olacak ki, “Bir arkadaşımın eşi hamile... Onun gittiği doktora gideceğiz,” dedi. Bakışlarımı ondan uzaklaştırıp umursamaz bir tavırla, “Şu an doktorluk bir durumum yok,” dedim.

Tabağıma boş gözlerle bakarken aklıma dün annemin bizi eve davet ettiği geldi. Zoraki olarak bakışlarımı tekrar Ahmet’e çevirdim.

“Bugün anneme gitmek istiyorum.”

“Ben bırakırım sizi.”

“Taksiyle gideriz. İşim var benim biraz, onları halletmem gerekiyor.”

Gergin bir ifadeyle bana baktı. En sonunda derin bir nefes alarak, “Ehliyetin vardı değil mi senin?”

“Var... Hatırlamıyor musun bir kere beni sen çalıştırmıştın.”

O günü hatırladığımda tüm sinir uçlarım gerilmişti. Ben daha yeni araba kullanmayı öğrenmeye çalışıyordum ve Ayaz'ın işi çıktığı için o gün Ahmet'le çalışmak zorunda kalmıştım. O kadar sert ve hata kabul etmez bir tavrı vardı ki elimde olmadan daha fazla hata yapmama sebep olmuştu. Bunun üzerine de araba kullanmamam gerektiğini söylemiş ve ağlatmıştı beni. Pislik herif.

“Ha, şu mesele... O iğrenç araba kullanımından sonra ehliyet alamazsın diye düşünmüştüm.”

“Ben iğrenç kullanmıyorum! Sen gergin tavırlarınla hata yapmama neden olmuşsun.”

“Her gerildiğinde hata mı yaparsın?”

Bu soruyu hangi amaçla sorduğunu bilmiyordum. Bu sebepten cevapsız bırakarak, “Akşam gelir alırsın,” dedim.

Başını salladıktan sonra cebinden belli bir miktar para çıkarıp masaya bıraktı.

“Yakında bir kredi kartı çıkaracağım sana. Şimdilik acil bir şey olması durumunda yanında bulunsun. Akşam alırım sizi,” dedikten sonra Efe'nin yanağından öptü ve bana doğru yaklaştı. Ne yapacağını anlamadığım için boş boş bakmaya devam ettim. Yanımda durduktan sonra elimden tutarak ayağa kaldırdı.

“Ne yapıyorsun?”

“Kocanı işe nasıl göndermen gerektiği öğretiyorum?”

“Ne?” demiştim ki dudakları dudaklarımı hapsetti. Kısa ama fazlasıyla sert bir öpücük çalarak uzaklaştı benden. İçimde anlamlandıramadığım duygularla arkasından bakakalmıştım. *Ne oluyordu böyle?*

Ayaz’ın evinin gelince taksi parasını ödeyerek Efe’yle beraber arabadan indim. Gözüm karşımdaki muhteşem eve gitti. Bu ev ve içindeki insanlar her zaman için benim değerlim olarak kalacaklardı. Hayatımın en güzel günlerini burada geçirmiştim.

Korumalar kapıyı açınca Efe’nin elinden tutarak içeri girdim. Ayaz’ın evin önünde koruma tutmasının nedeni anlayamıyordum. Babası hayattayken evin etrafında sürekli korumalar olurdu ve Ayaz her defasında bundan hoşlanmadığını dile getirirdi fakat babası öldükten sonra da korumaları göndermemişti. Belki de Ayşe yüzündendi. Onun kaçıp gideceğinden endişeleniyor olabilirdi. Hoş endişelenmekte de haklıydı. O kadın fazlasıyla inatçı ve hırslıydı. Beni de hiç sevmediğini gayet iyi belli ediyordu. Genelde Ayaz’ın bütün kız arkadaşları beni sevmez ve kıskanırlardı. Ayşe’nin de aynı yanılgıya düşmüş olmasına şaşırma-mıştım ama sevmediği bir adamı, zoraki olarak evlendiği bir adamı kıskanması garibime gitmiyor desem yalan olurdu.

Zili çalıp annemin kapıyı açmasını bekledim. Hava

bugün güzeldi. Tam  ardakta oturulacak bir havaydı. İçeri girmemek en mantıklısı gibi duruyordu. Zaten içimdeki kasvet boğuyordu beni, bir de içeriye girip daha fazla boğulmaya gerek yoktu.

Annem kapıyı a tı ında hemen boynuma sarıldı. Ashında d n görmüştü beni ama Ahmet'in yanında böyle sarılamamı tı. İster istemez çekiniyordu ondan. Benden uzaklaşınca, Efe'yi de kucaklamış ve yanaklarına birer öpücük bıraktı.

“İçeri girin, kızım.”

“Yok anne, çardakta oturalım, hava güzel.”

“Tamam, siz geçin ben yaptıklarımı getiriyim.”

Bıkkınlıkla nefesimi dışarıya verdim.

“Ne yaptın, anne? Niye yoruyorsun kendini?”

Bir şey demeden her zamanki güzel g l msemi iyle bana bakıp içeri girdi. Annemin dilinde bu davranışın açıklaması sus, soru sorma oluyordu.

 arda a doğru ilerlediğimde, her adımda gözlerimin önüne eski günler geliyordu. Ne mutlu günlerdi onlar  yle. Bazen o günlere dönmeyi o kadar çok istiyordum ki... Kendimi toparlayarak kolumdan çekiştiren Efe'ye doğru döndüm.

“Efendim, canım?”

“Oynayabilir miyim?”

Eliyle bahçenin kenarındaki küçük parkı gösteriyordu. Eski ve bakımlı bir parktı. Ayaz'ın babası zamanında bizim için yaptırmıştı. Ne günlerimiz geçmişti orada. Salıncakta ilk sallanan olmak için az kavgaya girmemiştik. O günleri bile özlemiştim.

"Tamam, canım."

Efe koşarak oraya giderken ben de çardaktaki yumuşak minderlere bıraktım kendimi. Burası biraz da olsa bana huzurun ne demek olduğunu hatırlatmıştı. Son aylarda gerçekten huzursuz bir insan olmuşum. Son haftayı söylemeye bile gerek duymuyordum. Huzursuzluğumun yanına büyük bir mutsuzluk eklemiştim bir de.

Aslında Ahmet'e hak verdiğimde oluyordu. Onun gözünden bakınca aşağılık bir kadın konumunda oluyordum. Sonuçta evli bir adamla beraber olmuş, üzerine bir de hamile kalmıştım. Böyle düşünmesi normaldi. Aslında değildi. Eğer Ahmet beni yeni tanıyan birisi olsaydı normal olabilirdi, ama o beni yıllardır tanıyor, çocukluğumdan beri biliyordu. Bu şekilde davranması belki de bu yüzden canımı bu kadar yakıyordu. Beni bu kadar iyi tanıırken canımı her seferinde daha fazla acıtmaya çalışmasına anlam veremiyordum.

Çalan telefonum sayesinde düşüncelerimden sıyrıldım. Çantamdan çıkararak arayan kişiye baktığımda Ahmet olduğunu gördüm.

"Efendim?"

Sesim fazlasıyla isteksiz çıkmıştı.

“Neredesiniz?”

Onun sesi de her zamanki gibi sertti. Bu adamın hiç mi mutlu bir anı yoktu acaba? Ses tonunda alay ve kızgınlık dışında bir tını yakalayabilecek miydim merak ediyordum. Tabi ki cevabı kocaman bir hayırdı! Bu adam değişmezdi.

“Deniz, sana diyorum?”

“Anneme geldik, Ayazlardayız.”

“Efe ne yapıyor?”

“Oyun oynuyor.”

“Tamam, akşam alırım sizi.”

“Peki.”

Bir şey söylemesini beklemeden telefonu kapatmıştım yüzüne. Bu biraz olsun neşemin yerine gelmesine neden olmuştu. Ahmet’i kızdırmak aslında güzeldi tabi sonrasında katlanacağım sonuçları olmasa...

Annem elinde tepsiyle çardağa geldiğinde düşüncelerimden sıyrıldım. Masanın üzerine bıraktığı tepsiye göz gezdirmeye başlamıştım. Çay, kısır ve elmalı kurabiye yapmıştı. Yüzümde oluşan gülümsemeye engel olamamıştım. Karşımda en sevdiğim şeyler varken nasıl mutsuz olabilirdim ki?”

“Ah, annem benim!”

Annem de karşıma oturarak bana gülümsedi. Bir yandan da çayları dolduruyordu.

“Efe’yi çağıralım mı?”

“Biraz oynasın anne, sonra çağırırız.”

Tabağıma biraz kısır aldıktan sonra çayıma da bir kaşık şeker attım. Mutluluk denilen kelimeyi tekrar hayatıma sokmuş gibiydim. Önce Ahmet’in yüzüne telefonu kapatmıştım, şimdi de en sevdiğim şeylerden birini tadıyordum.

“Deniz.”

Bir yandan kısırımı yerken bir yandan da anneme çevirdim bakışlarımı.

“Efendim, anne?”

“Nasıl davranıyor sana?”

“Kim?”

“Deniz!”

Yüzüme sevimli bir gülümseme yerleştirerek annemin masanın üzerindeki elini sıktım. Benim için endişelendiğini biliyordum, aslında çok da haklıydı endişelenmekte.

“İyi davranıyor, anne.”

“Dün sanki aranız bozuk gibiydi?”

“Yok anne, yorgundum ben biraz.”

Annem çayından bir yudum alırken bir yandan da beni süzüyordu. Anneydi işte, bir türlü rahat edemiyordu içi. Üstelik Ahmet’i de gayet iyi tanıdığı için ona ne kadar iyi desem de inanamıyordu.

“Ayaz ne yapıyor?”

Konuyu değiştirmek en mantıklısıydı.

“Bilmiyor musun?”

“Neyi?”

“Ayşe gitti.”

Kaşlarım hayretle kalkmıştı. Ayşe’nin gideceğini hiç düşünmezdim. Tamam, Ayaz’ı sevmiyordu ama Ayaz onu bırakmazdı ki.

“Nasıl yani?”

“Bilmiyorum. Ayaz Gökhan’ı çağırdı ve Ayşe’yi gönderdi.”

“Ayaz’ın Ayşe’yi sevdiğini düşünüyordum.”

“Öyle zaten.”

“Eee, niye gönderdi o zaman?”

“Bilmiyorum ki kızım.”

Annem boşalan bardağına tekrar çay koydu. Aslında Ayaz’a sorsa anlatırdı ama annem hiçbir zaman

meraklı bir insan olmamıştı. Aksine her zaman bu tarz şeylerden uzak durup sadece işine bakmayı tercih ederdi.

Soğumaya yüz tutmuş çayımın bir yudum daha aldım. Şaşılası bir şeydi. Bir an Ayaz'ı arayıp olanı biteni sormak istedim ama içimde bir yerde hâlâ ona karşı olan kızgınlığım ağır basıyordu. Ahmet'le evlenme fikrini o ortaya atmıştı ve şu an ona kızgın olmaktan kendimi alıkoyamıyordum. Belki de haksız bir kızgınlıktı bu. Çünkü o sadece benim ve bebeğimin hayatını kurtarmaya çalışmıştı.

"Efe'nin yanına gideyim de ona biraz yedireyim."

"Ben yediririm, anne."

"Yok kızım, ben yediririm sen otur."

Boş bir tabağa biraz kısır iki tane de kurabiye alarak çardaktan Efe'nin yanına doğru gitti. Gözlerim dolmuştu. Acaba annem benim çocuğuma da böyle ilgi gösterecek miydi? Gerçeği bilmediği sürece ilgi göstereceğinden emindim, fakat gerçeği bildiğinde... Düşünmek bile istemiyordum. Çantamı elime alıp içinden kâğıt mendil aramaya başlamıştım ki defter gözüme takıldı. Okumamam gerekiyordu bu defteri ama merakıma yenik düşünce masaya bıraktım. Çantanın dibine girmiş olan mendili de bularak çantamı kenara koydum.

Gözlerimi kuruladıktan sonra elim deftere gitti.

Okumamın yanlış olduğunu kendime tekrar etsem de okumaya başladım.

"15 Temmuz 2011

Dört günlük kısa balayımızdan bugün döndük ve Ahmet gelir gelmez işe gitti. Açıkçası balayı da umduğum gibi geçmemişti. Evet, bana karşı hep nazik ve ilgiliydi ama bir şey eksikti. Ne olduğunu anlayamıyordum. Çoğu zaman dalıyordu. Birini düşünüyor gibiydi. Belki de abartıyorum, bilemiyorum.

Bunun dışında harika geçmişti her şey. Harika bir ilk yaşatmıştı bana. Çok nazik ve anlayışlıydı. Onunla evlendiğime bir kere daha şükretmeme neden olmuştu.

İnsanların ondan neden korktuğunu gerçekten anlamıyorum. Oysaki gayet güzel kalpli ve anlayışlı birisi... İtiraf etmem gerekirse ben de biraz korkmuştum ama onunla evlendiğim andan beri bu korkunun yersiz ve saçma olduğunu anladım.

Otelde çoğu kadının gözüü ondaydı, bu durum beni hem rahatsız etmiş hem de hoşuma gitmişti. Çoğu kadının hayran olduğu bu adam benim kocamdı, benim yanımdaydı. Bu his gerçekten çok hoştu...

Şimdi de gidip yakışıklı kocam için harika yemekler yapacağım. Hayaliyle bile delicesine mutlu olurken şimdi gerçeğini yaşamak mükemmel bir duygu."

Sinirle defteri kapattım. Kafam allak bullak olmuştu. Selma'nın anlattığı Ahmet ile şu anki Ahmet ara-

sında dağlar kadar fark vardı. Nasıl olabilirdi böyle bir şey? Gerçekten de Selma'nın anlattığı gibi yakışıklı bir adamdı Ahmet. Bunu görmemek için kör olmak lazımdı ama diğer yazdıklarını hiçbir şekilde doğru bulmuyordum. Ahmet'in anlayışlı ve iyi kalpli birisi olması imkânsız gibi bir şeydi. Belli ki Selma'nın gözlerini sevgisi kör etmişti.

Dokuzuncu Bölüm

Seredeyse bütün günü Deniz'i düşünerek geçirmiştim. Özellikle de telefonu suratıma kapatmasından sonra aklım gereğinden fazla onunla meşgul olmuştu. Beni kızdırmaması gerektiğini hâlâ öğrenememişti.

Ayaz'ın evine giden yola saptığımda bu adamın neden şehrin dışında bir yerde yaşadığını şu an daha iyi anlıyordum. Sessiz ve sakindi. Kendini dinlemek, her şeyden uzak kalmak için fazlasıyla uygun bir yerdi burası.

Yaklaşınca korumalar kapıyı açtı. Arabayı evin önünde durdurup aşağı indim. Deniz ve annesi çardakta oturuyorlardı. Efe ise bahçenin diğer kenarında oyun oynuyordu. Beni görünce koşarak boynuma sarıldı. Yanaklarına birer öpücük kondurup bakışlarımı bana doğru gelen kadınlara kaydurdım. Melek Hanım'ın beni sevmediğini biliyordum. O kadın beni fazla tehlikeli ve sert buluyordu, bu yüzden benden hiç hoşlanmazdı. Bunu da her hareketiyle belli ederdi. Gökhan ve Ayaz'a karşı daha anaçken, bana karşı daha mesafeliydi.

"İyi akşamlar."

"İyi akşamlar, Ahmet Bey."

Yüzümde oluşan gülümsemeye engel olamamıştım. Melek Hanım cidden fazlasıyla inatçı bir kadındı.

"Bana Ahmet diyebilirsiniz."

“Böyle iyi, Ahmet Bey...”

“Peki, siz bilirsiniz. Deniz, gidelim.”

Bir şey söylemeden Efe’yi arka koltuğa bindirdim ve öne geçtim. Deniz de annesine sarılıp veda ettikten sonra kapıyı açıp yan tarafıma oturdu.

Arabayı çalıştırarak geldiğim gibi bahçeden geri çıktım. Deniz’in gelmemden memnun olmadığını ilk anda fark etmiştim. O, Ayaz’ın evinde fazlasıyla mutlu-
luydu. Her zaman da öyle olmuştu zaten.

“Ahmet.”

Adımı söylemesiyle bakışlarımı kısa bir süre yoldan ayırıp ona çevirdim.

“Efendim?”

“Bugün dışarıda yemek yesek.”

“Neden?”

“Akşam için bir şey yapamadım, gidince de bir şey yapasım yok. Yorgun gibiyim biraz.”

“Peki.”

“Gerçekten mi?”

Sesindeki heyecan ve şaşkınlık o kadar belliydi ki gülmemek için zor tutmuştum kendimi.

“Deniz, vazgeçeceğim.”

“Tamam, sustum!”

Yolun devamını sessizlikle sürdürmüştük. Arabayı güzel bir restoranın önünde durdurmuştum.

“Siz inin, ben arabayı park edip geliyorum.”

“Tamam.”

Deniz arabadan indi, arka kapıyı açtı ve Efe’nin elinden tutup onu da indirdikten sonra kenara çekildi. Ben de arabayı uygun bir yere park ettikten sonra restoranın önünde beni bekleyen Deniz ve Efe’ye doğru yürüdüm. O kadar mükemmel duruyorlardı ki. Bu görüntü fazlasıyla hoşuma gitmişti. *Deniz...* Ah, güzel kadın! Sana karşı kalbimde olanları bir bilsen belki de anlardın beni.

Düşüncelerimden uzaklaşıp Efe’nin elinden tuttum, diğer elinden de Deniz tutuyordu. Hep birlikte içeri geçip, cam kenarındaki bir masaya oturduk. Deniz tam karşıma otururken, Efe de onun yanındaydı. Oğlumu bile etkisi altına almıştı.

Gelen garsona siparişlerimizi verdik.

“Baba, Melek teyze bana kurabiye yapmıştı.”

“Öyle mi, oğlum?”

“Hı hı.”

“Sen sevdin mi, Melek teyzeni?”

“Evet, baba.”

Gözlerim Deniz'e kaydı birden. Onun da bakışları benim üzerimdeydi. Gözlerimizin karşılaşması üzerine bakışlarını benden ayırıp dışarıya çevirdi.

Bir aptal gibi ona bakarken yakalandığıma hâlâ inanmıyordum! Hayır, oturmuş onu incelediğime mi kızsam, yoksa yakalandığıma mı bilemiyordum.

Şaşkındım biraz. Beni ciddiye alıp da dışarıda yemek yemeyi kabul edeceğini hiç düşünmemiştim. Hatta kendimi onun zehirli sözlerine bile hazırlamıştım ama o beni şaşırtmıştı.

Garsonun önüme bıraktığı tavuktan bir parça aldım. Gerçekten lezzetliydi. Bakışlarım Efe'nin tabağına kaydığında tavuğunu bölmeye çalıştığını gördüm. Yüzümde oluşan gülümsemeyle ona baktıktan sonra elinden çatal ve bıçağı alıp tavuğunu küçük parçalara ayırdım. Ahmet'in bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. O bakışlar ellerimin titremesine neden olmuştu. Tekrar kendi tabağıma odaklanmaya çalıştım ama bütün iştahım kaçmıştı sanki. Bu heyecan denilen duygu insanda iştah da bırakmıyordu anlaşılan.

"Annen hiç değişmeyecek."

Anlamamış bir şekilde bakışlarımı yüzüne kaydırdım. *Annem ne alakaydı şimdi?*

"Anlamadım?"

"Beni sevmiyor, hiçbir zaman da sevmedi."

Bardağımdaki vişne suyundan bir yudum aldım.

“Önemi var mı?”

Kaşlarını alayla havaya kaldırdı. Bu adam çok yakışıklıydı.

“Hayır.”

“O halde?”

Benim sesimde de bariz bir alay vardı.

“Efe’yi sevmesine şaşırdım. Onu da sevmez diye bekliyordum.”

“Yanılmışsın.”

“Evet.”

Önündeki etten bir parça kesti ve gözlerimin içine bakarak yavaşça çiğnedi. Biçimli dudakları çok güzel görünüyordu ve bana bu sabahı hatırlatıyordu. Yüzümdeki yanmayı hissedince düşüncelerimden uzaklaşmaya çalıştım.

“Annemin seni sevmediği doğru değil.”

Bunu neden söylediğimi bilmiyordum, ama işte içimden söylemek gelmişti.

“Hım, öyle mi dersin?”

“Evet, sadece seni tehlikeli buluyor.”

“Öyle miyim peki?”

“Evet, öylesin.”

Yüzünde ukala bir gülümseme oluştu. Bir şey söylemeden tabağındakilerle meşgul olmaya devam etti. Evet, bu adam çok tehlikeliydi; zehirli gibi bir dili vardı, ama sanki başka şeyler de vardı... Belki de Selma haklı olabilirdi. Sinirle yutkunup vişne suyumdan bir yudum daha aldım. O günlük resmen düşüncelerimi de esir almıştı.

Yemekten sonra dışarı çıktığımızda vücudumu bir üşüme sarmıştı. Gündüzleri havalar güzeldi ama geceleri artık soğumaya başlamıştı.

Arabaya –neredeyse- koşarak ilerleyip Ahmet’in kilidi açmasını bekledim. Ahmet bir eliyle Efe’nin elini tutarken, diğeriyle de anahtarlığın düğmesine basarak kilidi açtı. Hemen kapıyı açıp kendimi dışarıya oranla biraz daha sıcak olan arabanın içine bıraktım. Ahmet de arka kapıyı açıp Efe’yi bindirdikten sonra sürücü kısmına geçerek arabayı çalıştırdı.

Arabada olmama rağmen hâlâ tam olarak ısınamamıştım ve titrememe engel olamıyordum. Aslında Ahmet’ten arabanın klimasını açmasını isteyebilirdim ama terslemesinden çekiniyordum. İyi bir akşamın sonunda yine o zehir gibi sözleri duymak istemiyordum.

“Deniz, iyi misin?”

Titrememi kontrol altına almaya çalışarak, “İyiyim, sadece biraz üşüyorum,” dedim ve sonrasi ses-

sizlik oldu. Ahmet yine yola odaklanmış gibiydi. Hayır, ne bekliyordum ki? Benim için arabanın klimasını açacak değildi ya. Sinirle derin bir nefes almıştım ki arabanın yavaş yavaş ısındığını fark ettim. Yüzümde oluşan gülümsemeye engel olamamıştım. Bu adam beni her gün biraz daha şaşırtıyordu.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandım. O ise, “Etme, senin için değil...” demişti ki geri kalanını söylemesine fırsat vermeden, “Biliyorum! Efe üşümesin diye, değil mi?” dedim ve o an ilk defa Ahmet’in gülümsemesini gördüm. Onu tanıdığım günden beri ilk defa yanımda gülümsemişti ve benim âdeta nefesim kesilmişti. Biçimli dudakları, bembeyaz dişleri ve o muhteşem gamzesiyle bu adam çok yakışıklıydı...

Eve girdiğimizde Ahmet Efe’yi odasına götürdü. Ben de odaya çıkarak üstümü değiştirdim. Bugün tarihe not olarak geçmesi gereken günlerden biriydi. Ahmet ile ilk defa tartışmadan bir şeyler yapmıştık.

Yatağa girdiğimde Ahmet de gelmişti. Hiçbir şey söylemeden üzerini değiştirdi. Adamdaki rahatlık beni geriyordu. Gözümün önünde üzerini değiştirmek ona fazlasıyla normal geliyordu sanırım.

Yatağa girerken ışığı kapattı. Sırtüstü yatarak gözlerini kapatmıştı ki merakıma engel olamadım.

“Ahmet.”

“Efendim.”

“Ayşe evden gitmiş.”

“Eee?”

Ne demek, ‘Eee!’ ?Bunu niye sorduğumu bilmiyor muydu gerçekten?

“Sen sebebini biliyor musun? Ayaz sana anlatmıştır.”

Bakışları yüzümü buldu. Tuhaf bir ifadeyle bakıyordu. Ve bu ifade beni fazlasıyla rahatsız etmeye başlamıştı.

“Amacın ne?”

“Anlamadım?”

“Ayşe ve Ayaz ayrılınca kendini Ayaz’ın kollarına mı bırakacaksın?”

İşte bu benim için bardağı taşıran son damla olmuştu. Öfkeyle yataktan kalktım. Nasıl bu kadar iğrenç olabilirdi ki bir insan?

“Sen iğrenç bir adamsın! O benim ağabeyim gibi... Sen...” dedim ama gerisini getiremedim. Olduğum yere, dizlerimin üzerine çöküp ağlamaya başlamıştım. Deli gibi titriyordum. Çok zoruma gitmişti. Evet, bir hata yapmıştım... Lanet olsun ki affı olmayan, iğrenç bir hata yapmıştım ama her söylediğim sözle, her davranışımınla kötü bir kadınmışım gibi karşılık almayı hak etmiyordum.

Kollarımda hissettiğim ellerle başımı kaldırdım. O da karşımda dizlerinin üzerine çökmüştü.

“Kalk.”

“Ben bir hata yaptım...” dedim, bir hıçkırık sözü-mü keserken. Bu yüzden dünyanın en aşağılık sözle-rini hak ediyorum belki... Ama bu kadar fazla... Ben bu kadar çirkin davranışlara katlanamıyorum.”

“Deniz, kalk hadi.”

“Beni sevmediğini biliyorum. Bu evliliğe Ayaz be-nim yüzümden zorladı seni. Öfken bu yüzden, anlı-yorum ama yapma artık... Ben... Dayanamıyorum...”

“Deniz...” demişti ki kollarımdaki ellerini tuttum.

“Ne olur artık kötü davranma bana... Yeter...”

Ben bir cevap beklerken, bir anda kendimi onun göğsüne hapsedilmiş bulmuştum. Bir eli belimi sımsıkı sararken diğeri de saçlarımı okşuyordu. Kulağıma değen ılık nefesi ise bir an her şeyi unutturmuştu.

“Özür dilerim...”

Bu iki kelimeyi ondan duymak gözyaşlarımın daha da şiddetli akmasına sebep olmuştu. Beni hafifçe ken-dinden uzaklaştırarak yüzümü ellerinin arasına aldı. Önce yanaklarımı hafifçe öptü, daha sonra dudakla-rıma belli belirsiz bir öpücük bıraktı. Uyuşmuş gibi hiçbir şey yapamıyordum. Sadece bakıyordum ona. Elimden tutarak beni kaldırdı ve yatağa yatırdı tekrar.

Kendisi de yanıma yattıktan sonra beni de kendine çekerek sarıldı. Şakağıma bir öpücük bıraktıktan sonra, "Ağlamamı sevmiyorum," diye fısıldadı.

"Beni ağlatan sensin."

"Biliyorum... Seni ağlattığım zamanlar kendimi de sevmiyorum."

"Ağlatma o zaman..."

Derin bir iç çekti. "Keşke... Keşke elimde olsa..."

"Ahmet..."

"Uyu, Deniz..."

İtirazlarımın boşa çıkacağından emin olduğum için isteksizce gözlerimi kapattım. Onun temiz kokusu içime işlerken, ben de uykunun kollarına bırakmıştım kendimi.

Birisinin bana seslenmesiyle uyanmayalı uzun zaman olmuştu. Üstelik sadece seslenmekle kalmıyor, bir de gıdıklıyordu sanki. Gözlerimi uyku mahmurluğuyla açtığımda Efe'nin yatağın içinde olduğunu ve o küçücük, tombik elleriyle beni gıdıklamaya çalıştığını gördüm. Gülümseyerek onu yanıma doğru çektim ve yumuşacık yanağına ıslak bir öpücük bıraktım.

"Hadi Deniz, kalk. Acıktım ben."

Gözüm yan taraftaki saate kaydığında neredeyse

   len olduğunu gördüm. Bugün gerçekten uykuyu fazlasıyla abartmıştım. Gerçi dün gece yaşıadı ım ağlama krizinden rağmen kendimi iyi hissediyordum. Ahmet'in ne ara gittiğini anlamamıştım bile. Normalde beni kahvaltı için uyandırır ı ama bugün halime acımişti herhalde.

"Sen ne zaman uyandın?"

" imdi... Seni göremeyince korktum buraya geldim ama seni görünce korkum geçti"

Ona sımsıkı sarılarak bir kere daha o yumuşacık yanağına bir öpücük bıraktım.

"Acıktım..."

Gülümsedim.

"O halde ne yapıyoruz, Efe?"

"Ne yapıyoruz?"

"Sen aşağı inip boyamalarını yapıyorsun, ben de hemen üzerimi giyinip bize kahvaltı hazırlıyorum! Anlaştık mı?"

"Hı hı," diyerek kollarımdan sıyrıldı ve odadan çıktı. Bir süre arkasından bakakalmıştım. Gerçekten fazlasıyla tatlı, sevimli ve zeki bir çocuktu. Kendimi toparlayarak yataktan kalktım ve banyoya girip elimi yüzümü yıkadım. Gözlerim şişmişti. Dün gece Ahmet'in söylediklerinden sonra kendimi tutamamış, ağlamıştım. Aslında her zehirli sözünden sonra ken-

dime üzülmemek için söz veriyordum ama her defasında bu sözler boşa gidiyor ve ben hep üzülüyordum. Düşünmemeye çalışarak banyodan çıktım ve dolabı açıp giyindim. Saçlarımı ensemdede toplayarak aşağı indim. Önce Efe'nin odasına girip ne yaptığına baktım. Söylediğim gibi boyama yaptığını görünce mutfığa geçerek çay suyunu koydum, sonra da kahvaltılıkları masaya çıkardım. Ocaktaki sucuklu yumurtayı da büyük bir tabağa boşalttıktan sonra masaya koyup Efe'ye seslendim. Efe yerine oturduktan sonra portakal suyu dolu bardağı da önüne koydum. Kendime de ocaktaki çaydan bir bardak alarak yerime geçtim ve kahvaltıma başladım.

Kahvaltı Efe'nin birkaç sorusu dışında sessiz geçmişti. Kahvaltıdan sonra Efe çizgi film izleyeceğini söyleyerek odasına geçerken ben de masayı toparlayıp bulaşıkları makineye yerleştirmiştim. Kendime tekrar bir çay daha doldurarak salona geçtim.

Televizyonu açmayı düşünürken aklıma gelen günlükte bir an ne yapacağımı şaşırdım. Aslında okumam gerekiyordu ama deli gibi de merak ediyordum. Çayı sehpaaya bırakıp -neredeyse koşarcasına- odaya çıktım ve çantamdan defteri alıp tekrar salona geçtim.

Çayımдан bir yudum aldıktan sonra defteri kaldığım yerden okumaya devam ettim.

"30 Ağustos 2011

Bugün sanırım Ahmet'le evlendiğim günün dışındaki en güzel gün. Bugün anne olacağımı öğrenmişim. Yanımda

şu an huzurla yatan bu çatık kaşlı adamdan bir çocuğum olacaktı. Düşüncesi bile içimde kıpırtılara neden oluyordu. Ahmet'e bunu söylerken neredeyse bayılacaktım. Nasıl da heyecanlanmıştım ve korkmuştu. İstemez diye çok korkmuştu. Çünkü son zamanlarda tuhaftı. Dalgındı. Ben konuşmasam benimle konuştuğu bile söylenemezdi. Bunlar bende fazlasıyla korku ve üzüntüye neden olmuştu ama ya-nılmıştım. Bir bebeğimiz olacağını duyunca bana sevgi dolu bir ifadeyle gülümseyerek alnıma bir öpücük bırakmıştı ve "Teşekkür ederim," diye fısıldamıştı.

Onun bebeğini taşımak... Muhtegem bir his. Ne yazsam bu hissi karşılayacak bir cümle kuramayacağımdan eminim.

Ahmet'in annesi de fazlasıyla sevinmiş ve beni tebrik etmişti. Hayatımın en güzel günlerindendi. Asla unutamayacağım bir gündü bugün..."

Gözlerimin dolmuştu. Sinirle defteri kapatarak koltuğa bıraktım. Ayaz'ın zoruyla olan düğünde Ahmet'in annesini görmüştüm ama kadın surat asmaktan başka bir şey yapmamıştı. Bana soğuk davranmıştı ve evlendik evleneli bir kere bile aramamıştı bizi.

Bazen gerçekten pişman oluyordum bu evliliği yaptığuma. Belki de yurtdışından hiç dönmemeliydim. Bilemiyordum. Belki de neyin var diye sorduğunda Ayaz'a hamile olduğumu söylememeliydim. Söylememiş olsam beni Ahmet'le evlenmeye zorlayamazdı. O günü hatırladıkça ürperiyordum. Ahmet nasıl da nefret ve kin dolu bakmıştı bana... Beni küçük düşüren cümlelerle bu evliliğin gerçek bir evli-

likten farkı olmayacağını söylemişti. Düşününce, o baştan beri kartlarını açık oynamıştı... Anlamayan, kör olan bendim. Ne bekliyordum ki? Acıyla yutkundum. Kendimi sakın olmaya zorlayarak elime defteri aldım ve kaldığım yerden okumaya devam ettim.

28 Kasım 2011

Bugün bebeğimizin cinsiyetini öğrenmiştik. Ahmet cinsiyetin bir önemi olmadığını söylese de, ben ona hep bir erkek çocuk vermeyi istemiştım ve istediğim gibi de olmuştu, bebeğimiz erkekti. Ahmet'in annesi erkek olduğunu duyunca çok sevinmiş ve bana kendimi yormamamla ilgili bir sürü nasihat vermişti. Etrafımdaki herkes benimle ilgileniyordu. Bu duygu çok hoştu ama Ahmet öyle değildi. Evet, benimle doktora geliyor, durumumu soruyor, ilgileniyordu ama yine de soğuktu. Akşamları eve geç geliyor, benimle doğru düzgün konuşmuyordu. Belli ki aklını meşgul eden bir şey vardı. Belki de benden sakladığı bir şey... Bilmiyordum ama bu gerçekten canımı yakmaya başlamıştı.

O, benim sevdiğim adamdı ama gözlerindeki soğukluk her defasında içimi titretiyordu. Anlıyordum, insan anlamaz mı sevdiği adamın gözlerinde nelerin olduğunu, nelerin geçtiğini... Anlıyordum, anlıyordum da kabullenemiyordum.

Kabullenmekten korkuyordum. Başka bir kadın olma ihtimali bile beni böyle yaralarken, bunu kabullenmek imkânsızdı. Yanılmayı çok istiyordum. Bu histen, bu saçma düşünceden kurtulmayı gerçekten çok istiyordum.

Ahmet'e böyle bir şeyi soramazdım, sorduğum takdirde dönüğü olmayan şeyler olurdu ki ben onsuz bir saniye bile nefes alabileceğimi sanmıyordum. Belki başka bir kadın vardı ama Ahmet'i tamamen kaybetmektense..."

Okuduklarımın şaşkınlığını üzerimden atamamıştım. Başka bir kadın ihtimalini düşünmek gerçekten çok acı verici olmalıydı, ama asıl acı verici olan bunu kabul edebileceğini söylemesiydi. Çünkü Selma güzel bir kadındı. Ahmet'ten ayrıldığı takdirde kapısında bekleyecek çok adam vardı. Üstelik sadece güzel değil, çok da iyi kalpliydi. Herkese karşı böyleydi. Belki de bu yüzden Ahmet'e katlanabilmişti. Onun saçma sapan hal ve hareketlerini çekmişti.

Bir an kendimi Selma'nın yerine koydum; Ahmet'i sevdiğimi düşündüm. İçimde garip bir his peyda oldu. Adımı koyamadığım bir histi bu. Sanırım Selma gibi davranamaz, içimdeki kuşkuyu Ahmet'e söyledim. Ya hep ya hiç diyen birisiydim ben ve hayatım boyunca da hep böyle davranmıştım. Bir tek Ayhan olayında kendimden taviz vermiştim. Ve... Gözlerim doldu. Onu hatırlamak bana iyi gelmiyordu. Geçmiş düşünmemem, hatırlamamam gerekiyordu. Ama ne yazık ki hâlâ hatırlıyordum. Onunla patron-çalışan konumundan çıktığımız ilk günü hatırlamak mide-min bulanmasına sebep oldu. O gün hayatımın en berbat günlerinden biriydi. Aslında her şey güzeldi o akşam. En azından öyle başlamıştı...

Evimde oturmuş film izlerken kapım çalındı. Kapıyı açmadan önce kim olduğuna baktığımda Ayhan'ı görünce çok şaşırdım ve kapıyı açtım. Hafifçe sendeleyerek içeri girdi.

"Ayhan Bey?"

"Deniz."

Bir şey söylememe fırsat vermeden kapıyı kapatıp beni duvarla kendisi arasında sıkıştırdı.

"Ayhan Bey, siz..."

"Deniz... Çok güzelsin..."

Sarhoş olduğu yarım yamalak söylediği kelimelerden ve alkol kokan nefesinden fazlasıyla belli oluyordu.

"Ayhan Bey, siz sarhoşsunuz!"

"Ev... Evet..."

"Kahve yapayım size?"

Beni daha çok sıkıştırarak, "Hayır Deniz, hiçbir şey yapma," dedi ve konuşmama fırsat vermeden dudaklarımı dudaklarına hapsetti. Sonrası hatırlamak istemeyeceğim kadar iğrenç ve karanlıktı.

Akan gözyaşlarımı silerek defteri elime aldım ve koltuktan kalkıp yatak odasına geçtim. Defteri tekrar çantama bıraktıktan sonra Efe'nin odasına geçtim. Koltukta oturmuş çizgi film izlediğini görünce ses etmeden yanından ayrılip mutfağa geçtim. Akşam yemeği için bir şeyler yapmak şu an en mantıklısı gibiydi, en azından bir şey düşünmezdim.

Amaren Böhm

Sirkete geldiğim andan beri uğraşmadığım iş, bakmadığım dosya kalmamıştı fakat bir türlü aklımdan Deniz'i atamıyordum. Ben onu düşünmek istemedikçe, o aklımdan çıkmıyordu. Başka bir şey düşünemez hale gelmiştim. Nasıl bir şeydi bu? Ona hem delicesine öfkeliydim, hem de kıyamıyordum...

Ben onu çok sevmiş, herkesten, her şeyden sakınmak istemiştim, fakat o benden kaçmayı tercih etmişti. Benimle konuşmak bile zor geliyordu ona. Gerçi şimdi de öyleydi. Mecbur olduğu için benim evimde, benim yatağımdaydı. Tek bir kaçış yolu bulsa hemen giderdi.

Odanın kapısı açılınca düşünmeyi bırakıp elinde dosyayla içeri giren Ayaz'a baktım. Yüzü çok asıktı. Dosyayı masama bırakarak oturdu.

"Bu dosyaya bakman gerek."

"Bakarız... Senin bu halin ne?"

Az çok bu halinin nedenini tahmin ediyordum. Dün gece Deniz'in söylediği doğrudu anlaşılan. Ayşe gitmişti.

"Ayşe'yi gönderdim."

"Sebepe?"

"Sebebi yok."

"O zaman niye bu haldesin?"

“Canım acıyor.”

“Git karını al, evine getir.”

“Yapamam.”

“Ayaz, ne oluyor?”

“Hiç... Kapatalım bu konuyu. Deniz nasıl?”

Deniz hakkında kimseyle konuşmak istemiyordum. Bu kişi benim en yakın dostum dahi olsa... Elimde değildi, onu kendimden bile kıskanıyordum. Sessiz kalmam üzerine cevap vermeyeceğimi anlamıştı.

“Geçmişin intikamını almaya çalışmıyorsun, değil mi?”

“Seni daha önce uyarmıştım, Ayaz... Deniz benim karım ve bizim aramızda olup biten kimseyi ilgilendirmez.”

Öfkeli gözlerle bana baksa da sessiz kalmayı tercih etmişti. Çünkü söylediklerimden geri dönmeyeceğimi en iyi Ayaz bilirdi.

Önümdeki dosyayı açıp bir süre inceledikten sonra, konu hakkında bir saate yakın konuşmuş ve en sonunda bir kararda mutabık kalmayı başarmıştık.

Gözüm saate kaydığında akşam olduğunu fark ettim. Ceketimi alıp koltuğumdan kalktım. Ayaz da benimle birlikte kalkmıştı. Odadan çıkarken, “Görü-

şürüz," dedim sadece ve asansöre bindim. Bir an önce eve gitmek istiyordum. Deniz'i görmek istiyordum... Bir yanda öfkem, bir yanda yüreğimdeki ince sızı... Ne yapacağımı şaşırmış bir haldeydim.

Eve gelene kadar zaman geçmek bilmemişti. Dün gece ona sarıldığım anda anlamıştım çoktan köz olduğunu sandığım ateş aslında yeniden harlanmıştı.

Kapıyı açıp içeri girdiğimde ev fazlasıyla sessizdi. Mutfaktan gelen yemek kokuları üzerine adımlarımı oraya doğru yönlendirmiştim ki Deniz'i ocağın başında bir şeyler karıştırırken buldum. Kapının kenarında durup onu izlemeye başladım. Hayallerimde; onu evimde, mutfağında, yatağında görmek yer alırken, şimdi hepsi gerçek olmuştu. Tek gerçek olmayan şey bu evlilikti.

Çorbayı karıştırmayı bırakıp arkasını dönmüştü ki beni gördü. Bir süre boş gözlerle bana baktı. Ben de ona baktım sadece. Ona bakmak bile ruhuma iyi geliyordu. Bir an için tüm geçmişi unutup, kalbimin iyi hissetmesine neden oluyordu.

"Ne zaman geldin?" diye sordu hafifçe titreyen bir sesle.

"Yeni."

"Ne yapıyorsun peki orada?"

"Mutfağa çok yaklaşıyorsun."

O an öyle bir kahkaha attı ki bir an nefesim kesildi

sandım. Deniz'i ilk defa bu kadar neşeli görmüştüm.

"Bak, benimle dalga geçeceğin bir konu daha buldun."

"Gayet ciddiym."

"Hiç inandırıcı değilsin."

"Hım..." dedim ve ona doğru yaklaştım. Benim ona doğru attığım her bir adımda bedeninin titremesinin arttığını fark edebiliyordum, ama yine de kendimi ona yaklaştırmaktan alıkoyamıyordum. En sonunda aramızdaki tüm mesafeyi kapatıp belinden tuttum ve dudaklarına dudaklarımla sahip oldum. Öpüşüm karşısında ne karşı koyuyordu ne de karşılık veriyordu. Karşı koymaması iyiydi ama yetmiyordu. Karşılık vermesini istiyordum. Aramızda çok az bir mesafe bırakarak ayrıldım ondan.

"Karşılık ver."

"Ahmet, yapma..."

"Karımsın," dedim, tek tutunabildiğim nedene sığınarak. Gözleri buğulanmıştı.

"Bırak..." dedi öfkeyle.

"Bırakamam."

"Bırak, lütfen..."

Onu umursamadan kendime doğru çektim ve sarıldım. Kokusunu içime çekerken cennette gibi his-

settim kendimi. Bana dünyada cenneti yaşatan kadındı o... Aynı zamanda cehennemi de.

“Özledim,” dedim.

“Neden?”

“Ne neden?”

“Son birkaç gündür bana neden böyle garip davranıyorsun?”

Bunu ona söylemeyi ne kadar çok isterdim. İçimdeki sevgiyi görmesi için feda edemeyeceğim bir şey yoktu, ama ona öfkeli olan yanımı bir türlü bastıramıyordum.

“Baba...” diyen ses yüzünden isteksizce Deniz’den ayrılmıştım. Efe’yi kucağıma aldığımda aklım biraz olsun dağılmıştı. Efe’nin gelmesi bir yandan da işime gelmişti. Deniz’in sorusundan bu şekilde kaçabilmiştim.

Ben Efe’yle ilgilenirken Deniz de masayı hazırlamış, sofru kurulduğunda herkes yerine oturmuştu. Önüme konulan sıcak çorbadan bir kaşık aldım. Gerçekten lezzetli olmuştu. Deniz’in iyi yemek yaptığını inkâr edecek değildim, gerçekten güzel yemekler yapıyordu.

“Çorba güzel olmuş,” diye mırıldandım. Deniz bir an bakışlarını çorbadan kaldırıp yüzüme baksa da tekrar önündeki tabağa çevirmişti gözlerini. Benimle konuşmak istemediğini çok güzel bir biçimde belli

etmişti. Aslında kızamıyordum ona. Kızmaya da hakkım yoktu. Ben de böyle olması için elimden geleni yapmıyor muydum? Şimdi ne diye ona kızacaktım ki?

Yemeğin geri kalanını susarak geçirmiştim. Birkaç kez Efe ve Deniz konuşmuşlardı ama onlara bakmak yerine kendimi önümdeki güzel yemeklere odaklamaya çalışmışım. Aksi takdirde oğlumu kıskanabilirdim. Deniz'in ona olan içten gülümsemesini kıskanmamak elde değildi. Bir kere olsun bana öyle gülümsemişti. Öyle bakmamıştı... Hak ediyor muydum peki? Hayır, ama yine de bana da öyle bakmalı ve gülümsemeliydi. Homurdanarak kalktım masadan. İkisinin de meraklı ve ürkek bakışları üzerimdeydi ama aldırmamaya çalışarak, "Afiyet olsun size," dedim ve salona geçtim. Kendimi koltuğa bırakırken düşünmekten ağrıyan başımı tuttum. Gerçekten yorulmuştum. Huzur istiyordum fakat o da mümkün olmuyordu. Nasıl davranmam gerektiğini, ne yapmam gerektiğini kestirememek, bilememek acı vericiydi.

Efe'nin bana anlattığı şeyleri dinliyormuş gibi görünsem de aklımda az önce masadan sinirle kalkan Ahmet vardı. Ne yapmışım da yine böyle sinirlenmişti? Yorulmaya başlamışım artık bu durumdan. Evet, belki kendince haklı nedenleri vardı. Dedikleri de doğrudu ama benim de canım yanıyordu. Bunu bilmesi ve anlaması gerekirdi. Sadece canı yanan o değildi. Hoş, onun canının neden yandığını da anlayamıyordum ki... Utanıyordu benden, farkındaydım.

Sonuçta evli bir adamdan hamile olan bendim ve haklı olarak kendine, evine yakıştıramıyordu.

“Doydum ben.”

Efe’ye gülümseyerek oturduğum yerden kalktım ve masayı toparlamaya başladım. O da içeri geçmişti. Ne kadar süre mutfakta olduğumu unutacak kadar kendimi işe kaptırmıştım.

“Bütün geceyi burada geçirdin.”

Duyduğum sesle korkarak arkamı döndüm. Ahmet kapı pervazına yaslanmış beni izliyordu.

“Ben...”

“Sen, ne?”

Sesinde yine o alaycı ifade vardı ama gözleri ateş gibiydi. Sesindeki alayı ve bakışlarındaki ateşi umursamamaya çalışarak, “İşim vardı,” diye fısıldadım.

“Bitsin o halde işin, yatıyorum ben.”

“Peki,” diye mırıldanıp arkasından bakınmakla yetinmiştim. Mutfakta bir süre daha oyalandıktan sonra kaçış olmadığını düşünerek merdivenlere doğru yöneldim. Her bir adımda kalp ritmim değişiyordu. Derin bir nefes aldım ve içeri girdim. Ahmet yatakta yarı yatar pozisyonda ekrandaki bir programı izliyordu. Örtü beline kadar çekilmişti ve üst kısmı çıplaktı. Umursamamaya çalışarak dolaptan geceliğimi aldım ve banyoya girdim. Üzerimdeki kıyafetleri çıkarttık-

tan sonra geceliğimi giyecekken gözümlü aynadaki yansıma kaydı. Farkında olmadan bir nida yükseldi ağzımdan ve anında ağzımı kapattım. Bu ben miydim? Hamile kadınlar kilo almaz mıydı? Öyleyse ben niye böylesine zayıflamıştım? Hem kendi hayatımı hem de bebeğimin hayatını riske sokmaya başlamıştım. Her ne kadar bir hata yapmış olsam da bunu ona mal edemezdim. Ona sahip çıkmak zorundaydım. Annesi olarak onu her türlü kötülükten korumalıydım. Daha fazla düşünmemeye çalışıp geceliğimi giydim ve kıyafetlerimi kirli sepetine atarak odadan çıktım. Ahmet hâlâ aynı pozisyonda ekrandaki programı izliyordu, bir ara kısa bir an bakışları bana kaysa da sonra tekrar ekrana odaklandı. Ben de yatağın diğer tarafına geçtim ve örtüyü kaldırarak içine girdim. Hafifçe yatar pozisyona gelerek yatak başlığına dayandım.

"Ahmet," dedim. İçimdeki korkuları yok etmem gerekiyordu.

"Efendim," dedi bakışlarını televizyondan ayırmadan.

"Ona da kötü mü davranacaksın?"

Bakışlarını bana doğru çevirmişti. Ne dediğimi anlamadığını belli eden bir yüz ifadesi vardı.

"Kime?"

"Bebeğime."

Kaşları çatılmıştı. Sinirlenmişti. "Saçmalamayı bırak ve uyu, Deniz."

“Bana ne yapacağımı söylemekten vazgeç artık!”

“Sen de doğru düzgün davranmaya başla o halde.”

“Ben sana sadece bir soru sordum!”

“O bebeğin...” dedi, sesinde zorlandığını belli eden bir ifade vardı. “Suçu yok. Buradaki tek suçlu sensin! Ayhan’a bile kızamıyorum çünkü bir çocuğu olacağından haberi yok. Belki haberi olsa karısından boşanır, seninle evlenirdi.”

Son kısmı fazlasıyla alaycı bir ifadeyle söylemiş ve bunu saklama gereği dahi duymamıştı.

“Boşanmazdı,” dedim.

Alaycı bir kahkaha atarak, “Boşanamazdı, güzelim! O adamda o kadar yürek olsa, önce seni bulurdu. Seni gerçekten sevmiş olsaydı, şimdiye kadar çoktan evlendiğimizi öğrenmiş olur, buraya gelip seni geri alırdı,” dedi.

“Sen öyle mi yapardın?”

“Hayır.”

Ben de sesime hafif bir alay katarak, “Kendi yapmayacağın bir şeyi başka birisinin yapmasını beklemek nasıl bir çelişki?” diye sordum.

Aynı alaycı tavrıyla cevapladı.

“Çünkü ben birkaç saatlik zevk için ailemi riske atmazdım.”

O an boğazıma oturan yumru yüzünden hiçbir şey söyleyemedim. Sözleri o kadar canımı yakıyordu, kendimi o kadar kötü hissetmeme neden oluyordu ki susuyordum. Böyle olacaktı işte... Ben bu adamın yanında olduğum sürece, her zaman bu gerçek yüzüme vurulacak, her zaman canım yanacaktı. Her gün yeniden ölmeye razı olmuştum ben... İsyanım boşunaydı.

Ben uyumaya çalıştıkça uyku benden kaçıyor. Bir saate yakındır uyumaya çalışıyordum ama uyku bir türlü uğramıyordu. Gözlerim Ahmet'e kaydığında onun çoktan uyumuş olduğunu gördüm. Tabii, söyleyeceklerini söylemiş, rahatça uyumuştur.

Bir süre daha boş boş yataкта oturduktan sonra ayağa kalktım ve çantamdan Selma'nın günlüğünü alıp köşedeki koltuğa geçtim. Kaldığım yerden okumaya devam ettim.

"6 Mayıs 2012

Oğlumu kucağıma alalı neredeyse iki hafta olacak. Aslında hayatımın en güzel günlerini geçirmem gerekirken aynı zamanda da en acı zamanlarımı geçirmeye başlamıştım. Bir tanecik oğlum, Efe doğumuyla bana huzur ve mutluluk getirmişti. Ahmet için de bu böyleydi. Bana ve bebeğimize karşı çok iyiydi fakat korktuğum şey başıma gelmişti. Ahmet'in uzun yıllardır sevdiği bir kadın olduğunu öğrenmiştim. Bu gerçeği hâlâ hazmedemiyordum ama tek teselli bulduğum şey, o kadınla Ahmet'in görüşmemeleriydi. Asiye anne bunları bile bana zor anlatmıştı. O da kendi oğlundan çok çekinir-

di. Canım yanıyordu ama yapabileceğim bir şey yoktu. Onu çok seviyordum. Kocamdı o benim, çocuğumun babasıydı... Elbet bir gün beni de sevecekti ve ben o güne kadar sabırlı olacaktım, ondan vazgeçemezdim.

Hâlâ eve geç geliyordu. Aslında geçen hafta birkaç gün erken gelmişti ama yine eski halini almıştı. Kötü bir şey yapmadığını biliyordum, inanıyordum, güveniyordum ona. Yine de elimde değildi... Kocamı yanımda istiyordum, onunla uyumak, onunla aynı sofrada yemek istiyordum. İnsanın her istediği olmazmış ya, benim de olmuyordu işte."

Elimdeki deftere bir süre hayretle baktım. Ahmet başka bir kadını seviyordu ve bu kadını annesi bile biliyordu ama Selma'ya söylemiyordu. Oldukça şaşırmıştım. Defteri tekrar çantama koyup yatağa geçtim. Sırtımı Ahmet'e dönerek uyumaya çalışırken bir anda kendimi Ahmet'e doğru çekilmiş buldum ve belimde-tam karnımın üzerinde- Ahmet'in elleri vardı. Ne yapacağımı bilemez bir halde öylece kaldım. Bir süre sonra kendimi kollarından kurtarmak için biraz hareket edince daha da sıkı sarılmaya başladı. Uyuduğunu ve uykusu sırasında bana sarıldığını biliyordum ama yine de... Düşünmemeye çalışarak gözlerimi kapattım. Onun nefesini boynumda, ellerini karnımda hissederken nasıl uyuyacaktım bilmiyordum.

On Disinci Polim

"10 Haziran 2012

Mutsuzluğu hissediyordum. Bir insan mutsuzluğu nasıl hisseder bilmiyordum ama ben hissedebiliyordum. Ahmet'in mutsuzluğunu, yanında mutlu olmadığını, yalandan güldüğünü... Hepsini hissediyordum ve bu acı, çok ağırdı. Her geçen gün ne yapacağımı bilemez bir hale geliyordum. Ümit ederek beklediğim her günde, deliler gibi sevdiğim kocam, be-beğimin babası benden biraz daha uzaklaşıyordu. Aramıza aşılması zor duvarlar koyuyordu.

Artık eve gelmediği geceler de oluyordu ve ben o gecelerde mahvoluyordum. Gözüme doğru düzgün uyku girmiyordu. Kocamın nerede olabileceğini düşünmekten o kadar çok yorulmuştum ki... Önceden geç geliyor diye şikâyet ederken, şimdi ise 'Eve gelsin de, geç olsun...' diyecek noktaya gelmiştim. Neden böyle oluyordu? Sadece mutlu bir evlilik istemişim ben. Birbirini seven iki kişi ve çocuklardan ibaret bir evlilik. Bu kadar basit bir mutluluk istemişim ama maalesef bulamamıştım.

İlk başlarda başkasına olan sevgisini unutturabileceğimi sanmıştım, o sevginin bana dönmesini sağlayabileceğimi düşünmüş, hatta düşünmekle kalmamış buna kendimi fazlasıyla alıştırmıştım. Ama olmuyordu. Sonu kocaman bir hayal kırıklığından başka bir şey değildi. Onu da anlıyordum. Ona o kadar çok âşıktım ki aklından, kalbinden geçen her şeyi biliyor ve anlıyordum. Ne kadar acı çektiğini, beni sevmeye, o kadının yerine koymaya çalıştığını görebiliyordum. Ama başaramıyordu. O kadını aklından da, kalbinden de silemiyordu.

Aslında benim için sadece yanımda olması bile yeterliydi ama bu mutsuz hallerine dayanamıyordum. Onu mutsuz ediyormuş gibi hissetmek beni her gün biraz daha kahrediyordu. Bazen, 'Keşke onunla evlenmeseydim de sevdiği kadınla evlenseydi.' dediğim oluyordu. Hatta bir keresinde kayınvalideme de söylemiştim bunu, ancak tepkisi oldukça sert olmuştu. Bana Ahmet'le evlenmeyi kabul etmeseydim bile o kızla hiçbir şekilde birlikte olamayacaklarını söylemişti. Nedenini sorduğumda ise hep bir şeyler geveleyip duruyordu. Kızın kim olduğunu ise söylemeye bile gerek duymuyordu. Ona göre geçmişî karıştırmaya gerek yoktu... Benim yaptığım geçmişî karıştırmak değildi, ama bunu anlamıyordu. Ben sadece... Dayanamıyordum artık. Gitgide içimden bir şeyler kopuyor, hayatım daha da kararıyordu ve ben bu kararlılığa alışabileceğimi hiç sanmıyordum."

Derin bir nefes aldım. Selma'nın bu saf sevgisi içimde bir yerlerin acımasına neden olmuştu. Bir insan nasıl bu kadar karşılıksız ve kör bir şekilde sevebilirdi ki? Aklımda bir sürü soru işareti yer etmişti. Ahmet kimi seviyordu? Kim için kendisini böylesine karşılıksız seven bir kadını üzmüştü? Merak etmek istemiyordum. Ahmet hakkında bir şey bilmek de istemiyordum, ama kendimi merak etmekten de alıkoyamıyordum. Nasıl bir ikilemin içine düştüğüm hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bir zamanlar yanında durmaktan bile hoşlanmadığım bir adam hakkında her şeyi merak eder hale gelmiş olmam hiç iyi değildi. Kendimi tanıyamıyordum.

Zil çalınca günlüğü odaya bırakarak kapıya koştum.

Kapıyı açtığımda gördüğüm kişi beni fazlasıyla şaşırttı. Ayşe'nin burada ne işi olabilirdi ki? Yüzünde yine o her zamanki soğuk ve kendini beğenmiş ifadesi vardı.

"Ayşe?"

"İçeriye girebilir miyim?"

Kenara çekilerek içeri girmesini bekledim. Salona geçtiğimizde ayakta durmuş bana bakıyordu.

"Otursana," dedim sesimdeki zoraki bir kibarlıkla.

Oturmuştu. Oturuşu bile bir prenses gibiydi. Zengin bir ailede yetişince sanırım böyle oluyordu.

"Rahatsız etmek istememiştim."

"Neden geldin?"

"Özür dilerim."

Anlamamış bir şekilde baktım ona. Neyin özrünü diliyordu benden?

"Anlamadım?"

"Sana ve annene olan davranışlarım yüzünden oldukça üzgünüm... Zor günler geçiriyordum ve bunların hiçbirini düşünerek yapmadım."

"Zor günler mi?"

"Ayaz'ın beni zorla alıkoyması... Babamla ilgili öğrendiğim gerçekler... Ailemin istekleri... Ayaz'ın ev-

lilik diye diretmesi... Kafam allak bullaktı. Birilerinden öfkemi çıkarmam gerekiyordu ve ben hiçbir suçunuz olmadığı halde anneni ve seni kırdım... Özür dilerim."

Duyduklarım karşısında kaşlarım çatılmıştı. Ayaz, Ayşe'yi niye zorla alıkoymuştu? Bunu her ne kadar merak etsem de sormadım. Zaten bilmemi istese anlatırdı. Gözlerine baktığımda gerçekten pişman olduğunu görebiliyordum. Uzatmamak için, "Sorun değil," dedim.

"Affedildim mi yani?"

"Evet."

Yüzünde hoş bir gülümseme oluştu. "Nasılsın peki?"

Kötüyüm. Kalbim bu cevabı verirken dilim alışkanlık gereği, "İyiyim," dedi.

"Alıştın mı?"

Sadece gülümsemekle yetindim. Verecek bir cevabım yoktu. Açıkçası bu konu hakkında kimseyle de konuşmak istemiyordum.

"Kahve içer misin?"

"Zahmet olmazsa..."

Oyalanacak başka bir şey bulmanın sevinciyle yerimden kalkıp hafifçe gülümsedim ve mutfağa geç-

tim. Uzun zamandan sonra ilk defa birisiyle karşılıklı oturup konuşuyordum. Bu kişi bir zamanlar hiç hoşlanmadığım bir insan olsa da... Ne de olsa herkes ikinci bir şansı hak ederdi. Benim dışımda herkes...

Ayşe gidince Efe'nin odasına girdim. Biz otururken uykusu geldiğini söyleyip yatmıştı. Odaya girdiğimde de hâlâ uyuyor olduğunu görünce ses çıkarmadan çıktım ve yatak odasına geçtim.

Defteri tekrar elime alıp yatağa oturdum. Okumam gerektiğini biliyordum ama merakıma bir türlü engel olamıyordum. Yaptığım yanlıştı. Resmen bir başkasının özeline saldırıyordum. Ama öğrendiğim şeylerle merakım daha da kamçılanmıştı. Ahmet'in kimi sevdiğini deli gibi merak ediyordum.

"3 Temmuz 2012

İçimdeki kurt günden güne beni kemiriyordu. Artık Ahmet'in yanında kimi görsem şüphelenir hale gelmiştim. Acaba bu mu?' diye düşünmekten yoruldum. Bir yandan da delirdiğimi düşünüyordum ya da gerçekten deliriyordum. Hayatım o kadar değişmişti ki... Eski halimi özlüyordum; tek ben değil, etrafımdaki herkes eski neşemi, eski Selma'yı özlüyordu. Ahmet'in ise bu durumdan hiçbir şikâyeti yoktu. Gerçi şikâyetçi olabilmesi için önce bendeki değişikliği fark etmesi gerekirdi ama o yaşadıklarımın farkında bile değildi.

Acı çekiyordum, çok canım acıyordu. O kadının kim olduğunu bilememek ise acımı her geçen gün daha da arttırıyordu.

Kim olduğunu bilmek istiyordum. En azından onunla görüşüp görüşmediğini bilirdim ya da o kadının şu an hayatında olup olmadığını. Bunlar yanan kalbime biraz da olsa su serpebilirdi."

Selma'nın acısını ta kalbimde hissetmiştim. Böyle bir ikilem fazlasıyla ağırdı. Ben de bir süre bu ikilemde kalmıştım... Ayhan'la yaşamak zorunda kaldığım o iğrenç andan sonra kendimden nefret etmiş, her şeyi bırakıp gitmek, yok olmak istemişim. Ne yapacağımı bilemez bir haldeydim. Kendimi öldürmeyi dahi düşünmüştüm. Denemiştım de. Ama Ayhan kurtarmıştı. Beni önce karanlığın içine atmış, sonra da yok olmama bile izin vermemişti. Kendimden, ondan, her şeyden nefret ediyordum. Dayanamıyordum. Aklım bir türlü almıyor, kabullenmiyordu.

İçimdeki öfke ve nefret ateşi ile bir yanlığın daha ilk adımlarını atmıştım. Bir gece gelip yalvararak bana bir daha dokunmayacağını söylemesi, bu süre zarfında yanımda olması, bir yanlığa daha sürüklemişti beni. Yaşadığım gaflet ve acı o kadar büyüktü ki kendimi kaybetmiştim resmen. *Bebeğim...* O geceden kalan suçsuz, günahsız bir melekti. Geçmiş hatırlamakla bile içimi utanç ve pişmanlık sarıyordu. Yaşadığım buhranın sonucu kendi sonumu hazırlamıştım.

Duyduğum kapı sesiyle günlüğü çantama koyarak hemen odadan çıktım. Merdivenleri inmiştim ki Ahmet'le burun buruna geldim.

"Efe nerede?"

“Uyuyor...”

Hiçbir şey söylemedi. Bir süre öylece birbirimize baktık. Tam karşımda durduğu için bir türlü geçemiyordum. En sonunda dayanamayarak, “Geçebilir miyim?” diye sordum.

“Bu akşam dışarı çıkacağım.”

Bir an ne diyeceğimi bilemez bir halde baktım. Böyle bir durumda ne diyebilirdim ki? Normal bir evliliğimiz olsaydı illaki nereye gittiğini, kiminle gittiğini sorardım ama şimdi sormam mantıksız olurdu. Açıkçası sormak da istemiyordum. Bu yüzden sadece, “Tamam,” dedim. Kaşları çatılmıştı bir anda ve bir şey söylemeden kenara çekilerek geçmeye izin verdi. Ben de yanından geçip mutfığa girdim.

Oyalanmak için dolaptan malzemeleri çıkarıp salata yapmaya başladım. Kafamı dağıtmam gerekiyordu. Son birkaç gündür, daha doğrusu şu günlük ortaya çıktığından beri kafamda yerine oturmayan bazı şeyler oluşmaya başlamıştı. Belirsizlik karşısında çaresiz kalıyordum.

“Çıkıyorum ben...”

Kendi düşüncelerime o kadar dalmıştım ki Ahmet’in sesini duymamla irkilerek, yanlışlıkla parmağımı kesmem bir oldu. Kesilen parmağımı umursamayarak Ahmet’e çevirdim bakışlarımı. Üzerinde pastel yeşili bir tişört altında ise kot pantolon vardı. Onu ilk defa böyle görüyordum. Her zaman takım elbiseyle görmeye alışmışken bugün neden böyle giyindiğini merak etmeme rağmen sormadım. Sadece başımı sallamakla yetinip

suyu açtım ve kesilen parmağımı yıkadıktan sonra peçete almak için dolaba uzanmıştım ki kolumdan çekerek beni kendine doğru çevirdi. Elimi ellerinin arasına alıp hâlâ kanamakta olan parmağımı dudaklarına götürdü. Gözlerimin içine bakarak parmağımı öptükten sonra peçete aldı ve sardı. Yüzüme doğru eğilerek, dudaklarıma tüy hafifliğinde bir öpücük bıraktıktan sonra, "Dikkat et," deyip gitti. Gözüm bir an elime kaydı... Az önce parmağımı öpmüştü. Sonra da dudaklarımı... Dudaklarımı yalama dürtüsünden kendimi alıkoyamadım. Ne oluyordu böyle?

Daha fazla ayakta duramayarak sandalyeye oturdum. Kendimi sonu olmayan bir girdabın içinde gibi hissediyordum. Gözlerimi zorlayan gözyaşlarını serbest bıraktım. Yorulmuştum. Ahmet'in dengesiz tavırları... Bebeğim... Yaşadığım hayat... Korkularım... Çok yorulmuştum. Ne yapacağımı, kime nasıl davranacağımı bilemez bir hale gelmiştim. Kendimden nefret edecek durumdaydım neredeyse. Bir hata... Bir hatanın bedeli bu kadar ağır olur muydu?

"Vazgeçemedin, değil mi?"

"Ben değil... Kalbim vazgeçemedi, Yunus."

Yunus elindeki çay bardağını bir dikişte bitirmişti. Genelde öfkelenildiği zaman yaptığı bir hareketti bu.

“Kendini yakıyorsun... Gerçi onunla evlenerek yaktın kendini zaten...”

“Anlamıyorsun,” dedim.

“Neyi? O kız için günden güne mahvolurken ben vardım yanında... O yurtdışına gittiği gece benim omzumda ağladın sen! Tam dedim ki Selma geldi, artık Deniz saçmalığı bitecek, onunla da olmadı. Allah onu senden daha çok seviyormuş ki yanına aldı. Şimdi sen ise tüm bunların üzerine o kadınla evlendin!”

“Ortada bırakamazdım onu.”

“Kendine kızdığında bunu mu bahane olarak kullanıyorsun?”

“Her şeyi biliyorsun, değil mi?”

“Gözlerinde görüyorum Ahmet. Aklın fikrin hep Deniz’de.”

“Çabaladım.”

“Sadece çabaladın... İstemedin. Onu unutmayı, kalbinden söküp çıkarmayı hiç istemedin.”

Cevap vermedim. Gözlerimi boğazın eşsiz manzarasına çevirdim. Ruhum daralıyordu. Yunus’un her kelimesinde haklı olduğunu biliyordum ama bunu kabullenemiyordum.

“O benim kaderime yazılı... Hiçbir silgi kadere yazılanı silemiyor.”

“Bahane bunlar,” derken öfkelenmişti. Deniz yüzünden yaşadığım tüm zorlukları biliyordu. Hepsinde de yanımda olmuştu.

Sessiz kalmam üzerine, “Bak...” dedi sakın tutmaya zorlandığı sesiyle. “Ben annesiz-babasız büyüdüm... Kimsem yoktu. Sen çıktın karşıma, kardeşim oldun. Şu an senin sayende bir işim, bir hayatım var. Bana ait bir şeyler var. Senin üzülmene, yeniden yara almanı istemiyorum.”

“Biliyorum kardeşim, biliyorum... Rahat ol. Ama dedim ya, kader öyle bir illet ki değiştiremiyorsun. Bak gitti benden. Yıllar geçti ve ben başka birisiyle evlenip baba dahi oldum ama şu an yine yanımda...”

Masadaki semaverden kendine bir çay daha doldurdu. O da demli ve şekersiz çayından büyük bir yudum aldı. Yüzümü buruşturdum. Bu kadar koyu çayı nasıl içebiliyordu?

“Zehir içsen daha iyi,” dedim.

Gülümsedi. Nadir gülümsediği anlardandı.

“Zehir içmeyi seven sensin dostum...”

“Ne demek o?”

“Deniz demek...”

“Kim bilir,” dedim umursamazca. “Belki bu sefer zehir değildir.”

“Kendini yakıyorsun.”

“Ben onu gördüğüm ilk gün yandım zaten.”

“Tabii,” dedi açık bir alayla.

Hafifçe gülümsedim. “Bir gün yüreğin sevda ateşine düşerse, o zaman değil zehir içmeyi, gözünü kırpmadan canını hiçe saymayı öğrenmiş olursun.”

Sadece güldü. Anlamasını beklemiyordum. Bir insanın yüreği böyle çarpmadan anlayamazdı. Benim yüreğim onunla doluydu... Onunla bu kadar doluyken nasıl ondan uzak durabilirdim? Yıllardır içimde söndürmeye çalıştığım ateş sönmemiş, yaptıklarım boş bir çabadan öteye gitmemişti. Ben sadece kendimi kandırılmışım. Yüreğimde hiçbir zaman Deniz'i öldürmeyi başaramamışım.

Çalan telefonum sayesinde düşüncelerimi bir kenara bıraktım.

“Ahmet.”

“Efendim Ayaz?”

“Neredesin?”

“Yunus'la oturuyoruz dışarıda... Hayırdır?”

“Az önce Deniz'i aradım nasıl olduğunu sormak için... Biraz konuştuktan sonra canının çilek çektiğini söyledi.”

“Yani?” dedim hafif öfkeli bir sesle.

“Yani... Alacak mısın yoksa ben alıp götüreyim mi?”

Öfkelenmemek için kendimi ne kadar sıksam da boşunaydı. İçimdeki öfke bir kere uyanmıştı ve artık durmazdı.

“Sen kendi karınla ilgilen Ayaz...”

“Bana bak, saçmalama! O benim kardeşim.”

“Ben karımla ilgilenirim. Başka bir şey yoksa kapıyorum.”

“Kapat Ahmet, kapat!”

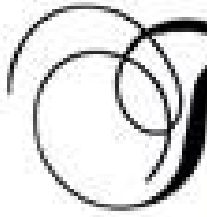
Bir şey söylemeden telefonu kapattım ve oturduğum yerden kalktım.

“Hayırdır?”

“Bugünlük bu kadar yeter... Gitmem lazım. Sonra görüşürüz.”

Yunus’un cevap vermesini bile beklemeden hızla arabaya doğru ilerledim. İçimde, öfke ve kıskançlık birbirleriyle yarışır haldeydiler. Sakinleşmek ise aklımanın en kuytu köşesine gizlenmişti.

 elefonu bırakırken bile ellerim titremeye başlamıştı. Keşke söylemeseydim ama bir an boş bulunmuştum. Sakinleşmek için boynumu ovdum. Yaptığım bir şey yoktu ki. Ayaz aramıştı, biz de normal bir şekilde konuşurken iki gündür canımın çilek çektiğini söyleyivermiştim bir anda. Onun sinirlenip, Ahmet'i soracağı hiç aklıma gelmemişti... Eğer Ahmet ile konuşursa eve geldiğinde bir sürü laf söyleyecekti. Yine saçma imalarda bulunacaktı.

Kafamı dağıtmak için Efe'ye bakmaya karar verdim, odasına girdiğimde uyuyordu. Üzerini örtüp odadan çıktım ama hâlâ stresimi atamamıştım. Ne yapacaktım şimdi? Belki de aramamıştır diye umut ediyordu bir yanım. Ama bu, o kadar küçük bir ihtimaldi ki...

Bir şeyler yapıp düşünmeyi bırakmam gerekiyordu fakat hiçbir şeye odaklanamıyordum. Korku, beynimin her yanına tıpkı bir örümcek gibi ağlarını bırakmıştı.

Kilit sesini duymamla gerginliğim bir kat daha arttı. Oturduğum koltuktan kalkarak camın önüne doğru yürüdüm. Umursamaz bir tavır takınmalıydım. Korkumu görmemeliydi.

Birkaç dakika geçmesine rağmen hâlâ bir ses yoktu. Arkamı dönme dürtüme engel olamayıp ki kafamı çevirmiştim ki onu gördüm. Kaşları çatık bir halde bana bakıyordu. Yutkundum. Yavaş adımlarla bana doğru geldi. Her bir adımı ağır ağır atıyordu. Böyle davra-

narak bana daha fazla eziyet ettiğini biliyordu, pislik herif.

Aramızda çok az bir mesafe bıraktıktan sonra durdu. Yüzünde çatık kaşları dışında hiçbir ifade belirtisi yoktu. Gözleri de her zamanki gibi buzdağını aratmıyordu.

“Senin kocan kim?”

Sakince sormuştu sormasına ama bu sorunun amacı neydi anlamamıştım.

“Cevabını bildiğin soruları neden soruyorsun?”

Dudakları acımasızca kıvrıldı. Gülmekle bağırma arasında gelip gidiyor gibiydi. “Ben biliyorum da sen bilmiyorsun... Cevap ver, senin kocan kim?”

“Ahmet...” demiştim ki sözümü tamamlamama izin vermeden sesini yükselterek, “Cevap ver!” dedi.

“Sensin!” dedim ben de öfkemi gizlemediğim bir ses tonuyla. Cevabım üzerine aramızdaki son mesafeleri de kapattı. Gereğinden fazla yakındı. Bir eli yanağıma kaydı. Hafifçe okşadı. Eli sanki kıyamıyormuş gibi yüzümde dolaşırken, gözleri beni öldürmek ister gibi bakıyordu.

“Bir daha... Bir daha sakın benden başka kimseden bir şey isteme.”

“Ben kimseden bir şey istemedim.”

“Öyle mi? Ayaz o yüzden mi senin çilek istediğini biliyor.”

“Sadece bir an boş bulunup söyledim...”

Elini çekmişti. Yüzünü yüzüme doğru yaklaştırıp kulağıma doğru fısıldadı. “Boş bulunmayacaksın... Hiç kimseden bir şey istemeyeceksin. Anladın mı?”

“Evet,” diye fısıldadım titreyen sesimle. Elini belimde hissettiğimdeyse ne yapacağımı bilemez bir hale gelmiştim. Başını boynuma gömerek, “Kokun... Huzuru çağırıyor,” diye fısıldadı. Ne garipti? Bana huzurunu bozduğumu söyleyen dili, şimdi kokumun huzuru çağırıldığını söylüyordu.

“Mutfakta çilek var,” dedi ve ben o an hamilelik hormonlarının verdiği heyecan gafletine düşerek gü-lümsedim. Ama hemen kendimi toparlayarak, “İstemiyorum,” dedim. O ise benden ayrıldı ve koltuğa oturarak eline kumandayı alıp televizyonu açtı.

“Ben istiyorum ama. Getirir misin?”

Ne saçmalıyordu bu? Neden her defasında dengemi böyle alt üst edip sonra hiçbir şey yapmamış gibi kenara çekiliyordu?

“Getirecek misin?” diye sordu bu kez de, sabırsız bir sesle. Yüzümdeki memnuniyetsiz ifadeyle ona bakıp mutfığa gittim. Aldığı çileği yıkadım ve bir tabağa koydum. Canım deli gibi istese de irademe sahip çıkarak salona geçtim. Ahmet Bey hâlâ bıraktığım yerdey-

di. Yanına ilerleyip tabağı önündeki sehpaye bırakmış-
tım ki bir anda beni kolumdan tutarak kucağına çek-
ti. Neye öfkeleneneceğime şaşırmıştım. Beni kucağına
çektiğine mi, yoksa hâlâ onun kucağında oturduğuma
mı?

“Ahmet...” demiştim ki eline aldığı çileği bana
doğru uzattı.

“Ye.”

Emretmeden bir şey yapamıyordu bu adam. Ön-
ceki hayat denilen bir şey varsa bu kesin diktatörün
tekiydi.

“Sana diyorum!”

Bunu yemeden beni bırakmayacaktı. Ondan kur-
tulmak için elinden çileği almaya çalıştığımda izin
vermedi.

“Ben yedireceğim... Aç ağzını.”

Şaşkınlıkla ağzımı açmıştım ki çileği ağzıma bıraktı.
Zoraki olarak çileği yemeye başlamıştım. O ise sanki
karşısında bir film çevriliyormuş gibi bana bakıyordu.
En sonunda çileği bitirdiğimde kucağından kalkmak
için bir hamlede bulundum ama beni daha çok kendi-
ne çekti. Bir eli belimi sımsıkı sararken diğeri de du-
daklarımın üzerinde geziniyordu.

“Beğendin mi?”

“Evet,” dedim kendimi zorlayarak.

“Güzel... İstediyin Şeyi aldığıma göre, Şimdi sıra benim istediğimde...”

“Ne... Ne istiyorsun ki?”

Biraz daha yakınlaŐmıŐtı bana. Hafifçe g l mseydi ve sonra dudaklarımın üzerindeki ellerinin yerini dudakları aldı. Donup kaldım. Hiçbir Şey yapamıyordum. Ona karşı koyamazdım, bunu az çok anlamıştım. Ben kabul etmek istemesem de o benim kocamdı.

 p c ğ  derinleŐtikçe belimdeki eli de sırtımda gezinmeye başlamıştı. Hiçbir Şey hissetmiyordum. Bu sanki yapmam gereken bir g revmiŐ gibi geliyordu. O durana kadar ben böyle durmalıymıŐım gibi...

En sonunda durup alnını alnıma yasladı. Gözleri  fkeliydi. “Olmuyor, değil mi?” diye sordu öfkeli bir sesle. “O adamı  pt ğ n, sarıldığın gibi beni  p p sarılamıyorsun...”

Sözleri karşısında gerilen bedenimi umursamayıp kucadıktan kalktım. Odadan çıkacakken duyduğum sözlerle olduğum yerde durdum.

“Ka ıyorsun... Gerçeklerden nereye kadar ka acaksn, Deniz? Ben senin kocanımdı! Artık bazı Şeyleri anla ve kabullen.”

“İyi geceler,” demekle yetinerek yatak odasına  ıktım. Hızlıca üzerimi deđiŐtirdikten sonra yatağa girdim. Kafam allak bullaktı. Ne olduğunu, bu işin ne-

reye gittiğimi bilemiyordum. Ahmet'i anlamaya çalışmayı bırakalı çok olmuştu zaten. Bir gün iyi, bir gün kötü... Benim de dengem şaşmıştı artık. Gözlerimi kapatarak her şeyi unutmayı diledim. Herkesi ve her şeyi. Belki o zaman mutlak bir kurtuluşa erişebilirdim.

Sabah uyandığımda Ahmet'in çoktan gitmiş olduğunu fark ettim. Bu biraz olsun rahatlamama sebep oldu. Giyinerek aşağıya indi ve kahvaltıyı hazırlayıp Efe'yi uyandırdım. Birlikte kahvaltı yaptıktan sonra bir süre yapbozuyla oynadık. Kafamı kısa bir an da olsa dağıtabilmiştim. Daha sonra Efe televizyon izlemeye daldı. Ben de odadan günlüğü alarak kaldığım yerden okumaya devam ettim.

"20 Temmuz 2012

İçimdeki özlem günden güne kavrulmama, yok olmama sebep oluyordu. Tek taraflı sevginin bu denli can acıttığını bilmezdim. Hayat fazla acımasızdı. Ben onun için yanarken, o başkası uğruna yanıyordu.

Gözyaşı akıtmadığım gece kalmamıştı artık. İçim kan ağlarken etrafa mutlu rolü yapmaktan fazlasıyla yorulmuştum. Ben en çok da kendimden, kendi içimde olduğum kadından yorulmuştum."

Sinirle defteri kapattım. Ahmet'e karşı içimde amansız bir öfke peyda olmuştu. Selma'yı pek tanımadım ama annem iyi bilirdi ve onu çok severdi.

Üstelik günlerdir okuduğum satırlardan da ne kadar yüce yürekli bir kadın olduğunu görebiliyordum.

Bu evde hapis kalmıştım. Tüm arkadaşlarım yurtdışındaydı. Onlarla da iletişime geçemiyordum, geçtiğim anda o pisliğin haberi olabilirdi ve ben bu riski alamazdım. Hayatım yeterince zorlaşmıştı ki daha fazlasına gerek yoktu. Şu anda en azından sadece zor bir hayatım vardı. Geçmişteki gibi karanlık, utanç verici bir hayat değil... O karanlığa, o iğrençliğe bir kez daha katlanamazdım.

Gelen mesaj sesiyle telefonu elime aldım. Mesaj Ahmet'ten gelmişti. Şaşılası bir durumdu. Bana niye mesaj atmıştı ki? Merakla mesajı açtım.

"Bugün doktor randevun var, söylemeyi unuttum. Bir saatte gelip alacağım seni, Efe'yi de annene bırakırız."

Boş boş telefona bakıyordum. Kalbimde yaşadığım duygu karmaşası elimi kolumu bağılıyordu. Oturduğum yerden kalkarak odaya çıktım ve üzerimi değiştirdim. Günlüğü de çantama koydum. Aşağı inip Efe'nin de üzerini değiştirdim.

"Nereye gidiyoruz, Deniz?"

"Bizim babanla bir işimiz var... Seni de anneme bırakacağız, tatlım."

"Melek'e mi?" dedi yüzünde sevimli bir gülümsemeyle. Ben de ona gülümseyerek başımı salladım. "Yaşasın!" diye bağırıyordu. Annemi bu kadar çok sev-

mesine bazen bozulmuyor değildim. Beni de bir gün annem kadar sever miydi?

Telefonum çalınca hemen açtım.

"Apartmanın önündeyim, inin."

Bir şey söylememi bile beklemeden yüzüme kapatmıştı. *Bu adam...* Fazlasıyla sinir bozucuydu. Sakin olmaya çalışıp Efe'nin elinden tuttum ve evden çıktık. Apartmanın önüne geldiğimizde arabada beklediğini gördüm. Arka kapıyı açıp önce Efe'nin oturmasına yardım ettim, sonra da kendim oturacakken, "Sana kaç kere söylemem gerekiyor?" diye sordu öfkeli bir sesle. Kapıyı çarpmamak için kendimle büyük bir savaşı vererek öne geçtim.

Yol boyunca kimse konuşmamıştı. Efe'yi anneme bırakırken de birlikte bir şeyler yapacağız diye bahane uydurmuştuk. Hastaneye kadar da yine arabanın içinde sessizlik hâkimdi. Aynı hastaneye geldiğimizi görünce sessizliğimi bozmak zorunda kaldım.

"Ben o kadına muayene olmak istemiyorum."

"Ona değil... Başka bir kadın doğum uzmanına geldik," dedikten sonra arabadan indi.

Derin bir nefes alarak ben de arabadan indim. Sakin kalmalıydım.

Doktorun odasının önüne gelene kadar -yine- tek kelime etmemiştik. Dışarıdan bakıldığında birbirimizle alakamız yok gibiydi. Sekretere randevumuz

olduğunu söyledikten sonra isim ve soy ismi de söylemişti. Birkaç dakika sonra içeri girdik.

Bizi karşılayan doktor güler yüzlü, orta yaşlarda bir bayandı.

“Hoş geldiniz.”

“Teşekkürler,” dedi Ahmet soğuk bir sesle. “Nil Hanım’dan geçen sefer geldiğimiz randevuyla ilgili bilgileri aldınız sanırım.”

“Evet,” dedi kadın ve bana bakarak, “Heyecanlı mısınız?” diye sordu. Anlamamış bir halde doktora bakıyordum.

“Niçin?”

“Bugün bebeğinizin cinsiyetini öğreneceksiniz.”

Yüzümde aptal bir gülümseme oluştu. Bu yaşadıklarımın sonu her şeyi aklımdan çıkarmıştım ki ben. Bebeğimi bile unutmuştum...

“Siz hazırlanın isterseniz, bakalım hemen.”

Hızla yerimden kalkarak hazırlandım ve sedyeye uzandım. Doktor jeli karnıma sıktıktan sonra ultrasonda bebeği görmeye başladık.

“Önce kalp atışlarını dinleyelim.”

Kalbim hızla atmaya başlamıştı. Heyecandan bednim titriyordu. Sonra onun kalp atışlarını duydum. O

kadar mükemmeldi ki... Ben bir can taşıyordum. Benim parçam. Gözlerimin dolmasına engel olamadım. Onun kalp atışları kulaklarımda yer edindikçe her şeyi unutuyordum. Gözlerim bir an Ahmet'e kaydığında, elleri ceplerinde bana baktığını gördüm. Yüzü her zamanki gibi ifadesizdi. Ne bekliyordum ki, benimle birlikte bu heyecanıma ortak olmasını mı?

"Evet, cinsiyetini gösterdi."

Bunu duyunca gözlerimi Ahmet'ten çekerek doktora çevirdim. Heyecandan dilim damağım kurumuştur.

"Kızınız olacak."

Kızım... Benim kızım olacaktı. O an Ahmet'in sesini duydum.

"Desenize bir baş belası daha geliyor... Annesine dayanamazken kızına nasıl dayanacağız bakalım."

Doktor bu sözleri şaka olarak algılasa da benim zoruma gitmişti. Tüm neşem kaçmıştı. Doktorun o andan sonra söylediği hiçbir şeye dikkat edememiştim. Yarım saat sonra da doktorun odasından çıkmıştık. Öfkeliydim. Ahmet'in küçücük bir çocuğu baş belası olarak görmesi zoruma gidiyordu. Arabaya binene kadar onunla tek kelime konuşmadım ama en sonunda dayanamayarak patladım.

"Benim kızım baş belası değil! Ona düzgün davranacaksın. Benimle olan derdini ona yansıtmayacaksın."

Öyle bir kahkaha attı ki korkuyla geriledim. Belimden tutarak beni kendine doğru çekti. Otoparkta, arabanın içinde, neredeyse onun kucağındaydım. Birisi görse tam bir rezaletti.

“Sana benzerse tam bir baş belası olacak.”

“Ahmet!”

“Senin kadar güzel olursa, onu korumak için erkek neslini yok etmem gerekebilir.”

Gülümsedim. *Ahmet bana güzel mi demişti?* Bir anda tüm öfkem silinip yerini saf bir meraka bıraktı.

“Ben güzel miyim?”

“Güzelsin... Can yakacak kadar güzelsin.”

Ne demek istediğini anlamamıştım. Bu adam belirsizlikler abidesiydi. Aklıma takılan soruyu zor da olsa sordum. “Onu seveceksin, değil mi?”

Baktı. Uzun uzun baktı. Bu bakışlardan ne anlamam gerektiğini tam olarak bilemedim. Sonra beni bırakıp uzaklaştı benden. Yine cevapsız bir halde kalmıştım. Sinirle kendi koltuğuma doğru geçtim ve yüzümü cama doğru çevirdim. Onu görmek, onunla konuşmak istemiyordum. Ben ona zor bir soru sormamıştım, ama cevabı onun için fazlasıyla zordu sanırım.

On Nainen Pöytä

Bor sorular soruyordu. Fazla zor. Kendi içim-
de dahi cevap bulamadığım bu soruya nasıl
bir cevap vermemi bekliyordu bilmiyordum
ama verebilecek bir cevabım yoktu. Nasıl davranmam
gerektiğini bir türlü kestiremiyordum.

Aldığım tüm kararlardan vazgeçer olmuştum. Sa-
dece aldığım kararlardan da değil, geçmişteki acıla-
rımdan da vazgeçmiştim ben.

“Nereye gidiyoruz?” diyen sesini duysam da ce-
vap vermeden dikkatimi yola vermeye devam ettim.
Bir on dakikalık daha yolumuz kalmıştı. Onu buraya
neden getirdiğimi de bilmiyordum. Bilmek de iste-
miyordum aslında. Altı yıl önce onu buraya getirdi-
ğimde korkup gitmek istemişti, şimdi ne yapardı kes-
tiremiyordum.

Kayalıkların kenarında arabayı durdurduğumda
şaşkın bakışlarını yakaladım. Bu sefer korku yoktu. O
bakışlarda korkuyu gördüğüm anda geri dönecektik.

“İn,” dedim ve bir şey söylemesini beklemeden
arabadan indim. Yamaca doğru ilerlediğimde birkaç
dakika onun da peşimden gelmesini bekledim.

“Beni burada mı öldüreceksin?” diye sordu. Gü-
lümsemdim. Bakışlarımı ona doğru çevirdiğimde rüz-
gâr saçlarını savuruyordu. O kadar ulaşılmaz ve mü-
kemmek duruyordu ki... Böyle bir güzelliğe kim kı-
yabilirdi?

“Ölmek için güzel bir yer.”

Gözleri kayalıkların aşağısındaki uçsuz bucaksız denize kaydı ve daha sonra bana baktı. "Ölmek için güzel bir yer fakat ölmek için güzel bir yaş ve zamanda değilim."

Sadece gülümsemekle yetindim. Onun ölümü gibi bir şeyi düşünmek istemiyordum. Bunun olacağını bilmek bile kalbimin sıkışmasına neden olurken, öyle bir anı gördüğümde kalbimin de öleceğine emindim.

"Yaşayacağız," dedim aniden. Bana anlamsız bir bakış attı. Umursamadım. Onunla aramdaki tüm mesafeyi kapatıp bir elimle belini sardım ve onu kendi bedenime doğru çektim.

"Burayı hatırlıyor musun?"

Yüzünde düşünceli bir ifade oluştu. Birkaç dakika sonra kaşları çatılınca hatırladığını anladım.

"Beni daha önce buraya getirmiştin."

"Hemen gitmek istemiştin."

"Korkmuştum çünkü."

"Neden?"

"Senden," dedi. Beklediğim bir cevaptı ama yine de canımın yanmıştı.

"Şu an korkmuyor musun?"

"Korkuyorum."

Yüzümde acı bir gülümseme oluştu. Benden korkmasına dayanamıyordum.

“Neden gitmek istemiyorsun peki?”

“Çünkü...” dedi ve başını öne eğdi. Rüzgârın etkisiyle çiçek kokulu saçları yüzüme doğru yayılmıştı. Bu kadın... Bu koku... Benim şifamdı. “Artık bana zarar vermeyeceğini biliyorum.”

Zarar vermek... Ona dokunmaya kıyamazken nasıl zarar verebilirdim ki? Şu an bile ona karşı içimde yoğun bir öfke olmasına rağmen yine kıyamıyordum. Kıyamazdım da...

“O zaman beni neden getirmiştin buraya?”

Ona olan duygularımı söylemek için getirmiştım onu buraya ama bunu şu an için ona söyleyemezdim. O yüzden sorusunu cevapsız bırakıp başımı boynuna gömdüm. Bir yanda dalga sesleri, bir yanda sevdiğim kadının kokusu... Huzur tam olarak buydu işte.

Aynadaki yansımama baktım. Beyaz elbise tüm vücudumu sarmıştı âdeta. Karnımdaki hafif şişlik dışında belli olan bir şey yoktu. Bu akşam işadamları için düzenlenen bir davete katılacaktık. Ayaz ve Ayşe de orada olacaktı ve bu benim oldukça iyi hissetmeme neden olmuştu. En azından suratsız bir kocaya iki iyi arkadaşla katlanabilirdim. Küçük, siyah el çantamı alarak odadan çıktım ve beni bekleyen Efe ve Ahmet'in

yanına indim. Birlikte aşağıya inerek arabaya bindik. Efe'yi yine anneme bırakacaktık. Yol boyunca sessizliğin hâkim olduğu arabayı Ayaz'ın evinin önünde durdurup Efe'yi bıraktık. Ayşe ile Ayaz da kendi arabalarına bindiklerinde yola çıktık.

Ayşe'yle samimiyetimiz gün geçtikçe daha çok ilerlemişti. Ona her şeyi anlatmıştım. Bana kızmasını, hatta acımasını beklerken o benim yanımda olmuş ve bunların hepsinin geçeceğini, daha iyi günlerin geleceğini söylemişti.

Davetin olduğu yere geldiğimizde arabadan inip Ayşe'nin de inmesini bekledim. O da yanıma gelince kenara geçip Ahmet ve Ayaz'ı bekledik. Ayşe de bu gece fazlasıyla şıktı. Üzerindeki kırmızı elbise o kadar güzel durmuştu ki her kadın onu rahatlıkla kiskana bilirdi.

“Hadi hanımlar.”

Ayaz'ın sesini duyunca düşüncelerimden sıyrılıp birbirlerinin elini tutan çifte baktım. Onlar el ele salona girerken hüzünlü bakışlarımı Ahmet'e çevirdim. O ise beni umursamadan içeriye doğru yürümeye başlamıştı. Gözlerime dolan yaşları geri itip ona yetiştim ve yanında içeriye girdim.

Masalar onar kişilikti. Bize ayrılan masaya doğru ilerlediğimizde Gökhan ve İnci'nin gelmiş olduklarını gördüm. İnci Gökhan'ın evinde kalıyordu. Birkaç kere Gökhan'ın yanında görmüştüm. Hoş ve iyi niyetli bir kıza benziyordu. Yerlerimize geçtikten sonra

bir süre sohbeta daldık. Salonda güzel bir piyano dinletisi vardı ve sanki ruhu dinlendiriyordu.

Masamızda hâlâ iki kişi eksikti. Dayanamayarak, "Gelecek olanlar kim?" diye ortaya bir soru attım. Gökhan her zamanki gibi gülümseyerek, "Demir Bey ve eşi Peri Hanım fakat çocukları rahatsızlandığı için gelemeyeceklermiş," dedi. Tebessüm etmekle yetindim. Gökhan iyi biriydi; düşünceli, nazik ve içten. Çok da severdim onu. Her zaman güler yüzlüydü, nadiren sinirlenirdi. Kısacası Ahmet'in tam tersiydi.

Masamıza yaklaşan garson düşüncelerimden sıyrılmamı sağladı.

"Merhaba, Demir Bey ve eşi katılamayacaklarmış sanırım?"

Ahmet garsona bakarak, "Evet," dedi.

"Gelmeyeceğini söyleyen ama sonradan ani bir kararla katılan iki misafirimiz var, bu masada oturabilirler mi?"

"Sorun değil," diye geçiştiren Ahmet, Ayaz ve Gökhan'la yarım bıraktığı sohbetine geri döndü.

Ayşe'nin kulağına, "Çok sıkıldım," diye fısıldadım. O da bana gülümseyerek, "Birkaç saate kalkarız canım, sabret," dedi. Can sıkıntımı biraz olsun gidermek için boş gözlerle etrafıma bakınmaya başlamıştım ki duyduğum *merhaba* sesiyle yüzümü boş olan yere oturan çifte çevirdim. Bir an ne yapacağımı şaşırmış bir halde onlara baktım. *Ayhan ve eşi tam karşımdaydılar!*

Vücudumda oluşan ve her saniye daha da çok artan titremeye engel olamadım. Ayhan'ın eşi masada beni fark edince soğuk bir şekilde gülümsedi. Normal şartlarda da beni sevdiği söylenemezdi zaten. Ayhan da beni fark edince yüzünde kısa süreli bir şaşkınlık oluşmuştu ama hiçbir şey belli etmeden karısıyla boş olan yerlere oturdular.

Ahmet'e bakmaya korkuyordum ama kendimi zorlayarak bakışlarımı ona çevirdim; gördüğüm manzara hiç hoşuma gitmemişti. Ateş gibi yanan öfkeli gözleri Ayhan'ın üzerindeydi.

"Gelmeyeceksiniz diye biliyordum..." dedi Ayaz. Bütün bakışlar Ayaz'ın üzerinde toplanmıştı. Ayhan, Ayaz'ın alaycı ses tonu yüzünden bir an şaşırırsa da hemen kendini toparladı.

"Evet, ama eşimin annesi rahatsızlanınca Türkiye'ye gelmek zorunda kaldık ve bu güzel daveti de kaçırmayalım dedik."

"Hasta niyetine gelip davete katılmak ha... İyiymiş!"

Bunu söyleyen de Gökhan'dı. O an Ayhan'ın masanın üzerindeki yumruk haline gelmiş eline baktım. Gökhan'ın sözlerine sinirlendiği belli oluyordu.

"Deniz, senin ne işin var burada?"

Ayhan'ın karısının sözleriyle düşüncelerimden sıyrılıp bakışlarımı ona yönelterek alaycı ve soğuk yüzü-

ne baktım. Ne diyecektim ki? Diyebilecek bir şeyim yoktu. *Alimet'in karısıym desem Alimet'in tepkisi herhalde çok ağır olur,* diye düşünürken duyduğum tok sesle ne-redeyse şaşkınlıktan ağzım ayrılacaktı.

"Karım olarak burada."

Şimdi roller değişmiş, masadaki herkesin gözü benim üzerime sabitlenmişti. Özellikle de Ayhan'ın.

"Demek bunun için kaçır gibi ayrıldın," diye mırıldanmıştı Ayhan'ın eşi.

"Eşinizin çalışanları size hesap mı veriyor?"

Gökhan'ın alaycı sorusu yüzünden karşımdaki kadının sinirinden kıpkırmızı olmuştu. Bakışlarımı onlardan ayırıp başka şeylere odaklanmaya çalıştım. Bu gece bir an önce bitmeli ve bu insanları daha fazla görmemeliydim.

“Sevgilini karısıyla görmek canını mı yaktı, *karıcığım?*”

Kulağıma fisıldanan bu sözlerle gözlerimin dolmasını engelleyemedim ve sinirle Ahmet'e doğru döndüm. Bir an sadece öfkeyle dolu gözlerine baktım. Saf bir öfke vardı o gözlerde. Aslında derinlerde başka şeyler daha vardı ama ne olduğunu bir türlü kestiremiyordum. Yüzüme alaycı bir gülümseme takarak, "Formundasın, kocacığım," diye mırıldandım. O da bana aynı şekilde gülümseyerek, "Her zaman..." dedi ve dudaklarına kısa bir öpücük bıraktı. Gözlerim

elimde olmadan Ayhan'a kaydığında onun ateş gibi parlayan gözleriyle karşılaştım. Açık bir şekilde bizi izliyordu ve bunu saklama gereği bile duymuyordu. Ayşe'nin koluma dokunmasıyla düşüncelerinden ayrılıp ona doğru çevirdim bakışlarımı.

"İyi misin?"

"Sence?"

Sustu. Söylenecek bir şey yoktu bu durumda. Olan biten her şey yeterince rezilken daha da batıyordum.

"Evliliğiniz bayağı hızlı olmuş."

Ayhan'ın eşi bunu bana değil de Ahmet'e söylemişti. Kadının beni yok sayma çabaları gerçekten komikti.

"Hızlı mı? Yıllardır onu evliliğe ikna etmek için bekliyordum; şans işte, sonunda oldu."

Duyduklarım beni şaşırtmıştı. Ahmet'in beni zor durumda bırakmayacağını az çok biliyordum ama böyle bir yalan söylemesini de beklemiyordum açıkçası.

"Hım, çok seviyorsunuz yani?"

Ahmet oturduğu yerde gerilerek, "Tahmin edemeyeceğiniz kadar çok seviyorum. Ona duyduğum sevgi yıllardır kalbimde," dedi. Söyledikleri o kadar içten ve gerçekçiydi ki çok kısa bir an doğru olabileceğini düşündüm ama hemen sonra kendimi toparlayıp bu

söylediklerinin hepsinin sadece bir yalandan ibaret olduğunu hatırlattım kendime.

“Büyük aşkımış,” dedi Ayhan.

Ahmet’in gerildiğini yüzündeki her saniye sertleşen ifadeden anlıyordum. Bu akşamın bir sorun, bir aksilik çıkmadan bitmesi için neler vermezdim ki... Masadaki derin sessizliği Gökhan ve Ayaz’ın işle ilgili konuşmaya başlamaları silmişti. Ben yine etrafı izlemeye çalışıyordum ki aniden midem bulanınca masadan kalktım.

“Nereye?” diye sorarken bileğimi tutmuştu.

“Lavaboya.”

Bileğimi serbest bırakanca neredeyse koşarak lavaboya girdim. Yüzüme birkaç kez soğuk su çarptıktan sonra yüzümdeki mutsuz ve endişeli ifadeye baktım. Hayat ne garipti böyle? Çocuğunu taşıdığım adamın karşısında başka bir adamın karısı olarak duruyordum. Evet, Ayhan’la isteyerek bir birlikteliğe başlamamıştım... Ama... Ama’lar vardı gerisini getiremediğim.

Vücudum titremeye başlamıştı yine. Yüzüme birkaç kez daha su çarptıktan sonra lavabodan çıktım ve karşımda öfkeyle bana bakan Ayhan’ı buldum. Kısa bir an duraksadıktan sonra onu yok sayıp yanından geçecekken kolumdan tuttu ve beni kendine doğru çekti. Acı içinde inledim. Yüzü yüzüme fazlasıyla yakındı ve sinirli olduğu gergin yüz hatlarından çok net bir şekilde belli oluyordu.

“Bunun için miydi?” diye sordu. Anlamamış bir şekilde gergin suratına ve öfke kusan gözlerine baktım.

“Ne?”

“Ahmet’le evlenmek için mi beni terk ettin?”

Boş boş suratına bakmakla yetinmiştim. Bir insan nasıl bu kadar kör olabilir ki? Bir rezillik çıkmaması için kendimi sakın kalmaya zorlayarak, “Bırak beni...” diye mırıldandım. O ise verdiğim cevaptan tatmin olmamış bir şekilde, “İlla evlenmemiz mi gerekiyordu? Seni sevmem yetmedi mi?” diye sordu suçlayıcı bir ifadeyle. Sesindeki öfke ve sertlik hem canımı yakıyordu hem de fazlasıyla korkutuyordu beni.

“Bırak beni... Lütfen...”

Sesimin titremesine engel olamadım. Söylediğimi umursamayarak beni daha çok kendine çekti. Artık vücudumuz birbirine gereğinden fazla yakındı.

“Birisi görecektir... Bırak beni!”

“Kimse görmez.”

Haklıydı. Üst kattaydı lavabolar ve burada bizi lava-boya gelen-giden dışında birisinin görmesi pek mümkün değildi.

“Deniz, nasıl yaptın böyle bir şeyi?”

“Deniz...”

“Bırak beni!”

Sesimi olabildiğince öfkeli çıkarmaya çalışmıştım. Bu adamdan uzak durmam gerekiyordu,   ocu  umun babası olsa bile artık hayatımda bir yeri olamazdı.    telik her an Ahmet gelebilirdi. Bizi bu halde görürse, yanlış anlayıp beni suçlamaya ve daha da ağır hakaret etmeye başlayabilirdi ki bu son istediğim şeyler arasında bile yer almıyordu şu an. Şimdiye kadar yaptıklarıyla ve sözleriyle zaten yeterince canımı yakmıştı.

“Deniz dedim!”

Onun sesi de fazlasıyla öfkeli çıkıyordu. Umur-samamaya çalışıp sertçe ve bütün gücümle kolumu elinden kurtararak ko  ar adım merdivenlerin başına geldim. Arkamdan geldiğini görüyordum. Daha hızlı adım atmaya çalışırken kendimi bir anda boşlukta buldum.   nce keskin bir acı hissettim, sonrası ise karanlıktı...

Onu bu gece ilk gördüğüm an karışımda bir melek var sanmıştım. O kadar zarıf ve naif duruyordu ki. Dokunmaya kıyılamayan bir yapıt gibiydi.

Kalbimdeki sevgiyi kabullenmi  tım. O sevgiyi ne kadar yok etmek istesem de bir türlü başarılı olamamıştım. Ondan nefret ettiğim anlar da bile deli gibi seviyordum onu.

Bu gecenin güzel geçmesini umuyordum ki ba  ları da kötü sayılmazdı ama sonra Ayhan ve e  şinin geceye dâhil olmasıyla her şey rezil bir hal almıştı. Başka za-

man ve başka bir yerde olsak o adamın ağzını burnunu kırmaktan büyük bir zevk alırdım ama bu gece yapamazdım. Deniz için yapamazdım. Onun üzülmesine ya da benim yüzümden en ufak bir rezillik yaşamasına izin vermezdim. Bu yüzden o adama ve karısına dayanmaya çalıştım.

Deniz lavaboya gittikten beş dakika sonra Ayhan da bir telefon görüşmesi yapacağını söyleyerek gözden kaybolmuştu. Masaya ölüm sessizliği hâkim olurken, duyulan çığlıklarla sessizliğin yerini endişe almıştı. Oturduğumuz yerden kalkıp kalabalık grubun etrafını çevirdiği alana gittik. Ayhan'ı görebiliyordum; yüzü bembeyaz kesilmiş, ne yapacağını bilemez bir şekilde yerdeki kişiye bakıyordu. Biraz daha ilerledikten sonra o kişinin Deniz olduğunu görünce hemen yanına koştum. Yüzünde, kollarında kanlar vardı ve etek kısmı... Kahretsin! Kanlar içerisinde kalmıştı.

"Ambulans çağırın!"

Etrafındaki insanları iterek karımın, Deniz'imın başını dizlerime aldım. Elleri karnının üzerindeydi, sanki onu korumaya çalışmış gibiydi... Boğazım düğümlendi. Etraftaki erkeklerin şaşkın, kadınlarınsa ağlamaklı seslerini duyuyordum. Ne yapacağımı bilemez bir halde, her saniye daha da kötüye giden Deniz'e bakarken sağlık ekipleri yanıma gelerek beni ondan uzaklaştırdılar. Bu lanet olası davette en azından bir ambulansı hazırda bekletmeyi düşünebilmişlerdi.

Deniz'i sedyeye alıp ambulansa doğru götürdü-

ler ve o an ayakta donmuş bir vaziyette olan Ayhan'a baktım ve "Ona bir şey olursa seni öldürürüm," diye tıslayarak sağlık ekiplerinin peşinden gittim. Sağlık ekipleriyle birlikte ambulansa bindiğimde, "Hamileydi..." dedim. Karşımdaki kadın görevli bir an gözlerini Deniz'in eteğindeki kan yığına çevirdikten sonra kenardaki telsizi alıp hastaneyle iletişime geçti.

Yüzü her geçen saniye beyaza dönerken, benim kalbim de sona biraz daha yaklaşıyordu. Ona bir şey olmamalıydı. Elini sımsıkı tuttum.

"Sakın..." dedim öfkeli bir sesle. "Sakın bir kez daha beni bırakmayı aklından geçirme! Orada da bulurum seni... Benden kurtuluşun yok!"

Gözlerimi üzerinden çekemiyordum. Kâbus dolu bir gece yaşamış ve çok korkmuştum. Hayatımın hiçbir anında bu kadar korkmamıştım. Kalbim yerinden çıkacak sanmıştım. Onun olmadığı bir anı bile düşünemezken, onsuz kalsaydım...

Deniz'in iyi olduğunu öğrendiğim o an ise, sanki dünya bana bağışlanmış gibi hissetmiştim. Aslında bir nevi bağışlanmıştı da. Deniz benim dünyamdı. Onun iyi olduğunu öğrenmenin mutluluğunu yaşayamadan bebeğin düştüğünü de söylemişti doktor. Sevincimin yerini büyük bir hüzn almıştı. Artık daha iyi anlıyordum ki o bebeği kabullenmiştim ben. Ve onun olmadığını öğrenmek benim de yüreğimden bir şeylerin kopmasına neden olmuştu.

Başımı oturduğum koltuğun başlığına yasladım. Nasıl söyleyecektim ona? Sıkıntıyla elimi saçlarımın arasından geçirdim. Her şey iyiye gidiyor derken bir anda başa sarmıştık yine! Ya kendini toparlayamazsa? Bebeğine ne kadar bağlı olduğunu iyi biliyordum. Sırf bebeği dünyaya gelsin diye benimle evlenmiş, her söylediğimi yapmıştı. Şimdi bu kadar fedakârlık yaptığı canının artık olmadığını ona nasıl söyleyecektim?

Belki de Ayaz'ı dinlemeliydim ve onu göndermek yerine olanları birlikte anlatmalıydık. Kafam allak bullak olmuştu. Sinirden ve üzüntüden başım ağrıyordu. Neye sevinip, neye üzüleceğimi şaşırmış bir haldeydim.

Bir yanda da Melek Hanım vardı. Ona bir şey belli etmemek için bir sürü yalanlar sıralamıştık. Efe'nin de Ayazlarda uyuyakalması işimize gelmişti. Bu şekilde, *'Uykusu bölünmesin yarın alınız.'* diyerek geçiştirmiştik bu geceyi. Her şey iyi kötü bir yola giriyordu girmesine ama o adamdan hincımı alamamıştım. Onu öldürmediğim sürece de hincımı alamayacaktım.

Yatakta oluşan kıpırtıyla oturduğum yerden kalkarak başucuna gittim. Fazlasıyla yorgun görünüyordu. Yavaşça gözlerini açtı. Nerede olduğunu anlamaya çalışır gibi etrafına bakındı önce, sonra da beni gördü. Birkaç dakika sustu. Olanları hatırlamaya çalıştığı belliydi. Hemen ardından elleri karnına gitti ve o an gözünden bir damla yaş aktı.

"Hissetmiyorum... Bebeğimi..." diye fısıldadı. Ne

yapacağımı, ne diyeceğimi bilemez bir halde öylece durdum. Ona yaklaşıp sordum, bir şey de söyleyemiyordum. Elim-ayağım birbirine dolanmış bir haldeydi.

Gözlerinden akan yaşlar her saniye artarken, bu acıyı tek başına yaşamasına izin veremezdim. Bana kızıp kızmamasını umursamadan yanına gittim ve yatağın kenarına oturup onu kendime doğru çektim. Sımsıkı sarılırken bir yandan da saçlarını okşadım. İlaç ve kan kokusu bile o güzel kokusunu yok etmeyi başaramamıştı. O benim göğsümde ağlarken, benim de gözümünden bir damla düştü. Acısını yüreğimde hissediyordum.

I AY SONRA

Üzüme vuran rüzgâra inat, titreyen bedenimi umursamadan balkonda oturuyordum. Saat gece bire geliyordu. Efe çoktan uyumuştı ve Ahmet henüz gelmemişti. Şaşırmıyordum. Bu olay yaşandığından beri benden köşe bucak kaçır hale gelmişti. Aslında bu durum işime geliyordu. Bir ay boyunca acılarım ve gerçeklerle yüzleşmiş, ne yapacağıma dair kararlar almıştım. Bu gece de Ahmet'i bu yüzden bekliyordum. Aldığım kararları ona da açıklayacaktım.

Üzerimdeki geceliğe biraz daha sarındım. Odanın kapısı açılınca oturduğum yerden kalkıp içeri girdim. Ahmet elindeki ceketini bir kenara atmış, kravatını gevşetiyordu. Beni görünce önce bir duraksadı, sonra kravatını çekiştirmeye devam etti. Gömleğinin düğmelerini açmıştı ki, "Konuşmamız gerek," dedim.

"Yorgunum."

Onu duymazdan geldim.

"Ben bazı kararlar aldım."

Gömleğini çıkardı. "Daha sonra..." demişti ki, "Hayır, şimdi!" diyerek susturdum. Soğuk bakışları karşısında her saniye cesaretim biraz daha yok oluyordu. Ellerini beline dayayarak, "Söyle," dedi.

O, bu şekilde davrandıkça benim içimde bir yerler daha fazla acıyordu. Son zamanlarda yaşadıklarım yeterince berbattı. Bir de Ahmet'in bu tavırları... İyice yaralanıyordum.

"Ee, söyleyecek misin?"

Tüm cesaretimi toplayıp tam karşısında durdum ve gözlerinin içine baktım. "Biz bebek için evlendik... Bebek artık olmadığına göre bu evliliği sürdürmenin bir anlamı yok," dedim bir çırpıda. Söylemiş olmanın verdiği rahatlıkla ona bakmayı sürdürdüm. İlk başta tepkisiz kalan yüzü birkaç saniye sonra gerilmişti.

"Bak..." derken aramızdaki mesafeyi de yavaş adımlarla kapatıyordu. Geri gitmemek için kendimi zor tutuyordum. "Ben bebek için evlenmedim seninle... Ve seninle evlenmeden önce bu *evliliğin gerçek bir evlilikten farkı olmayacağını* belirttim. Yani biz seninle anlaşmalı bir evlilik yapmadık!"

"Ama..." diye başlamıştım ki aramızdaki son mesafeyi de kapattı. Bir eliyle yüzüme düşen saçlarımı kenara çekti. "Seni karım yapmamış olmam sana bunu düşündürmüş galiba. Fakat sana başta da açıklamıştım. Hamile olduğun için sana dokunmayacağımı söylemiştim. Bebeğin kaybı senin kadar beni de üzdü."

İşte buna gülerdim. *Üzülmüşmüs!* Hiç sanmıyordum. Bu yüzden, "Yalan söyleme!" dedim.

"Ne yalanı?"

“Üzüldüğünü söyledin ya...”

“Üzüldüm.”

“O yüzden mi bir aydır eve bu saatlerde geliyorsun?”

“Kendime kızgınlığım geçmediği için.”

“Anlamadım?”

“Siz...” dedi sesi boğuklaşmıştı. “Bana emanettiniz. Ben... Size sahip çıkamadım. Onu koruyamadım.”

Gözlerim doldu. Ağlamak istiyordum, hem de içim çıkarcasına ama birkaç damla akıtmak dışında bir şey yapamıyordum.

“Ne olacak peki?” diye sordum.

“Evliyiz biz, Deniz... Sen benim karımsın, Efe'nin annesisin.”

“Ben... Ben bir daha anne olamayabilirim, Ahmet...”

“Bizim bir çocuğumuz var zaten... İkincisi de zamanı geldiğinde olur.”

“Ahmet...”

“Sakin,” dedi dudakları şakağıma dokunurken. “Sakin ayrılık gibi bir şeyi geçirme aklından. Seni bırakmam.”

Nasıl davranacağımı kestiremiyordum. Ahmet ile bir ömür yaşayabileceğimden emin değildim. Bu yüzden kendimi onun kollarından kurtararak, "İyi geceler," diye mırıldanıp yatağa yattım. Birkaç dakika sonra banyo kapısının çarpılarak kapatılmasından onu fazlasıyla sinirlendirdiğimi anlamıştım ama yapabileceğim bir şey yoktu. Yeterince acı varken artık daha fazla acı eklemek istemiyordum yüreğime.

Bu sabah geçen bir ayki sabahlardan farklı olarak Ahmet kahvaltıya kalmıştı. Hatta Efe'yi kreşe o götürmüştü. İki haftadır kreşe gidiyordu ve gayet memnundu. En azından birileri mutlu olabiliyordu.

Bugün Ayşe geleceği için kısır yapıp çay demlemiştim. Ayşe öğleden sonra gelince birlikte masayı hazırlayıp yemeğimizi yemeye başladık. Bu bir ay içerisinde Ayşe'nin hamilelik haberini de almıştık. Çok sevinmiştim onlar için. Ayaz ve Ayşe'nin mutluluğunu gördükçe yaşadığım hayal kırıklıklarına rağmen sevginin varlığına inanıyordum.

"Nasıl gidiyor?"

"Bilmiyorum, Ayşe."

"Konuştun mu?"

"Evet."

"Ne dedi?"

“Ayrılmak gibi bir durumun söz konusu olmadığı-
nı söyledi. Bu evliliği bebek için yapmamış. Normal
bir evlilikmiş bu.”

Ayşe burnunu kıvırdı. “O yüzden mi bir aydır eve
gece yarıları geliyormuş.”

“Kendisini suçluyormuş,” dedim tabağımdaki kısı-
rı karıştırırken.

“Sebep?”

“Beni ve bebeğimi koruyamamış.”

Ayşe çayından bir yudum alırken, “Bunu anlaması
ne hoş!” dedi.

“Onun bir suçu yok, Ayşe...”

Benim sözlerim üzerine çayını masaya bırakarak
bakışlarını bana sabitledi.

“Bana bak, sen niye onu bu kadar çok savunuyor-
sun?”

“Savunmuyorum... Ben, sadece...” dedim ama
sonrasını getiremedim.

“Biliyor musun, Ayaz’ı ilk sevmeye başladığım za-
manlar ben de böyleydim.”

Kaşlarımı çatarak Ayşe’ye baktım. Böyle bir şey
mümkün değildi. *Ahmet’i sevmek...* Bu çok zordu.
Evet, ona alışmıştım ve bunu inkâr edecek değildim,
ama sevgi değildi bu. Sadece alışkanlıktı. Bu konuyu

daha fazla uzatmamak için başka şeylerden konuşmaya başladım. Yüreğimde sönmeye hazır olan yangını yeniden harlamaya gerek yoktu.

Birkaç saat daha oturduktan sonra kalkmıştı Ayşe. Ben de mutfığı toparladıktan sonra yatak odasına çıktım. Bir saate kadar Efe gelecekti, o gelene kadar bir aydır elime almadığım günlüğü okuyacak zamanım vardı. Yatağa oturup günlüğü kaldığım yerden okumaya devam ettim.

"1 Ağustos 2012

Sevmek neydi? Kendini kandırmak mıydı? Sadece sevdiğinin yanında kalması için, onun yanında kalabilmek için kendine uydurduğun ve inandığın yalanlardan ibaret miydi? Evet, son zamanlarda benim için böyle bir anlam ifade etmeye başlamıştı. Ahmet'ten ayrılamadığım, kopamadığım için kendime her geçen gün yeni bir yalan daha buluyor ve buna can simidiymişçesine sarılıyordum. Bazen gitmek istiyordum; her şeyi bırakıp, sadece oğlumu alıp kendime yeni bir hayat kurayım diyordum, ama yapamıyordum. Ahmet'ten haber alamadığım, onu göremediğim her günü boşa geçirilmiş bir gün olarak sayarken, nasıl yapabilirdim ki böyle bir şeyi? Keşke... Keşke öfkem sevgimden öte gelse dediğim günler de olmuştu ama sevgim öyle çoktu, öyle büyüktü ki hiçbir öfke ve nefret önüne geçemiyordu. Ne başka bir kadın olması, ne de onun başka bir kadını seviyor olması umurumda bile değildi...

Ahmet eşsiz bir adamdı. Dünyaya tekrar gelsem, hatta bu yaşayacaklarımı bilsem de yine, yeniden Ahmet'le evlenir-

dim. Belki de aptallıktı bu ama ben onsuz olamazdım ki... İnsan nefes almadan yaşayabilir miydi? Yaşayamazdı. Ben de Ahmet olmadan yaşayamazdım. Ona ne kadar kızsam da ondan vazgeçemiyordum.

Aslında kendime gülesim geliyordu. Kendime, düştüğüm bu duruma... Başka bir kadını seven bir adamın beni seveceğine inanacak kadar düşüncelerim bulanıklaşmış mıydı benim? Görüş alanım bu kadar mı daralmıştı? Bu yalana kendimi nasıl inandırıyordum ki her gün? İşte bu soruların cevabı sadece sessizlikten ibaretti. Hiçbirine verebilecek -mantıksız dahi- olsa bir cevabım yoktu. Kocaman bir sessizlikten başka verebileceğim hiçbir şey kalmamıştı..."

Günlüğü bırakınca dolan gözlerimi acıyla kapattım. Selma'nın acısını günlüğü okumaya başladığım andan beri kalbimde hissediyordum. Ne kadar da büyük bir acı çekmişti. Ne kadar çok seviyordu Ahmet'i böyle... Kendimden utandım bir an. Ahmet'e karşı önemli saydığım duygularımın küçüklüğünden utandım. Bu kadının yanında benim duygularımın zerre kadar bir önemi olamazdı.

Bir yandan da hayran kalmıştım. Hangi kadın... Hangi kadın başkasını sevdiğini bildiği kocasına karşı hâlâ böyle aşk ve sevgi dolu cümleler kurabilirdi ki? Nasıl bir yürekti bu kadındaki?

On Precious Point

Koğun ve fazlasıyla yorucu bir gün geçir-miştim. Odamdan çıkıp asansöre binerek -1 basmıştım ki asansörün kapıları tekrar açıldı ve içeri sarışın bir kadın girdi. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Bir süre karşımdaki kadını tanıyor olup olmadığını düşündüm ama hiç tanıdık gelmiyordu. En sonunda dayanamayarak sert bakışlar attım kadına. O ise benim bakışlarıma karşılık olarak bir kahkaha attı ve “Hiç değişmemişsin,” diye mırıldandı.

“Tanıyamadım?”

“Tanımazsın tabii.”

Bir şey söylememe fırsat vermeden sımsıkı boynuma sarılmıştı. Şaşkınlığımı üzerimden atıp boynumdaki kollarını kendimden uzaklaştırdım.

“Hanımefendi ba...”

Konuşmama izin vermeden, “Yasemin ben! Üniversiteden...” dedi. Bir süre hafızamı yoklayarak karşımdaki kadını bir daha süzdüm. Evet, bizim sınıfta bir Yasemin vardı ama biz ona Yasemin değil Yaso verdik. Ayrıca kiloluydu ve saçlarının rengi de siyahtı. Karşımdaki kadının ise gayet düzgün bir fiziği ve sarı saçları vardı. Gerçi gülümsemesi... Tıpkı Yaso gibi gülümsüyordu ama bu kadın bizim Yasemin olamazdı...

Değil mi?

“Bizim sınıfta bir Yasemin vardı ama biz ona...”

“Sakın söyleme. Ben artık değiştim ve benim adım, Yasemin.”

Ağızındaki ellerini çekerek, “Gerçekten sen bizim Yaso musun?” diye sordum şaşkınlıkla.

“Sensin Yaso! Ben Yasemin'im.”

Evet, artık emin olmuşum bu bizim Yaso'ydu. O zaman da ona Yaso dediğimizde hep böyle söylerdi.

“Değişmişsin...” diye mırıldandım.

“Sen de.”

Omuzlarımı silkerek, “Evet, yaşlandım,” dedim. O ise yüzündeki gülümsemeyle, “Hayır, aksine çok daha yakışıklı olmuşsun,” dedi. Sadece gülümsedim.

Asansör durunca otoparkta birlikte yürümeye başladık. Uzun süredir yurtdışında olduğundan ve artık kesin dönüş yaptığından bahsetti. Onun yurtdışına neden kaçır gibi gittiğini en iyi bilen kişiydim. Yaşadıkları gerçekten kolay şeyler değildi ama burada ne arıyordu peki?

“Ne zamandır buradasın?”

“Üç gün olacak bugün.”

“İş?”

Yüzündeki güzel gülümsemesiyle, “İşsizim,” dedi. “Aslında buraya da bunun için gelmiştim.”

“Araban var mı peki?”

Başını olumsuz anlamda salladı.

“Hadi gel, seni gideceğin yere bırakayım. Hem de konuşuruz.”

“Olur,” diyerek kilidini açtığım arabanın ön kısmına geçti. Yasemin üniversite yıllarında arkadaş olarak sevdiğim tek kızdı. Bunun nedeni de belliydi; o, kız gibi değildi. Saçma sapan halleri yoktu ve her zaman nasılsa öyleydi. Üstelik kendisiyle barışık bir kızdı. Şimdi yanımdaki kadın ne kadar yabancı geliyordu oysa bana. Saatlerce tavla attığım, beraber yemekler yediğimiz, sohbetler ettiğimiz, sırlarımızı anlattığımız... Bu kadın mıydı gerçekten? Yanında hiç utanmadan ağlayabildiğim kadın bu muydu?

“Duyduğuma göre Deniz’le evlenmişsin sonunda.” Sesinde mutlu bir tını vardı.

“Evet.”

“Mutlusun, değil mi?”

“Sayılmam.”

“Neden?”

Ona olan biten her şeyi anlattım. Gayet sakin bir halde dinlemişti beni. Tabii Deniz’in bebeğini düşürdüğünü söyleyince gerçekten üzüldü.

“İyi mi peki şimdi?”

“Toparlanmaya çalışıyor.”

“Ahmet bak, ikinci bir şans daha verildi sizin için. Bu sefer kullan bunu ve saçma sapan inatlara girme!”

“İnat değildi, Yasemin...”

“Biliyorum inat değil, ama sen o kadını seviyorsun. Baksana kaç yıl geçti, evlendin, çocuğun bile oldu ama sonuç... Hâlâ kalbin o kadın için çarpıyor. Ben bile duyuyorum ‘Deniz... Deniz...’ diye çarptığını.”

Yüzümde oluşan gülümsemeye engel olamadım. İşte şimdi emindim, bu benim dostum olan Yasemin’di. Yalnızca biraz dış görünüşü değişmiş ve gerçekten de çok güzel bir kadın olmuştu.

“Çok güzel olmuşsun.”

“Öyle mi dersin?”

“Evet... Sen neler yaptın? Şu kaçar gibi gitmenden sonra sana ulaşmak için her yolu denedim, ama ne mümkün!”

Sesim biraz sitemli çıkmıştı fakat haklıydım. İnsan bu hayatta gerçek dostlarını nadir bulurdu. Benim içinde Yasemin gerçek bir dosttu ve ben onu kaybetmemek için ne gerekiyorsa yapmıştım ama o bir olay yüzünden-bana göre saçma bir olay yüzünden- çekip gitmişti.

“Aynı şeyler; çalıştım durdum. Ek olarak da neden gittiğimi biliyorsun.”

"Ah, Yasemin!"

Uzun bir süre arabada sessizlik peyda oldu. Kaldığı yere geldiğimizde arabayı durdurup yüzümü ona doğru çevirdim.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

"Ne demek, küçük hanım."

Cebimden numaramın yazılı olduğu bir kartvizit çıkararak uzattım. "Bana buradan ulaşabilirsin. Her zaman yanımdayım, unutma," dedim.

"Biliyorum. Özür dilerim..."

"Bir daha çekip gitme yeter."

"Ahmet... Onunla görüşüyor musun?"

Sinirle homurdandım. Kimi kastettiğini gayet iyi biliyordum ama onunla hâlâ görüşebiliyor olacağımı nasıl düşünürdüm?

"Hayır."

"Siz çok iyi arkadaşınız; Ayaz, Gökhan, sen ve Okan..."

"Anlattığım gibi, Ayaz ve Gökhan birlikte çalışıyor ama Okan'la görüşmüyorum. O olaydan sonra görüşmedim."

Başını sallamakla yetindi ve vedalaşarak arabadan indi. İçeri girmesini bekledikten sonra arabayı evime

doğru sürmeye başladım. Gece Deniz'le olan konuşmamız, bugün Yasemin'in gelmesi... Belki de artık her şey daha iyiye gidecekti.

Sessiz ve fazlasıyla sakin bir akşam yemeğinden sonra mutfaktaki işlerimi hallederken Efe ve Ahmet birlikte maç izliyorlardı. Efe'nin tam olarak maçtan ne anladığını çözemesem de birkaç kez gol diye bağırarak sesini duymuştum. İşimi bitirince ben de yanlarına gittim. İkisi gözlerini ekrandan ayırmadan maçı izlerken ben de telefonumla uğraşıyordum.

Bir saat sonunda maç bitmişti ve Ahmet Efe'yi yattırdıktan sonra salona geri gelmişti. Yanıma oturdu.

"Bugün ne yaptın?"

Benimle sohbet etmeye mi çalışıyordun?

"Ayşe geldi, onunla oturduk."

"Anladım."

"Sen ne yaptın?"

"Çalıştım... Günün sonunda yıllardır görmediğim bir arkadaşımı gördüm ve çok mutlu oldum."

"Hum, kim?"

"Yasemin," dedi ve o an bakışlarımı telefondan ayırarak yüzüne baktım. *Bir kadın arkadaşımı gördüğüne mi bu kadar çok sevinmişti bu adam?*

“Arkadaşın kadın yani...”

“Evet.”

“Ne hoş!” dedim ve o an dudakları hafif bir alayla kıvrıldı.

“Kıskandın mı?”

“Seni mi?”

“Kocanı kıskanıyor olman çok normal, Deniz.”

“Kıskanmadım.”

Beni kendine doğru çekti. Burnunu boynuma sürerken, “Seni çok özlüyorum,” dedi. Bedenimi esir alan titremeye rağmen sakın olmaya çalıştım.

“Sen beni özlemiyor musun?”

“Ahmet...” demiştim ki elini dudaklarımın üzerine değdirdi. “Bu anı bozma, Deniz...”

Ben sustum, o öptü. O kadar nazikti ki kıyamıyordu sanki. Bunu düşününce kendi kendime gülümse-dim. Ahmet’in bana kıyamaması gibi bir durum söz konusu olamazdı. O kendinden başkasını düşünmez-di. *Aa, tabii bir de o kadın.* Sevdığı kadın vardı... Kim bilir neredeydi. Belki hâlâ görüşüyorlardı. Belki de o kadın, bu Yasemin dediğiydi. Aklımda beliren saçma sapan görüntülerle Ahmet’i kendimden uzaklaştırdım. Kaşları çatıldı.

“Ne oluyor?”

Onu duymamış gibi yaparak oturduğum yerden kalktım, "Uykum var!" deyip adımı atacaktım ki beni bileğimden tutarak kucığına doğru çekti. Öfke ve şaşkınlıkla baktım. Utanmadan bir de beni kucığına oturtuyordu. Belli ki Yasemin'le de böyle şeyler yaşamıştı.

"Neye kızdın?"

"Hiçbir şeye! Bırak beni."

"Söyle!"

Ona da böyle emrediyor muydu acaba? Hiç sanmıyordum. Bugün yüzünde güller açıyordu. Yasemin denilen kadının etkileri büyüktü üzerinde belli ki.

"Uykum var."

"Deniz..." dedi başını göğsüme gömerken. "Şu inadin var ya... Yıllar önce de her şeyi mahveden bu inadındı."

"Ne?"

Ben merak ve şaşkınlıkla devam etmesini beklerken o boynuma öpücükler bırakıyordu.

"Ahmet..."

"Çok güzelsin," diye fısıldadı boğuk bir sesle. Dudakları göğüslerime doğru kayarken bedenim garip bir beklentiyle gerilmişti. Sakin kalmalı ve bu durumdan bir an önce kurtulmalıydım. Ben daha bir karar

vermemiştim. Ne yapacağımı bilemezken böyle bir şeye izin verecek değildim.

Belimdeki eli tişörtümün altına kayıp çıplak tenime dokundu. İrkildim. Eli daha yukarılara doğru çıkarken, "Ahmet... Yapma..." diyebildim kesik bir nefesle.

"Aklımı başımdan alıyorsun, Deniz."

Eli göğsümün üzerinde durduğunda artık çıldıracak noktadayım. Arzu ve öfkem birbirleriyle yarışır hale gelmişti. Elinin hafifçe kıpırdamasıyla ağzımdan kaçan inlemeye engel olamadım. İnlediğimi duyunca gülümsedi. Başını kaldırarak, gözlerimin içine baktı.

"Sen benden ne kadar çok kaçıyorsan, bedenim bana bir o kadar yaklaşıyor."

Sözlerini umursamayarak, "Ben daha bir karar vermedim. Bu yüzden beni her istediğin an öpüp, bana dokunamazsın!" diye çıktım.

"Ne kararı?"

Bu adamın kesinlikle hafıza sorunu vardı. Daha dün konuşmuştuk ve bana hâlâ ne kararı diyordu.

"Ayrılıp ayrılmayacağımıza ilgili."

"Düşünmene gerek yok, güzelim. Ayrılmayacağız. Seni bırakmayacağımı söylemiştim!"

Tam bir şey söyleyecekken bir anda beni ayağa kal-

dırdı. Ben ne yapacağını anlamamış bir halde ona bakarken, o sehpadaki kumanda ile televizyonun sesini açtı. Ekranda bir dans yarışması vardı ve bir çift dans ediyordu. *Lara Fabian - Je T'aime* şarkısı çalıyordu. Her kelimesini ezbere bildiğim bir şarkıydı bu.

Belimden tutup beni kendi bedenine yasladı.

"Ellerini boynuma koy."

"Sebep?"

"Dans edeceğiz..."

"Neden?"

"Soru sorma ve dediğimi yap. Bu bizim ilk dansımız."

Gerçekten bu kadar düşünceli miydi bu adam? Kafam her gün biraz daha karmakarışık bir hale geliyordu. Ellerim boynunu sardığında gülümsedi ve beni biraz daha kendine doğru çekti.

"Sözlerin, rüyaların bittiği yerdeyim," diye mırıldandı önce. Daha sonra, "İşte haykırıyorum," diye devamını getirdi ve son söyledikleriyle kalbimi fethetti adeta.

"Seni seviyorum, seni seviyorum."

Gözlerime dolan yaşlara engel olamadım. Evet, bunların hepsi bir şarkı sözünden ibaretti ama böyle gözlerimin içine bakarak söylemesi farklı bir etki

yaratıyordu. Üstelik sıra bendeydi. Derin bir nefes alarak, şarkıdan seçtiğim sözleri gözlerinin içine bakıp söylemeye başladım. Önce, "Seni seviyorum, seni seviyorum," diye mırıldandım. Sanki ona gerçek bir itiraf yapıyormuşçasına heyecandan titredi tüm vücudum. Daha sonra ise, "Bir divane gibi, bir nefer gibi..." dedim.

Gözlerindeki hayranlığı görüyordum. Şefkati. Ve adlandıramadığım birçok duyguyu daha görüyordum. Nefret ya da öfke yoktu artık o gözlerde. Erkeksi yüzü her zamanki gibi sertti ama gülümsediğinde o sertlikten de eser kalmıyordu.

Şarkının sonuna doğru -sanki anlaşmışız gibi- ikimiz de aynı anda, "Seni sevdim, seveceğim," diye mırıldandık. Şarkının bitimini bekleyemeden dans etmeyi bıraktım ve kollarında olduğum adama, kocama sımsıkı sarıldım.

Hiçkırı huçkırı ağladım kollarında. Kaç aydır içimde biriktirdiğim ne varsa hepsi için ağladım. Korkularım, hayallerim ve kaybettiklerim için... Sonra gözlerinin içine baktım. "Pişmanım," diye fısıldadım. "Çok pişmanım... Ben... Hiçbir şey böyle olsun istemedim ki..."

Alnıma bir öpücük bıraktı.

"Geçti... Her şey geçti. Artık sadece sen ve ben varız."

On Alliance Botum

Ser anımı ona odaklamıştım. Şimdi bile uğraşmam gereken bir yığın dosya varken ben hâlâ Deniz'i düşünüyordum. Dans ettiğimiz gecenin üzerinden bir haftadan fazla bir zaman geçmişti. Birbirimizle bu süre zarfında hiç o kadar yakınlaşmasak da, artık sohbet edip birlikte bir şeylere gülebiliyorduk. Tabii arada Deniz'in inadı yine tutuyordu ama genel olarak sıkıntısız zamanlar geçiriyorduk.

Kapının aniden açılmasıyla kaşlarımı çattım. İçeri gözleri şişmiş bir halde Yasemin'in girmesiyle oturduğum yerden kalktım.

Ayaz ve Gökhan da Yasemin'in geri döndüğünü öğrenince onu işe almaya karar vermiştik. Tıpkı yıllar önceki gibi yine beraberdik. Sadece iki eksikle...

"Çok kötü..." dedi masanın önündeki koltuklardan birine otururken. "Çok kötü bir şey oldu."

"Ne oldu?"

"İnci... Gökhan'ın kız arkadaşı..."

Ağlamaktan cümleler kesik kesik çıkıyordu ağzından. Sesimi sakın tutmaya çalışarak, "Ağlamadan anlat," dedim.

Ellerini yüzüne yaslayarak sakinleşmeye çalıştı. Sakinleşmesini beklemek en iyisiydi. Yoksa bu şekilde anlattığından hiçbir şey anlamayacaktım. En sonunda biraz daha toparlanmış bir halde bana baktı.

“Biz İnci’yle alışverişe gittik.”

“Siz ne ara İnci’yle bu kadar samimi oldunuz?”

“Gökhan’ın evine gittiğimde tanıştık. Telefonlaşı-yorduk falan, öyle... Konu bu değil zaten.”

Şu kadın milleti... Daha iki gün önce tanıdıkları ka-dınlarla nasıl böyle samimi olabiliyorlardı. Sonra da üzülüyoruz diyorlardı.

“Anlat.”

“İnci’yle dinlenmek için bir yerde oturduk, o es-nada Okan geldi yanımıza. İnci, onun sahibi olduğu dershaneye gidiyormuş. İnci’ye selam verdi, sonra da bana baktı.”

“Tanıdı mı?”

Başını olumsuz anlamda salladı. “Tanımadı... Üs-telik adımı söylememe, gözlerimin içine bakmasına rağmen tanımadı beni Ahmet!”

“Ben de tanıyamamıştım, Yasemin.”

“Aynı şey değil!” dedi öfkeyle. “Okan ve benim du-rumum çok farklıydı!”

“Tanımasını mı istiyordun peki, Yasemin?”

“Hayır.”

“O halde?”

“İnci’den benim numaramı istemiş. Benimle tanışmak istiyormuş.”

İşte bu cidden sıkıntılı bir durumdu, ama bunun da bir   z  m   vardı. “İnci de numaranı vermesin olsun bitsin.”

Ağlamayı bırakmış, dalgın dalgın düşünüyordu. Sanki numarasını vermesini ister gibi bir hali vardı.   fkelenmeme engel olamadım. O adam yüzünden yaşadıklarını ne çabuk unutmuştu böyle.

“Sakin Yasemin!” dedim.

“Unuttun mu onun yüzünden yaşadıklarını?”

“Hayır.”

“O zaman?”

“Ahmet...”

“Kes, Yasemin! Bir hata daha yapmana izin verecek değilim. şimdi   ık şu odadan işlerle falan ilgilen, toparla kendini. Akşama bize götüreceğim seni, Deniz’le tanışacaksın.”

İtiraz etmek için ağzını a  mıştı ki, “Sus ve dediğimi yap!” dedim. Asık bir suratla oturduğu yerden kalkıp odadan   ıktı. O benim kız kardeşim gibiydi. Onun bir daha Okan yüzünden   z  lmesine izin veremezdim. Gerçi Okan da canım dediğim bir dostumdu ama... Yasemin’e yaptıkları yüzünden onu hayatımızdan silmiştik. Tıpkı bir zamanlar   mer’i sildiğimiz gibi...

Telefonu alıp Deniz'e mesaj attım. Onu öfkeli-
recek, hatta kıskandıracak bir mesajdı. Ama güzel ka-
rım böyle daha cüretkâr oluyordu. Ateşten bir prence-
se dönüşüyordu âdeta.

"Akşama Yasemin gelecek, ona göre hazırlık yaparsın."

Telefonuma gelen bu aptal mesajı tam yarım saattir
okuyup duruyordum. Ahmet gerçekten bu kadar dü-
şüncesizce bir mesaj atabilmiş miydi bana? Öfkeden
gerilen bedenim bir şeyleri kırıp dökmek istiyordu.
Daha da iyisi Ahmet'i öldürmek istiyordu. Belki de o
zaman gerçekten rahatlardım.

Birisiyle konuşmam gerekiyordu. Ayşe'yi aradım
hemen. İkinci çalışta açmıştı.

"Sinirden delireceğim," dedim.

"Ben de!"

"Sana ne oldu?"

"Boş ver, sen anlat önce."

Bir çırpıda her şeyi anlattım. O kadına olan uyuz-
luğumu, Ahmet'in davranışlarını... Hepsini anlattım.

"Bizde de aynı sorun var; Ayaz da bir Yasemin tut-
turdu gidiyor. Yarın akşam bize gelecekmiş, hanıme-
fendi."

“Oh, ne güzel! Bugün bana, yarın sana... Diğer gün de Gökhan’a gitsin de İnci’yi delirtsin.”

“Sen tanımıyor musun bunu, Deniz? Sonuçta siz Ayaz’la çocukluk arkadaşydınız.”

“Ya, çok iyi tanımıyorum. Onların bir arkadaş grubu vardı hep birlikte takılırlardı. Açıkçası Ayazlara da pek gelmezlerdi.”

“Neden?”

“Ayaz’ın babası sert mizaçlı bir adamdı. Evde misafirden hoşlanmazdı. Onlar da genelde Gökhanların çiftliğine falan giderlerdi.”

“Sen hiç gitmedin mi?”

“Bir-iki kere Ayaz çağırmişti, ama ben Ahmet yüzünden gitmemiştim.”

“Ne alaka?”

“O zamanlar onun davranışlarından pek hoşlanmıyordum.”

“Anladım canım,” dedi Ayşe düşünceli bir sesle. “Umarım bir sıkıntı çıkarmaz. Hamile hamile kimseyi dövmem şimdi.”

O an kahkaha koca bir kahkaha patlattım. Ayşe ve onun birisini dövmesi... İmkânsızdı. O âdeta bir prenses gibi davranırdı. Yetiştirilme tarzı bizden çok farklıydı ve onun birisini dövmeye tenezzül edeceğini hiç sanmıyordum.

Biraz daha konuştuktan sonra telefonu kapattım. Akşam için hazırlık yaptım ve odaya girip giyindim. Gözüm duvardaki saate kayınca Efe'nin servisinin yirmi dakikaya kadar geleceğini gördüm. O süre zarfında öfkelenmemek için Yasemin denilen kadını düşünmemeliydim. Çantamdan Selma'nın günlüğünü çıkararak kaldığım yerden devam ettim.

"15 Ekim 2012

Şükrediyordum. Efe'm doğduğu için her saniye şükrediyordum. O da olmasa bu dört duvar arasında kafayı yememem imkânsızdı. Onun o küçüklük elleriyle ve yüzüyle bana gösterdiği sevgi, babasının paramparça ettiği kalbime bir ilaç gibi geliyor ve beni iyileştiriyordu. Ona her baktığımda Ahmet'i görüyordum. O kadar çok benziyordu ki babasına... Bu kadar çok benzemesi beni bazen korkutsa da çoğu zaman mutlu ediyordu. Babası gibi yakışıklı ve güçlü olacaktı, bu benim için fazlasıyla gurur vericiydi.

Ahmet'e gelecek olursam bana karşı hâlâ soğuk ve mesafeliydi. Özel günler dışında eve olabildiğince geç geliyordu. Gerçi bu özel günler de ailemin ya da onun ailesinin evde olduğu zamanlardı hep. Artık kendi annesini de umursadığı yoktu. O buradayken de kafasına göre geliyor ve gidiyordu. Benden kaçtığının farkındaydım. Bunun nedenini de gayet iyi biliyordum. Bazı şeylerin farkında olduğumu biliyordu; belki de sorularından kaçırıyordu ya da bakışlarımdan bilmiyorum, ama benden her gün biraz daha fazla uzaklaşıyordu.

Olsun, ben yine onu her zamankinden daha çok seviyordum. O, her gün benden biraz daha kaçtıkça benim içimde ona olan sevgi biraz daha katlanıyordu. Ve artık emindim, sonsuza dek onu sevecektim..."

Günlüğü hırsla kapattım. İçimde garip bir duygu fırtınası oluştu. Aklım almıyordu böyle bir sevgiyi! Üstelik bu sevgi içten içe beni rahatsız etmeye başlamıştı.

Günlüğü çantama koyarak odadan çıktım. Merdivenlerden indim. Gözüm saate kaydığında Efe'nin servisinin geliş saati olduğunu görünce evden çıkarak apartmanın önüne indim. Temiz hava yüzüme vururken biraz olsun rahatlamayı başarabilmiştim. Beş dakika sonra da Efe gelmişti. Onunla birlikte tekrar eve çıkıp kıyafetlerini değiştirdik. O televizyon izlerken, ben de masayı hazırlamaya başladım.

"Canım, misafir gelecek."

"Kim gelecek, Deniz?"

"Yasemin."

"O kim?"

"Ben de tanımıyorum. Birlikte tanışacağız."

Başını sallayarak televizyonu izlemeye devam etti. Masaya son bir kez daha baktığımda eksik bir şey olmadığından emin olduktan sonra camdan dışarıyı izlemeye başladım. Hafifçe yağmur çiseliyordu. Normalde yağmurlu havaları çok sevmeme rağmen, bugün hiç ilgimi çekmiyordu. Aksine içim daha da daralıyordu.

Kapı zilinin çaldığını duyunca derin bir nefes al-

dım. Hiçbir şey belli etmeyecektim. Normal davranacaktım.

Kapıyı açtığımda karşımda sarışın bir kadın gördüm. Çok güzeldi... Fazla güzeldi. Bir an kendimden utandım. Bu kadının yanında benim hiçbir şansım yoktu.

"Merhaba," dedi elini uzatarak. Ben de elimi uzatıp, "Merhaba, hoş geldiniz," diye karşılık verdim zorlukla.

"Hoş buldum," dedikten sonra Ahmet ile birlikte içeri girmişti. Ahmet bana hiçbir şey söylemeden Yasemin'le birlikte salona geçti. Ben de peşlerinden girdim. Efe, Yasemin'e sarılmıştı ve bu manzara karşısında biraz bozulmuştum. Babasını ayrı, oğlunu ayrı baştan çıkartıyordu resmen.

"Yemekler hazır sanırım," dedi Ahmet masaya göz gezdirerek. "Hemen masaya geçelim."

"Olur," diyen Yasemin'le birlikte mecburi olarak masaya geçtim. Tabaklara yemek koyarken kendimin kine olabildiğince az koymuştum. Son bir aydır yemek yeme konusunda ciddi sorunlarım vardı.

"Her şey çok güzel duruyor, Deniz... Ellerine sağlık!"

Kadının sesinde gerçek bir samimiyet vardı ama benim içimde kadına karşı oluşan ön yargı bunu görmemi engelliyordu. Yasemin'e cevap olarak sadece gülümsemekle yetinmiştim.

"Ahmet senden çok bahsederdi. Tanıştığımıza çok sevindim."

Şaşırmış bir halde Yasemin'e baktım. Ayaz diyecekti sanırım. Ahmet benden niye bahsetmiş olabilirdi ki?

"Ayaz diyecektiniz sanırım."

Hafifçe gülümsedi. "Öncelikle bana *siz* değil, *sen* diye hitap edersen sevinirim. Ve hayır Ahmet demek istedim."

"Yasemin, yine çok konuşuyorsun," diye homurdandı Ahmet.

"Aşk olsun, Ahmet..."

"Yemeğini ye, Yasemin! Oğluma kötü örnek oluyorsunuz... Yemek masasında konuşulmaz."

Yasemin umursamazca omuz silkse de sessiz kalıp yemeğini yemeye devam etmişti. Bense aklımda bir sürü cevapsız soruyla baş başa kalmıştım. Ahmet'in benden bahsetmesi, açıkçası beklemediğim bir şeydi.

"Yemeğin buz gibi oldu."

Ahmet'e kaydı bakışlarım. Gözlerinde meraklı bir ifadeyle bana bakıyordu. Bu durum hoşuma gitmişti. Demek hareketlerimi takip ediyordu.

"Canım istemiyor."

"Son zamanlarda hiçbir şey yemiyorsun."

Kaşlarını şaşkınlıkla çatılmıştı. "Farkında değilim," diye mırıldandım.

"Ben farkındayım... O yüzden bu yemek olayını bir düzene sok artık."

Cevap vermedim. Soğumaya yüz tutmuş yemeğinden zoraki bir iki kaşık aldım.

Yemekten sonra Ahmet Efe'yi yatırmak için odasına götürdüğünde, biz de Yasemin'le masayı topladık. Ben bulaşıkları makineye dizerken Yasemin de mutfakta yanımda durmuştu.

"Çok güzelsin, Deniz."

Aniden gelen bu iltifat karşısında bir an yaptığım işi bırakıp Yasemin'e baktım. Her geçen dakika beni biraz daha şaşırtıyordu.

"Çok sevdiğim dostlarımla hayatında, böylesi güzel kadınların olduğunu görmek beni mutlu etti. Gerçi daha Ayaz'ın eşiyle tanışmadım. O biraz cadıymış sanırım."

Kahkahama engel olamadım. Ayşe biraz değil, tam bir cadıydı. Üstelik bugünkü telefon konuşmamızda Yasemin hakkında söylediklerini hatırlayınca daha da gülmeye başlamıştım.

"Bu kadar mı kötü?" diye sorarken biraz korkmuş gibiydi. Kendimi durdurmaya çalışarak, "Kötü değil ama..." dedim ve bir gülme krizine daha girdim.

“Ama ne?”

“Aşırı derecede kıskanç.”

Gülümsedi. Duyduğu cevaptan memnun olmuş bir ifadesi vardı.

“İnsanın kocasını kıskanması gayet doğal.”

“Yani,” diye geçiştirerek işime devam ettim. Bu konuşmanın sonu hoşuma gitmeyen bir yerde noktalanacak gibiydi.

“Sen kıskanmıyor musun kocanı?”

Ses tonunda art niyet yoktu. Aksine saf bir merak vardı. Son tabakları da koyduktan sonra makinenin kapağını kapatarak çalıştırdım ve kahve yapmaya başladım. Bir yandan da nasıl bir cevap vermem gerektiğini düşünüyordum.

“Cevap vermek zorunda değilsin,” diyen Ahmet’in sesini duyunca elimde cezveyle öylece kaldım. Onun bu konuşmayı duyması hiç iyi olmamıştı.

“Yasemin içeri gel ve Deniz’i sıkıştırmayı bırak.”

Bakışlarım Yasemin’e kaydıığında, bana özür dileyen bir ifadeyle bakıp Ahmet’in arkasından salona geçti. Moralim fazlasıyla bozulmuştu. Ahmet hep olmaması gereken yerlerden bir anda çıkıyordu.

Kahveleri yapıp salona geçtiğimde Ahmet ve Yasemin şirketle ilgili konulardan konuşuyorlardı. Kahve-

lerini aldıktan sonra da bu konuşma biraz daha devam etti. Birkaç ay öncesine kadar benim için eğlenceli olan bu iş konuşmaları, şimdi fazlasıyla sıkıcı bir hale gelmişti.

“Seni de sıktık,” dedi Yasemin mahcup bir ses tonuyla.

“Deniz böyle konuşmaları sever, Yasemin. Sıkıldığını sanmıyorum.”

Ahmet’in imalı sözleri karşısında gerilen bedenimi ve sakinliğimi koruyarak, “Önceden çok severdim iş konuşmayı, fakat artık eskisi kadar ilgimi çekmiyor,” dedim.

“Ben de iş konuşmayı sevmem ama Ahmet işten başka bir şey konuşmaz.”

“Evet, işine çok düşkün,” dedim laf soka bir ifadeyle. Ahmet’in bakışları koyulaşmış, yüzünde ise alaycı bir gülümseme yer edinmişti. Bu da demek oluyordu ki Yasemin gittikten sonra söylediklerimin hesabını soracaktı.

“Eviniz çok güzel.”

“Ahmet’in zevki.”

“Sen seçmedin mi eşyalarını?”

“Hayır,” dedim ve o an Yasemin kaşlarını çatarak Ahmet’e baktı.

“Odunlukta çığır aşmışsın görüşmeyeli.”

“Her zamanki gibi çok konuşuyorsun, Yasemin.”

“Gerçekleri söyleyince bunlar bana hep böyle diyorlar Deniz.”

“Gerçeklerden kaçmak işlerine geliyor demek ki,” diye mırıldandım ve o an Ahmet’in alayla parlayan gözlerinde takılı kaldım.

“Gerçeklerden kaçmak konusunda sen daha bilgilisin, Deniz.”

Bu da neydi şimdi? Bu gece neden bana böyle saçma imalarda bulunup duruyordu ki? Kafam zaten fazlasıyla karışıkken, daha da karıştırmaya çalışıyordu. Bu durum hiç hoşuma gitmiyordu.

“Kahve çok güzel olmuş, ellerine sağlık,” diyen Yasemin konuyu değiştirmeye çalışmıştı ama pek başarılı olduğu söylenemezdi. Şu an daha fazla uzamayacaktı bu konu ama o gittikten sonra kesinlikle konuşulacaktı.

Bir saate yakın havadan sudan muhabbet ettikten sonra ayrılmıştı Yasemin. Ahmet eve bırakmak için çok ısrar etse de, kabul etmeyip bir taksiyle gitmişti. Yanlış anlayıp da aramız bozulmasın diye taksiyle gittiğini fark etmiştim.

Ahmet’ten önce odaya girip geceliğimi aldım ve banyoya geçtim. Üzerimi değiştirirken bir yandan da günün muhasebesini yapıyordum. Yasemin hiç bek-

lediğim gibi bir kadın değildi. Başta ona saçma ve gereksiz bir ön yargıyla yaklaşısam da, akşamın ilerleyen saatlerinde bu tavrımı düzeltmiştim. Hoş ve sevimli bir kadındı. Güzelliği ise apayrı bir konuydu.

Ahmet'in, "Orada ne kadar daha kalacaksın?" diye seslendiğini duyunca düşüncelerimi bir kenara bıraktım. Bu evde düşünmek de yasaktı. Ahmet Bey'e sormadan hiçbir şey yapılmayacaktı anlaşılan.

Banyodan çıktığımda kapının girişinde beni bekliyordu. Onu umursamadan yatağa geçecektim ki kolundan tutarak beni kendine doğru çekti. Bıkkınlıkla iç çektim.

"Ahmet, uykum var."

"Konuşmamız gerek."

"Ne konuşacağız?"

Gülümsedi ve dudaklarını dudaklarıma sürtmeye başladı.

"Ahmet..."

"Beni kıskanıyor musun?"

"Hayır!"

"Yalan söyleme!"

"İstediğin cevabı vermedim diye yalan söylüyor olmuyorum."

“İnatsın...” dedi ve dudaklarıma bir öpücük bıraktı. “Ama biliyor musun?”

“Neyi?” diyebilmişim güçlükle. *Kalbim niye böyle hızlı atmaya başlamıştı ki?* Resmen bana isyan ediyordu.

“Bugün seni evimize çok yakıştırdım.”

“Evimize?” diye tekrarladım. Ondan böyle şeyler duymaya alışkın değildim.

“Kendime,” diye fısıldadı. “Kendime de çok yakıştırdım,” dedikten sonra dudakları dudaklarımı buldu. O kadar güzel öpüyordu ki en sonunda ona karşılık vermekten kendimi alıkoyamadım. Karşılık vermemle beni duvara yaslaması bir oldu. Bir yandan öperken, bir yandan da elleri vücudumda dolaşıyordu. Dudakları dudaklarımdan boynuma doğru kaydığında geceliğimin bir askısı da omzumdan düşmüştü. Kırıyormuş gibi öpüyordu... Aldığım zevkle gözlerimi kapattım. Hiçbir şeyi sorgulayamaz hale gelmişim. Ben bu adamı sevmiyordum, ama onun bana dokunması hoşuma gidiyordu. Nasıl bir ikilemin içindeydim ben de bilmiyordum. Diğer askım da düşünce, gecelik tamamen üzerimden kaymıştı. Yanaklarımın kızarmasına engel olamadım. Karşısında sadece bir iç çamaşırıyla kalmışım. Kalbim sanki yerinden fırlayacakmış gibi, hızlı atıyordu.

“Aklımı başımdan alıyorsun,” diye fısıldadı boğuk bir sesle. Başını kaldırarak yüzümü ellerinin arasına aldı.

“Seni çok istiyorum... Canımı yakıyor güzelliğin.”

“Ben...” dedim ama gerisi yoktu. Şu an -arzudan kıvranır bir haldeyken- düşünemiyordum bile.

“İzin ver... Beni istediğini söyle.”

“Korkuyorum,” diyebildim titreyen bir sesle. *Korkuyordum.* Tekrar acı çekmekten ve yeniden hayal kırıklıklarıyla boğuşmaktan delicesine korkuyordum. Bu evliliğin gerçek bir evlilik halini alması durumunda neler olabileceğini kestiremiyordum ve bu beni daha da korkutuyordu.

“Korkma...” deyip alnıma bir öpücük bıraktı. “Her zaman yanında olacağım.”

“Ayrılık...” demiştim ki konuşmama izin vermedi.

“Senden ayrılamam, Deniz... Mümkünü yok bunun.”

“Neden?”

“Beni ne hale getirdiğinin farkında değil misin?”

Yaşadığım belirsizlikle gözlerimi kapattım. Şu an hayatımın belki de en önemli kararlarından birini veriyordum. Bir yanımda hemen ondan ayrılmamı söylerken, diğer yanımda ona koşmamı söylüyordu. Belki de mutluluğu bir ömürdür kaçıttığım bu adam verecekti bana. En sonunda, “Peki,” diye fısıldayabildim.

“Gözlerini aç,” dedi.

Gözlerimi açtığımda arzuyla yanan gözlerini gördüm. İçimde oluşan utançla ona bakmak her saniye biraz daha zorlaşıyordu.

“Söyle.”

“Ne?”

“Beni istediğini söyle... Benim seni istediğim gibi, senin de beni istediğini söyle.”

Utançla başımı eğmiştim. Ben böyle bir şeyi onun gözlerinin içine bakarken nasıl söyleyecektim ki?

“Ahmet...” diye fısıldadım ama o beni umursamadan bir eliyle çenemden tutup başımı kaldırdı.

“Söyle, Deniz.”

“İstiyorum...” diye fısıldayabildim en sonunda.
“Seni istiyorum!”

Son söylenen kelimeler bunlar olmuştu. Ahmet tekrar dudaklarına sahip çıkarken, ben de artık daha cüretkâr bir şekilde karşılık veriyordum ona. İçimdeki utanma duygusu ise her saniye biraz daha yok oluyordu.

Beni kucağına alıp yatağa yatırdıktan sonra kendi üzerindikileri çıkardı hızla. Onu izlemekten kendimi alamamıştım. Tıpkı bir heykel gibiydi. O kadar güzel bir vücudu vardı ki...

Ahmet'in yatağa uzanmasıyla artık kalbimin atmaya

bırakacağını düşünmeye başladım. Bedenim heyecan ve arzuyla titriyordu. Bir eli yüzümü okşarken, diğeri de belimi sımsıkı sarmıştı.

“Çok güzelsin. Tıpkı bir peri kızı gibi...”

Duyduğum sözler karşısında memnuniyetle gülümsedim. Dudakları boynumdan aşağıya doğru kaymaya başladığında ise artık mantık namına ne varsa hepsini kaybetmiş bir haldeydim. Kendimi ona bıraktım. Bedenlerimiz arzuyla birbirine karşılık verirken, kalbimin de Ahmet’e doğru akmakta olduğunu anlamıştım.

On Gedinci Döğün

Bu numma dolan çiçek kokusuyla gözlerimi açtığımda yüzümde bir gülümseme belirmişti. Dün gece yaşananları hatırladıkça bu gülümseme her geçen saniye biraz daha artıyordu. Sonunda olmuştu; yıllardır beklediğim kadın dün gece karım olmuştu. Üstelik kendi isteğiyle...

Kollarını belime sarmış, başı göğsümde huzurlu bir uykundaydı. Onu uyandırmamak için hareket etmemeye çalışarak güzelliğini izledim. Aklımı başımdan alan güzelliği bu sabah daha farklıydı sanki.

Yıllar sonra âşık olduğum kadın kollarımda uyuyordu. Bu o kadar güzel bir duyguydu ki tarifi yoktu. Kimse yaşamadan anlayamazdı bunu. Kalbim ilk defa bu kadar huzurlu ve rahattı. İlk defa kendimi bu kadar iyi hissediyordum.

Deniz kıyırındanınca bakışlarımı tekrar ona sabitledim. Birkaç dakika sonra başını kaldırıp uyku mahmuru gözlerle baktı bana. İlk başta ne olduğunu anlamaya çalışır gibi meraklı gözlerle bakıyordu. Her geçen saniyede gerçeğin farkına varınca yüzü kızarmış, bedeni titremeye başlamıştı. Onu daha sıkı sararak, dudaklarımı şakağına dayadım.

“Günaydın, güzelim.”

“Günaydın,” dedi kısık bir sesle. Utancı sesinden belli oluyordu. Yüzümde saklayamadığım bir gülümsemeyle, “Sabahları da çok güzelsin,” dedim.

Hafifçe gülümsedi fakat utangaçlığı daha ağır basıyordu.

“Karımsın...” diye fısıldadım. “Benim karımsın...”

Dudaklarına sevgimi gösteren bir öpücük bıraktım. Bu sevgiden belki bir ömür haberi olmayacaktı ama benim için ne anlam ifade ettiğini her geçen gün biraz daha iyi anlayacaktı.

“Deniz...” dedim. O bana utançla bakarken, ben onu büyük bir sevgiyle izliyordum.

“Dün gece...” dedi ve sustu.

“Devam et, güzelim.”

“Dün gece yaşanan her şey gerçek miydi?”

Gülümsedim. “Hepsi gerçektir... Ve birazdan o anı bir daha yaşayacağız.”

Sözlerim karşısında kıpkırmızı oldu. Kollarımdan kurtulmaya çalışırken dudaklarını dudaklarımla hükümüm altına aldım. Birkaç saniye sonra o da bana karşılık vermeye başlamıştı. İçimde dinmek bilmeyen bir arzuyla, bedeninin her santimini ezberlercesine sahip oldum ona. Artık tamamen benim olmuştu.

Sabah uyandığımda ilk işim kocama güzel bir kahvaltı hazırlamak olmuştu. Tam bir haftadır, her gününe Ahmet’in sayesinde kendimi harika hissed-

rek başlıyordum. Bilmeyen birisi aramızdaki bu şeyin sevgiden ibaret olduğunu sanırdı. Evet, ona karşı bazı hislerim vardı ve bu hislerimin sevgiye doğru yol almasını istiyordum, fakat o aşamaya biraz daha vardı.  nce şu günlükte geçen, Ahmet'in bir zamanlar sevdiği kadını, hâlâ sevip sevmediğinden emin olmıyordım. Boş bir hayale kapılıp da  z lmek istemiyordum. Gerçi bu saatten sonra üzülmemek gibi bir şansım olamazdı. Ben bizzat o hayale kendi isteğimle ilk adımlarımı atmıştım.

Canımı sıkan şeyler de vardı elbette. Mesela, Ayhan'ın beni birkaç kez aramış olması. Bir keresinde az kalsın Ahmet'e yakalanıyordum. Ona bankanın aradığını söyleyerek ge iştirmiştim ama gerçeği söylemem gerektiğini biliyordum. Bu şekilde olmazdı.

Belimde hissettiğim ellerle düşüncelerimden ayrılarak kendimi o ellerin sahibine doğru çevirdim. Ahmet her zamanki yakışıklılığıyla karşımdaydı.  zerinde lacivert bir takım elbise vardı. Beyaz gömleğiyle o kadar şık durmuştu ki içimde bir anda kıskançlık duygusu filizlenmişti.

‐çok güzelsin.‐

Yüzümde bir gülümseme yer etti. Sabahın bu saatinde, dağınık saçlarımla hiç mi hiç güzel olmadığımın farkındaydım ama benim yakışıklı kocam bana bunu söylemeyecek kadar ince düşünceliydi.

‐Sen de çok yakışıklısın.‐

“Sana layık olmaya çalışıyorum...”

Bu adam benim aklımı başımdan alacaktı, artık kesinlikle anlamıştım. Ayaklarımın üzerinde yükselerek onun güzel -ve bir o kadar da sert olan- yüzünü ellerimin arasına alıp dudaklarına uzun bir öpücük bıraktım. Kendimi hafifçe geri çektim. “Sen harika bir adamsın,” diye mırıldandım. Gerçekten de harika bir adamdı. Her şeyiyle. Bir süre o muhteşem güzellikteki gözlerini yüzümde dolaştırdı, sanki özlemine gidermeye çalışıyor gibiydi. Dudakları dudaklarımı bulduğundaysa, beni büyük bir açlıkla öpmeye başlamıştı. Ona karşılık vermemek -özellikle de böyle öperken- imkânsızdı ama duyduğumuz sesle birbirimizden ayrılmak zorunda kalmıştık.

Efe kapı eşiğinde gözlerini siliyordu. Ahmet’in kollarından kurtulup Efe’ye ulaştığımda içli içli ağladığımı fark ettim. Büyük ihtimalle korkmuştu ya da kötü bir rüya görmüştü. Onu kucağıma alıp başını boynuma yatırdım ve o muhteşem çocuk kokusunu içine çektim. Daha çok küçüktü. Dört yaşındaydı ve kesinlikle ilgiye ihtiyacı vardı. Annesine ihtiyacı vardı. Ve ben elimden geldiğince ona annelik yapacak, bu eksikliği hissettirmeyecektim. O, bu kadar masum ve güzelken nasıl yapamazdım ki?

Bir süre daha kucağımda çocuğun kendine gelmesini bekleyerek saçlarını okşadım. Efe biraz olsun sakinleşince, kahvaltımıza başlamıştık. O kadar güzel anlardı ki bunlar... Ahmet’in bana bakışları ve Efe’nin gülücükleri kahvaltı masamızı muhteşem bir hale ge-

tirmişti. Şanslı bir kadındım ben. Böylesine güzel iki erkeğe sahip olmak şanstan başka bir şey olamazdı.

Son zamanlarda fazla gülümsüyordum. Öyle ki alışkın olmadığımndan yanak kaslarımda hafif bir acı hissediyordum. Şu an bile çalışmam gerekirken ben oturmuş Deniz'i düşünüyor ve ister istemez gülümsüyordum. Onun uzun siyah saçlarını, ışıldayan tenini, muhteşem gözlerini... Bir kadın bu kadar güzel olmamalıydı! Onu kimse görmesin, bir ömür sadece benimle kalsın istiyordum. Deniz, özel bir kadındı ve bu özel kadın sadece *benim kadının* olarak kalmalıydı. Onunla yalnızca bize ait olan özel anlar geçirmek istiyordum. Aklıma gelen fikirle telefonu elime aldım ve rehberden bulduğum numarayı aradım. İkinci çağışında açılmıştı telefon. Orta yaşlı kadının, "Alo..." diyen sesini duydum.

"Merhaba, Selda abla..."

"Merhaba, Ahmet Bey..."

Sesindeki bariz şaşkınlığı duyabiliyordum. Normaldi aslında. Selma'nın ölümünden sonra evdeki tek yardımcımız olan Selda Hanım'ı da evden göndermiştim. Yıllar sonra niye aradığımı merak ediyordu büyük ihtimalle.

"Şu an çalıştığın bir yer var mı?" diye sorarak doğrudan konuya girdim.

"Ha-hayır."

"O halde eski işine geri dönebilirsin."

Kısa bir sessizlik oluştu telefonun diğer ucunda. Daha sonra titreyen sesiyle, "Gerçekten mi?" diye sordu.

"Evet, birazdan seni almaya geleceğim. Eşyalarını topla istersen. Bu arada hâlâ aynı evde oturuyorsun, değil mi?"

"Evet. Tamam, hemen topluyorum."

"Görüşürüz."

"Görüşürüz, Ahmet Bey."

Telefonu kapattığımda kalbimde biraz olsun bir rahatlama vardı. Her zaman Selda ablaya haksızlık yaptığımı düşünürdüm. Efe'yi kendi öz çocuğu gibi büyütüp bakmış, Selma'ya da çok iyi bir yoldaş olmuştu. Selma'ya kanser teşhisi konduğunda da o vardı yanımda. Her zaman Selma'nın yanında olmuştu. Abla kardeş gibiydiler. Belki de bu yüzden göndermiştim onu. Selma'yı hatırlatacak hiçbir şey istemiyordum hayatımda.

Telefonu tekrar elime alıp Deniz'i aradım. Onun da haberi olması gerekiyordu, hem akşam için hazırlanmalıydı. Telefonun ilk çalışında açılmasıyla yüzümde oluşan gülümsemeye engel olamadım. Tabi, "Ahmet," diyen o güzel, kadifemsi sesini duyduğumda kalbimde oluşan heyecana da.

“Ne yapıyorsun?”

“Evi toparlıyordum.”

“Artık gerek kalmadı.”

“Anlamadım?”

Sesinde anlamadığını belli eden hafif bir şaşkınlık vardı.

“Artık evde hem Efe’ye bakacak hem de ev işlerine yardımcı bir kadın olacak.”

“Kadın mı?”

Sesindeki o tını kıskançlık mıydı yoksa bana mı öyle geliyordu? Deniz beni kıskanabilir miydi gerçekten?

“Evet.”

Titrek bir sesle, “Gerek yoktu... Ben hallediyordum,” diye mırıldandı.

“Bir kadın fena olmaz,” dedim.

“Sana mı? Bana mı?”

Kocaman bir kahkaha atmıştım. Bu kadının sesi kızgınken bile güzeldi. Onu daha da kızdırmak için, “Bilmem, ortak kullanabiliriz!” dedim.

“Canına mı susadın?”

İşte benim kadının! Benim karım, ben bile olsam alttan almadan kafa tutabilmeliydi karşısındakine. Hiç-

bir zaman sessiz, sakın, bir köşeye çekilen kadınlardan hoşlanmazdım. *Selma hariç...* O tam bir hanımefendi idi ve ben o zamanlarda hoşlanmadığım kadın tipinde birini arıyordum. Çünkü o zamanlar Deniz gibi bir kadınla başa çıkabilecek güçte olduğuma inanmıyordum.

Muzip bir ses tonuyla, "Sana susadım," dedim. Evet, ona susamıştım. Sabah, öğle, akşam, her zaman, her saniye ona susuyordum ve bu susuzluğum her an bir kat daha artıyordu.

"Ahmet..."

"Seni çok özledim."

"Ben de."

Sesi hâlâ titriyordu ama bu seferki kızgınlıktan değildi, biliyordum. Bu konuşmayı daha fazla uzatmamak kendi sağlığım açısından iyi olacaktı. Bir an önce konuya girmeli ve kapatmalıydım telefonu. Aksi takdirde kendimi hemen evde, güzel karımın yanında bulabilirdim. Bir kadının sesinden bile onu arzulamak mümkün müydü? Ah, Deniz...

Kendimi toparlayarak, "Birazdan kadını getireceğim. Bizimle kalacak," dedim.

"Gerek yoktu."

"Gerek var, Deniz. Sen de hazırlan, akşama dışarı çıkacağız."

“Sen ciddi misin?”

“Evet, bir saate gelirim.”

“Peki.”

Neden bozulduğunu biliyordum. Evde bir kadının olmasını istemiyordu, ama Selda ablayı tanıyınca bu düşüncesi boşa çıkacaktı. Fakat bunu biraz erteleme- nin ne bana ne de ona bir zararı olmazdı değil mi? O yüzden olabildiğince kuru bir sesle, “Görüşürüz,” dedim ve onun da, “Görüşürüz,” demesiyle telefonu kapattım.

Evet, belki biraz bencilce davranıyordum ama beni kıskanması gerçekten hoşuma gitmişti ve bunu sonuna kadar kullanmayı düşünüyordum. Onun tarafından önemsenmek ve değer verilmek gerçekten mükemmel bir histi. Üstelik yıllardır bunu bekleyen bir adam için bu duygular bambaşka anlam taşıyordu. Onu kaybettiğimi sandığım anda kazanmak çok farklı bir duygu karmaşasıydı. Bir yanda güzel, sessiz bir deniz kıyısı, bir yanda da yüksek, tehlikeli bir uçurum kenarı... Ve ben ya o güzel, sessiz denizde mutluluğu yakalayacaktım ya da o yüksek, tehlikeli uçurumdan düşerek parçalanacaktım.

Telefonu kapattığımdan beri sinirden vücudum kasılıyordu. Bu evde başka bir kadının varlığını düşünmek yeterince rahatsızlık vericiyken kendisine katlanmak nasıl bir duygu olacaktı acaba? Hayır, ne gerek

vardı ki? Ben tek başıma gayet de iyi idare ediyordum. Neden böyle gereksiz bir şeye karar vermişti şimdi? Üstelik telefonda sesi gereğinden fazla keyifli geliyordu. Evde benden başka bir kadının olacağı düşüncesi onu niye bu kadar mutlu ediyordu? Benim nasıl kıskanacağımı fark etmiyor muydu? *Kıskanmak?* Ah, evet! Deli gibi kıskanıyordum ben o adamı. Bu gerçeği daha önce fark etmeme rağmen her farkına vardığımda nedense yeniden şaşıryordum. *Asla olmaz*, dediğim ne varsa hepsini yaşıyor olduğumdan belki de. Biraz daha böyle oyalanırsam geç kalacaktım. Hemen dolabımı açarak ne giyeceğimi düşünmeye başladım. Aslında gece kıyafetiyle alakalı bir sıkıntım yoktu. Üç ay öncesine kadar bir iş kadını olduğum için ara ara çeşitli iş yemeklerine, kokteyllere katılmam gerektiğinden geniş bir gece elbisesi koleksiyonum vardı.

Dolabı karıştırmaya başladığımda çok güzel elbiseler geliyordu elime ama ben bu gece güzelden ziyade farklı olmak istiyordum. Ben, bu gece Ahmet'in aklını başından almak istiyordum. Dolaptan bulduğum elbise ile bu isteğimi gerçekleştireceğim kesinleşmişti. Elbiseyi giyip aynadaki görüntüme bakınca gerçekten memnun olmuştum. Safir renginde olan elbise gözlerimle uyum içerisindeydi. Gözlerimin rengi safir mavisi olduğu için ilk defa bu kadar çok sevinmiştim. Elbisenin üst kısmı dantellerle kaplıyken, boyun kısmı tamamen açıktı. Fazla derin olmayan bir göğüs dekoltesi vardı. Boynumun çıplaklığına rağmen omuzlarımdan dirseklerime kadar inen dantel kollarına bayılmışım. Alt kısmı da belimden aşağıya doğru bolla-

şarak iniyordu. Gerçekten çok güzel olmuştum. Açık saçlarıma bakınca toplamam gerektiğini fark ettim. Siyah saçlarımı da topuz yaptıktan sonra son kez aynadaki aksime baktım. Aynadaki yansımamdan memnun bir halde gülümsedim. Kıskançlık duygusunun nasıl bir şey olduğunu bu gece Ahmet de tadacaktı. Bu sayede bir daha beni kuskandırmaması gerektiğini net bir şekilde aklına kazırdı artık.

Çalan kapı sesiyle gümüş rengindeki küçük el çantamı da alarak yavaşça merdivenlerden indim. Merdivenlerin başında Efe ile karşılaşmıştım. Büyük ihtimalle kapıyı açmaya gidiyordu ama beni görünce olduğu yerde kaldı. Yanına gidip o güzel yanaklarını sıktım ve dudaklarımı büzerek etrafında döndüm.

“Nasıl olmuşum?” diye sordum sesimin en sevimli haliyle. Gözlerinin içi gülerek bakıyordu bana.

“Çok güzel olmuşsun, Deniz.”

“Baban da beğenir mi?”

O esnada kapı bir daha çalmıştı. Bilerek geciktiriyordum kapıyı açmayı. Bir saattir eve gelecek olan kadını düşünüp merak etmekten kafayı yiyecek hale gelmiştim. Biraz da Ahmet Bey merakın nasıl bir duygu olduğunu öğrensin istiyordum. Dikkatimi tekrar Efe’ye verip bir cevap bekledim.

“Çok beğenir,” deyince daha fazla dayanamayıp o güzel yanaklarına öpücüklerimi kondurdum ve kula-

ğına, "Ama en çok sen beğen, olur mu?" dedim. Sevimli bir kahkaha atarak başını salladı.

Üçüncü kez çalan zilin sesiyle artık kapıyı açmam gerektiğın düşünüp kapıya yöneldim. Aksi takdirde Ahmet kapıyı kırabilirdi. Yavaş adımlarla kapıya doğru yürüdüm ve yine olabilecek en yavaş halimle kapıyı açtım. Ahmet'in öfkeden kısılmış gözleri ne kadar sınırlendiğini gösteriyordu. O kadar öfkeliydi ki kıyafetimi bile fark etmeyip, "Neden geç açtın kapıyı?" diye bağırdı resmen. Başımı dikleştirerek, "Hazırlanıyordum," diye mırıldandım. Bu kelimem ona bir şeyleri anımsatmış olacak ki beni baştan aşağıya süzdü ve hemen ardından gözlerindeki öfkenin yerini arzusunun aldığını gördüm.

Eh, biraz da kıskançlık belirmişti sanki, özellikle de göğüs dekoltemde uzun süre takılı kalan gözlerinden bunu daha iyi anlamıştım. Onu umursamamaya çalışıp kapıyı açtığımdan beri gözüme takılan kadına doğru çevirdim bakışlarımı. Ortalama kırk yaşlarında bir kadındı. Şimdilik bir risk oluşturmuyor gibi görünüyordu, tabii ilerleyen günlerde bunu daha iyi anlayacaktım. Bakışlarımı Ahmet'e çevirerek, "Bizi tanıştırmayacak mısın, hayatım?" diye sordum. *Hayatım?* Ben gerçekten kıskançlıkta yüksek lisans yapacak konumdaydım. Orta yaşlı bir kadına bile gözdağı vermem gerçekten müthişti.

Ben kendi iç hesaplaşmalarımla uğraşırken Ahmet öfkeli ve arzulu gözlerini üzerimden ayırmadan, "Sel-da Hanım, eşim Deniz," diyerek bizi tanıştırdı. Kadın

bana kibarca başını sallamakla yetinmişti. Ben de aynı şekilde karşılık verdim.

“Selda Hanım daha önce de bizimle çalıştı, o yüzden pek sorun olacağını sanmıyorum. Efe’yi bir yaşına kadar o büyüttü sayılır.”

Kalbimde oluşan acıyla suratımı buruşturdum. Selma’nın öldüğü zamandan bahsediyordu. Yani bu kadın Selma’yı tanıyordu. Boğazım kurumuştı ve pek konuşabileceğimi sanmıyordum, bu yüzden sadece başımla onaylamakla yetindim.

Selda Hanım ise benden çok Efe’ye odaklanmıştı kendisini. Gözlerinin dolduğunu görmüştüm, sanırım aklına Selma gelmişti. Sonuçta bir zamanlar onunla aynı evde yaşamışlardı. Hem Selma çok güzel huylu bir kadındı, dolayısıyla Selda Hanım da onu çok seviyor olmalıydı. Hoş, ben bile seviyordum. Ama şu an farklıydı her şey. İçimdeki kıskançlığa engel olamıyordum. Evet, belki saygısızca, belki de saçmaydı ama içimde ona karşı oluşan bu kıskançlık duygusunu yok edemiyordum.

Selda Hanım’la Efe’yi evde bırakarak evden çıkmıştık. Arabaya binene kadar ne Deniz ne de ben tek kelime etmemiştik. Aslında şu an sarf edeceğim kelimelerin hepsi onu kırırdı. Bu yüzden biraz sakinleşmem onun için daha iyi olacaktı. Tabii Deniz sabretmeyi bilmediği için, “Güzel olmamış mıyım?” diye sordu. Sesinde hafif küskün bir tını vardı. Gözlerimi

bir saniye yoldan ayırıp arabanın ışığının izin verdiği derecede onu süzdüm ve gözlerimi tekrar yola odakladım. Gerçekten çok güzel olmuştu. Böyle güzel bir kadınla evli olduğum için kendimi şanslı hissediyordum. Ama bu güzelliği benden başkalarının görmesi ve görecekt olması fazlasıyla canımı sıkıyordu.

“Ahmet...”

“Efendim?” dedim umursamaz bir sesle.

“Bir şey sordum...”

“İyi olmuşsun,” diyerek geçiştirdim.

“Sadece bu mu?” diye sordu. Sesindeki şaşkınlık ve siniri çok rahat fark etmiştim. Ama ona güzel olduğunu ve bu güzelliğini kışkırdığım için fazlasıyla sinirli olduğumu belli edemezdim. Amacının beni kıskandırmak olduğu belliydi zaten. Normal şartlarda Deniz asla bu kadar iddialı bir elbise giymezdi, giyemezdi!

Sesimi düz bir tonda tutarak, “Ne dememi bekliyorsun, Deniz?” diye sordum. Bir süre arabanın içinde sessizlik oluştu ama daha sonra –neredeyse– ağlamaya hazır sesiyle, “Hiç,” dedikten sonra kısa bir anlığına da olsa sessizlik yok olmuştu. Bir şey demedim. Benimle başa çıkamayacağını öğrenmiş olacaktı bu gece. Tabii, bir daha böyle giyinmemesi gerektiğini de öğrenecekti.

Yemek yiyeceğimiz yere geldiğimizde arabayı park edip bir şey söylemeden indim. Peşimden Deniz de

indi. Soru dolu, küskün gözleriyle bakıyordu bana. Arabayı kilitleyip ona doğru ilerledim ve tam karşısında durdum. Safir mavisi gözleriyle yine aynı renkte olan elbisesi muhteşem bir uyum oluşturmuştu. O güzel, zarif boynu o kadar davetkâr duruyordu ki dayanamayıp boynuna ufak bir öpücük bıraktım. Bu kadın yanımda olunca zaman ve mekân kavramını kaybediyordum. Ondan ayrılmadan bir elimle belini sardım ve kendime daha çok yaklaştırdım. Aramızda hiç mesafe kalmadığında kulağına doğru eğildim, “O kadar güzelsin ki sana benim gözümle bakacak olan her erkeği öldürebilirim,” dedim. Ellerimin altındaki vücudun titrediğini hissettim. Gözlerinde oluşan heyecanı izledim bir süre ve daha sonra o güzel şeker tadındaki dudaklarını sertçe öptüm. Öpüşmeyi fazla derinletmeden kendimi geri çektim. Elim belinden çekerek elini tuttum ve içeriye doğru yürümeye başladık. Şaşkın ve heyecanlıydı güzel karım. Az önce yaşananları üzerinden atamamış bir halde benim yönlendirmemle yürüyordu. İçeri girdiğimizde bize ayrılan masaya geçtik. İlk önce Deniz’in oturmasına yardımcı oldum ve daha sonra hemen karşısına geçtim. Gözlerini üzerimden bir an bile ayırmadan bana bakıyordu. Şaşkındı, heyecanlıydı...

“İyi misin?”

Sadece başını sallamakla yetinmişti. Yanımıza garsonun gelmesiyle bakışlarını benden ayırıp masanın üzerindeki menüde göz gezdirdi.

İkimizde balık istemiştik. Balıklarımız gelene kadar

da masada sessizlik hâkim olmuştu. Yemeklerin gel-
mesiyle çatal bıçak sesi, sessiz masamıza biraz olsun
renk katmıştı.

Önümdeki sudan bir yudum alarak karşımdaki ka-
rıma baktım. O kadar şık ve zarif duruyordu ki. Bir
kadının bu kadar güzel olması dünya üzerindeki er-
keklere haksızlık gibiydi. Her erkek böyle bir kadına
sahip olmak isterdi ki artık isteyemezlerdi. Sanırım
Deniz'e sahip olmak isteyen her erkeği hiç çekin-
meden kendi ellerimle öldürebilirdim.

“Benim için mi?” diye mırıldandım.

Başını yemeğinden kaldırarak bana baktı. Gözbe-
beklerindeki hafif titreşimi görebiliyordum. Boğazını
kibarca temizleyerek, “Ne senin için mi?” diye cevap
verdi.

“Bu geceki halin...”

Ne diyeceğini bilemez bir halde bana baktı ama
daha sonra kendini toparlayarak, “Evet,” diye fısıldadı.

“Neden?”

Ona sormak istediğim sorulardan bir tanesi de bu-
gün Selda ablanın yanında bana hayatım demesiydi.
Fazlasıyla hoşuma gitmişti bu söz fakat sadece birisine
inat için ya da bir şeyi kanıtlamak için söylediyse bana
göre fazlasıyla gereksiz bir söz halini alırdı.

“Sadece güzel olmak istedim.”

Boğuk bir sesle, "Sen güzelliğinin farkında değil misin?"

"Anlamadım?"

Masanın üzerinden ona doğru eğilerek hâlâ çatalı tutan elini sıktım.

"Sen benim bu dünyada gördüğüm en güzel kadınsın. Ve bu akşam güzelliğinin yanında bir de baştan çıkarıcı olmuşsun."

"Senin için..." diye fısıldadı. Elbette ki benim içindi, başka bir adam için bu şekilde değil hazırlanması, hazırlanmayı düşünmesi bile yasaktı!

"Bu arada *hayatım* sözü ağzına çok yakıştı."

Yüzü saniyesinde kızarmaya başlamıştı ve gözlerini benden çekerek tekrar balığına odakladı. Elini hafifçe sıkarak, "Deniz," diye fısıldadım önce. Sonra derin bir nefes alarak, "O kelimeyi içinden gelerek mi söyledin yoksa Selda Hanım orada olduğu için mi?" diye sordum. Bu sorunun cevabına ihtiyacım vardı, sonunda üzülsem de bilmeliydim.

Kalbimin bu kadar heyecanı kaldırmasına şükretmem gerekiyordu sanırım. İlk başta Ahmet'in umursamaz halleri, sonra kanımı donduracak, nabzımı hızlandıracak sözleri... Şimdi de bu soru. Cevabı belliydi aslında. Selda Hanım'a gözdağı vermek için söyledi-

ğim bir kelimeydi ama neden bu kadar takmıştı ki Ahmet? Ne önemi vardı ki?

“Ne önemi var ki?”

Sert çehresi benim bu sorumla biraz daha gerildi ve “Söyle,” dedi emredencesine. Oturduğum yerde hafifçe kıpırdanarak karşımda benden bir cevap bekleyen adama odaklanmaya çalıştım. Tam olarak ne demem gerektiğini bilmiyordum, açıkçası o kelimeyi söylerken de bu kadar çok takacağını düşünmemiştim.

“Deniz,” dedi. Sesi fazlasıyla sabırsızdı.

“Biz evliyiz ve bu tarz hitaplar kullanmamız gerekir diye düşünmüştüm.”

Ah, ne kadar güzel saçmalamıştım. Karşımdaki adam da tamamen saçmaladığıma inanarak sadece başını sallamakla yetindi ve daha sonra soğuk bir sesle, “Bir daha ne olursa olsun, ben dahi istesem bana istemediğin, içinden gelmeyen tek bir kelime etme!” diye fısıldadı. Sesindeki soğukluk ve sertlik canımı yakmıştı. Anlayamıyordum onu. Şimdi ne olmuştu da buz dağlarını aramızı sokmuştu yine. Bahane arıyor gibiydi resmen.

“Ahmet...”

Soğuk bakışlarını bakışlarıma sabitledi. Böyle bakmamalıydı! Az önceki gibi ilgiyle, arzuyla bakmalıydı. Böylesine soğuk ve ifadesiz bakmamalıydı. Derin bir nefes aldım. “Bana böyle bakma,” diye mırıldandım.

Karşımdaki sert, yıkılmaz gibi duran adam da sert çehresine yapmacık bir gülümseme yerleştirerek elimin üstündeki elini çekti ve tekrar önündeki balığa odaklandı. Gözlerimin dolmasına engel olamamıştım. Böyle olmasını istememiştim ki ben... Korkuyordum çok korkuyordum tekrardan başa dönmekten yeniden o acıları yaşamaktan... Üstelik Ahmet'in bu yanını gördükten sonra, onun ilgisinden, onun hayatından bir tutam da olsa tattıktan sonra eskisi gibi olmasına dayanamazdım, olmamalıydı!

Kendimi sakın olmaya zorlayarak etrafıma bakındım. Hiçbir şey yiyecek halim kalmamıştı. Gözüm yandaki masaya kaydığında içimde garip bir burukluk oluşmuştu. Sevgili ya da evli oldukları belli olan bir çift vardı ve birbirlerinden gözlerini ayırmıyorlardı. O kadar mutlu duruyorlardı ki kadının kahkahalarını çok net duyuyordum. Adamın kadına bakışları ise sanki elinde değerli bir çiçeği tutuyormuş da ona bakmaya kıyamıyormuş gibiydi. O bakışlarda boğuluyordu kadın... Bu, güzel bir boğulmaydı... Mutluluktan boğulur muydu insan? Oluyormuş işte. Belki de hayatım boyunca yaşayamayacağım bir anı izliyordum şu an. Hayatım boyunca Ahmet'in gözlerinde sevgiyle boğulamayacaktım belki de. Kalbimdeki sızıya aldırmamaya çalışarak zorlukla gözlerimi yan masadan ayırdığımda gözlerim ateş gibi olmuş gözlerle karşılaşmıştı. Ateş az kalırdı o gözleri tarif etmek için... Tehlikeli, bir o kadar da gösterişli gözlerdi bunlar. "Bir kadın," dedim ve derin bir nefes aldım. "Bir erkeğin gözlerinde sevgiden boğulmak için sence nasıl bir se-

vap işlemiştir?" diye sorarak bitirdim sözlerimi. Sessizliğini sürdürerek gözlerimin içine bakmaya devam etti. Bir süre sonra sorumun cevabını bulmuş olacak ki masada hafifçe bana doğru eğildi. Sanki gizli bir sır vermek istermişçesine...

"Sevmiştir," dedi düz bir sesle.

Kaşlarımı hayretle kaldırarak, "Sevmek sevap mıdır?" diye sordum.

"Sevmek büyük ibadettir Deniz ve bu ibadetin sevabıdır boldur."

Sevmek... Tek başına bile bu kadar ihtişamlı duran nadir kelimelerden biriydi. Fakat ibadet ve sevapla birleşince ortaya daha hoş bir anlam, daha hoş bir tını çıkıyordu. Sesimi sakın tutmaya çalışarak, "Peki, bir gün o sevabı ben de işleyebilecek miyim?" diye merakla sordum. Bu ona karşı apaçık bir davetti ama umursamazca omuz silkmekle yetinmişti. Gözlerimin dolmasına aldırmadan ona bakmaya devam ettim ve "Tabii, erkeğin de o sevabı işlemeye gönüllü olması gerekir," dedim. Yüzünde kısa bir an bile olsa hafif bir gülümseme belirmişti.

"O erkek değil sevap, kadını için günah işlemeye bile gönüllüdür belki de."

Duyduğum sözler ruhumu okşuyordu adeta.

"Öyle midir?"

"Öyle olmasını ister miydin?"

Bunu sevmiyordum işte. Soruma soruyla cevap vererek kendi duygularını saklıyordu ve benim yaklaşımlarıma göre bir şeyleri söylüyor ya da söylemiyordu.

“Bana göre mi şekilleniyorsun?”

Bu sefer yüzünde saklamadığı belirgin bir gülümseme oluşmuştu. “Su bile...” dedi hafifçe bir nefes alarak, “İçinde bulunduğu kap ya da bardağa göre şekillenmiyor mu?” diye sordu.

“Suyun duyguları yok ama!” dedim bıkkın bir sesle. O ise sadece gülümsemekle yetinip tekrar balığına odaklandı. Nasıl bir adamdı bu böyle? Bir bakıyorum bana benden daha yakın, daha içimde, daha canımda, bir de bakıyorum aramızda büyük buzullar, okyanuslar var...

Son konuşmalarımızdan sonra yemeğimizi sessizce yiyerek birer kahve söyledik. Deniz, tabağının yarısını ancak yemişti ve bana kızdığı için diğer yarısını yemeye ne fırsat bulmuştu ne de isteği kalmıştı anlaşılan. Sesime hafif bir alay katarak, “Güzel bir balığı kaçırdın,” dedim.

“Anlamadım?”

“Balığını diyorum yarısını ancak yedin. Keşke hepsini yeseydin, gerçekten tadı güzeldi.”

Yüzünde alaycı bir gülümseme oluşmuştu. “Sayen-

de bünyemde balık yiyebileceğim boş bir yer kalmadı," dedi. Yalandan üzgün bir ifadeyle, "Kötü oldu..." diye mırıldandım. Anlamamış bir şekilde, "Neden?" dedi. Hafifçe ona doğru eğildim, "Bu gece için fazlasıyla enerjiye ihtiyacın var," dedim. Yüzünde her saniye biraz daha artan kızarıklığı izlemenin zevkine ise diyebilecek hiçbir şey yoktu.

"Çok utanmazsın."

Sesi duyulmayacak kadar kısık çıkmıştı. Onun bu haline gülümseyerek, "Karımdan utanacak değilim," dedim. Karım... Bu kelime bana hâlâ güzel bir rüya gibi geliyordu ve ben o rüyadan her an uyanacakmışım gibi hissediyordum. Bu güzel kadına sahip olmak gerçekten dengemi altüst ediyordu. Derin bir nefes alarak kahvemden bir yudum aldım. Kahvenin tadı da en az balığinki kadar iyiydi. Buranın damak tadına önem veren bir yer olduğunu uzun süredir biliyordum ve bu yüzden de Deniz'i de özellikle buraya getirmiştım.

"Selda Hanım'ı ne kadardır tanıyorsun?"

İçimde oluşan alaycı sese engel olamamıştım. Deniz'in aklı hâlâ o kadındaydı ki kadın zaten neredeyse annem yaşındaydı. Onu kıskanıyor olamazdı, değil mi? Hem Deniz'in beni kıskanması için pek bir neden de yok gibiydi. İnsan sevdiği adamı kıskanırdı benim gibi zorla evlendiği bir adamı değil.

"Efe doğduğundan beri."

“Selma ile arası nasıldı?”

Sesindeki hüznü fark etmiştim.

“Birbirlerini çok severlerdi,” dedim ve o an onun o güzel safir mavisi gözlerinde oluşan hüzne şahit oldum. Neden böyle sorular soruyordu ki? Artık Selma yoktu ve bu konuşulanların da bu yüzden önemi olduğunu düşünmüyordum.

“Selma...” dedi ve titrek bir nefes alarak, “Öldüğünde ne hissettin?” diye sorarak bitirdi sözlerini. Huzursuzca onun gözlerine bakarak, “Ne önemi var?” dedim. “Lütfen...” demişti ki “Konumuz Selma değil,” diyerek sözünü tamamlamasına izin vermedim. Deniz ile Selma hakkında konuşmak fazlasıyla rahatsız edici bir durumdu. Üstelik Deniz’e olan sevgim, aşkım yüzünden Selma’ya yaptıklarımın sonradan konuşmamak en doğrusuydu. Hoş, Selma’ya da yaptığım pek bir şey yoktu. Onunla ilk evlendiğim zaman da ona karşı dürüst olmuştum, son anına kadar da bu dürüstlüğü sürdürmüştüm. Daha fazla düşünmemeye çalışarak yüzü asık olan karıma bakmayı sürdürdüm. Bana kızgındı biliyordum ama ben de haklıydım.

“Deniz.”

Cevap vermeden gözlerini gözlerime sabitledi.

“Sen benim için yeni bir başlangıçsın,” dedim. Aslında yeni bir başlangıçtan ziyade yarım kalan bir hikâyenin devamıydı benim için ya da yarım kalan gü-

zel bir rüyanın devamı da olabilirdi... Tabii sonunda uyanmamak şartıyla! Yüzündeki asıklığın yerini hafif bir gülümseme almıştı. Sandalyeme iyice yaslanarak günlerdir aklımda olan ama bir türlü fırsat bulamayıp ve Deniz'i üzmemek için soramadığım sorularımı sormaya karar verdim. Evet, belki biraz üzülecekti, o kötü anı hatırladığında ama en azından her şeyi konuşmuş ve netleştirmiş olacaktık.

"Deniz, bebeğini düşürdüğün gece Ayhan'ın yanında ne işi vardı?"

Ne diyeceğini bilemez bir halde bana bakıyordu. Üstelik yüzü de fazlasıyla beyazlamıştı. Ellерinin titrediğini fark ettiğimde merakım bir kat daha artmıştı.

"Ben..." dedi gözleri dolmuştu. Kesik kesik nefes alırken, "Lavabodan çıktığımda orada bekliyordu. Ben gerçekten onu görmezden gelerek gidecektim ki kolumdan tutarak beni durdurdu. Sonra..." dedi ve gözünden akan bir damla yaşı elinin tersiyle sildi. Sabırsızca, "Sonra?" dedim.

"Benimle eskisi gibi olmak istediğini söyledi."

İşte benim sabrım bu kadardı. Bütün sinirim burada kopmuştu. Şu an o adamı bulup yok etmeyi o kadar çok istiyordum ki.

"Ama ben kabul etmedim, beni rahat bırakmasını söyledim," dedi telaşla. Kendimi bir kere daha sakin olmaya zorladım. Sinirim bana ve Deniz'den başka-

sına zarar vermiyordu. Üstelik şu ana kadar Deniz'in anlattıklarında da onun bir hatası olmadığı ortadaydı.

“Ondan kaçmak isterken, ben merdivenlerden...” dedi ve gözünden akan o güzel inci taneleri konuşmasına engel oldu. Masanın üzerindeki peçeteyi uzatarak biraz olsun kendini toparlamasını bekledim. Suyundan biraz içtikten sonra hafifçe ıslanmış gözlerle bana bakıyordu. Son bir şey daha kalmıştı ona sormam gereken, ondan sonra bu konuyu bir daha asla açmayı düşünmüyordum.

“O...” dedim ve tekrar kendime sakin olmam gerektiğini hatırlatarak, “O adam seni arıyor mu?” diye sordum.

On Sekizinci Bölüm

Kararsızlık berbat bir duyguydu. Kendimi bir labirentte sıkışmış gibi hissediyordum. Nereye gidersem gideyim yine başa dönüyor, bir türlü çıkış kapısını bulamıyordum. Ayhan da benim için böyleydi. Ondan kurtulmak istedikçe dönüp dolaşıp ona yine dönüyordum. Korkuyordum da. Ahmet'e gerçeği söylediğim takdirde bana karşı nasıl davranacağını kestiremiyordum. Eskiye dönmeyi kesinlikle istemiyordum. Bıkkınlıkla nefesimi bıraktım. Karşımdaki adam ise hâlâ benden cevap beklediğini belli eder bir ifadeyle yüzüme bakıyordu.

"Ahmet..." diye mırıldandım. Aslında söyleyebilecek bir şeyim yoktu, sadece zaman kazanmaya çalışıyordum. Gerçeği söylememek, şu anımı kurtarırdı ama ya daha sonra daha kötü bir şekilde öğrenirse? O zaman gerçekten her şey biterdi. Belki şimdi kendim söylesem biraz kızar ama sonra yumuşardı...

"Deniz?"

Sesi fazlasıyla sabırsız ve sinirli çıkmıştı. Güç almak istercesine birkaç saniye gözlerimi kapattım ve tekrar açıp karşımdaki adamın güzel ama bir o kadar da tehlikeli gözlerine bakmaya başladım. Söyleyecektim... Şimdi duyarsa bana kızabilirdi, belki de eskisi gibi olurduk... Ama ileride başka şekilde öğrenirse, o zaman bir daha yüzünü bile göremezdim. Böyle olmasındansa, onunla eskisi gibi olmayı bile tercih ederdim. En azından yanımda kalırdı ve ben de karısı olmaya devam ederdim.

"Aslında aradı."

O kadar hızlı söylemişim ki Ahmet'in anlayıp anlamadığından bile emin olamamıştım. Kasılan sert çenesini görünce anladığını fark ettim.

"Ne zaman? Kaç kere?"

"İki kere aradı. Birincisinde sesini duyduğum an telefonu kapattım, ikincisinde de açarak beni rahat bırakmasını söyledim."

Düz bir sesle, "Ne istiyormuş?" diye sordu.

"Benimle konuşmak ve sorunları hallet..." demiştim ki, "Sen ona ne dedin?" diyerek sözümü kesti.

Umursamazca omuz silkerek, "Onunla görüşmek istemediğimi, beni rahat bırakmasını söyledim," dedim.

"En son ne zaman aradı?"

İşte bu yandığımın resmiydi. Ona banka aradı diye yalan söylediğim gün aramıştı. Bunu fark ederse gerçekten kötü şeyler olabilirdi. Yüzündeki kaslar biraz daha gerilip, masanın üzerindeki eli yumruk haline gelince onun da bunu düşündüğünü anlamıştım.

"Sen bankayla konuştum derken aslında onunla konuşmuştun," dedi. Soru sormaktan çok kendisine bu gerçeği itiraf ediyor gibiydi. Kelimeleri unutmuşçasına, âdeta lal olmuşçasına bir hal içerisindeydim. Korkuyu iliklerime kadar hissediyordum. Ahmet'in

tepkisini bilememek beni delirtiyordu gerçekten. Bir şeyler söylemeliydi; ne bileyim, yakıp yıkmalı ama böyle susmamalıydı... O böyle sustukça ben kendimi iyi hissetmiyordum. Bir el sanki kalbimi avuçlamış sıkıyor gibiydi.

“Kalkalım.”

Soğuk sesini duyunca bir şey söyleyemeden yerimden kalktım ve garsonu yanına çağırmasını izledim.

“Hesabı şirkete gönderirsiniz.”

“Peki, Ahmet Bey...”

Sakin kalmakta artık gitgide başarısız olmaya başlamıştım ki Ahmet beni beklemeden çıkış kapısına yönelince peşinden gittim. Kızdığının farkındaydım ve evet, kızmakta da haklıydı ama benim de kendime göre haklı nedenlerim vardı.

Arabanın yanına geldiğimizde yine beni umursamayarak kendi yerine geçmişti. Sabırlı olmaya çalışıp yerime geçtikten sonra sertçe arabayı çalıştırdı. Gözlerini yoldan ayırmıyordu. O yakışıklı yüzü şimdi her zamankinden daha sert ve tehlikeli görünüyordu. Arabaya hâkim olan sessizliği söylememe bile gerek yoktu sanırım. Sevmediğim sessizlik yine kendini göstermiş, bütün büyüğü bozmuştu. Bu sessizlik daha çok gerilmeme neden oluyordu. Ahmet’in bana kızıp kızmamasını umursamayarak arabadaki müzik sistemini çalıştırdım ve o anda kulaklarımı *Emeli Sandé*’nin, *My Kind of Love* şarkısı doldurdu. Yüzümde oluşan gü-

lümsemeye engel olamadım. Tam zamanında denk gelmişti şarkı. Ne güzel diyordu şarkıda: *"Kalbimin, sakın kalbimin sadece senin için attığını sorgulama..."*

Acı bir gülümseme oluştu yüzümde. Kalbim bir gün sadece Ahmet için atar mıydı acaba? Ya o sadece onun için atan kalbimi ister miydi, yoksa bugünkü gibi, şu anki gibi sırtını mı dönerdi?

İçimdeki öfke ve hayal kırıklığını anlatmaya bildiğim hiçbir kelime yetmezdi. Hayatımda bir kez olsun bir insana güvenmeyi seçmiştim. Bu insan yıllardır sevdiğim, uğruna herkesten, her şeyden vazgeçebileceğim bir kadinken, o bile bana yalan söyleyebilmişti. Ne bekliyordum ki? Deniz'in bana karşı gerçekten samimi olabileceği aptallığına nasıl kapılmışım? Bu kadar mı gözüümü kör etmişti bu kadının sevgisi ve aşkı? Aslında öfkem ona değil, düpedüz kendimeydi. Sonuçta ona inanan, ona yumuşak davranan ve bu kadar rahatça karşımda durmasını sağlayan bendim. Aldanmışım işte... Yine aldanmışım ona.

Apartmanın önüne geldiğimizde arabayı park ettim ve onu umursamadan arabadan indim. Onun da inmesiyle arabayı kilitleyip apartmana girerek asansörü açtım. Kat düğmesine basmışım ki Deniz de asansörün içine girdi. Asansörün her tarafı camlı olduğu için ister istemez onu görüyordum. Şu an en son görmek istediğim kişi olmasına rağmen. Yüzü bembeyaz olmuştu. Üstelik titriyordu. Ona sarılmak, soluksuz

kalıncaya dek o güzel, şekerimsi dudaklarını esir etmek istiyordum, ama içimdeki öfke bunları yapmama engel oluyordu. Çok büyük bir hayal kırıklığına uğramıştım. Bütün yaşadıklarımızı bildikten sonra, beni biraz tanıdıktan sonra, bana hâlâ nasıl yalan söyleyebildiğini anlayamıyordum.

Asansörün durmasıyla düşüncelerimi bir kenara bırakıp hızla çıkarak kapıyı açtım ve Deniz'i beklemeden içeri girdim. Ev karanlıktı. Gözlerim saate kaydığında gece yarısı olduğunu fark ettim. Deniz'i yine yok sayarak Efe'nin odasına girdim. Benim canım oğlum huzur içinde uyuyordu. Yatağının yanında bıraktığı boşluğa oturup onun o güzel, sarıya dönük saçlarını okşadım. Daha küçük yaşlarda büyük bir acı yaşamıştı. Annesiz kalmak gerçekten zor olsa gerek-ti. Bu duyguyu bilmiyordum. Bana şu an kızgın olsa da, Selma'nın benim yüzümden öldüğüne inansa da benim bir annem vardı. O günü hatırladığımda hâlâ gözlerim doluyordu.

Bir erkek için ağlamak kolay değildi. Hayatımda iki kez ağlamıştım. Biri, Deniz'in beni sevmediğini öğrenip Selma ile evlenmeye karar verdiğimde, diğeri de Selma'yı kaybettiğimde. O gün gerçekten berbat bir gündü. Evet, her ne kadar kendimi suçlu görmesem de onun kafasını bulandıran, sağlıklı düşünmesini engelleyen, onu mutsuz eden bendim. Belki de benim yüzümden ölmüştü. Belki de benim sebep olduğum düşüncelerden ötürü dalginken kullanmıştı o arabayı ve lanet olası bir tıra çarpmıştı. Haber geldiğinde

oraya nasıl ulaştığımı bile bilmiyordum. Benim güzel karım kanlar içinde yatıyordu. Yanına gittiğimde sağlık ekipleri başındaydı ve o da son kez bana bakmıştı. Son kez bakıp, *"Oğlumun suçu yok, onu sev lütfen..."* demişti ve o güzel gözlerini kapatmıştı. Sağlık ekiplerinin nabızı atmıyor, kalbi durdu gibi bağırışları arasında olduğum yere çökmüş, onun güzel gözleri kapanmış yüzüne bakıyordum.

Tam tamına yarım saate yakın kalp masajı yapılmıştı. Ama her şey için çok geçti, o artık ölmüştü. Bu başka bir şeydi. Evet, ben Deniz'i seviyordum, ona âşıktım ama Selma... O güzel, yüce gönüllü bir kadındı. O, benim çocuğumun annesiydi. Belki de ona yaşattıklarım yüzünden vicdan azabı çekiyordum, bilmiyordum ama ona büyük bir minnet duyduğumu biliyordum. Ben, Deniz yüzünden çok acılar çekmiş ve o acılarımı Selma ile kapatmak istemiştim ama olmamıştı. Bir gönül yarasının üzerini başka bir gönül muhabbeti kapatamazmış; gördüm, öğrendim.

Deniz... Onu her düşündüğümde kalbim sanki bin parçaya ayrılmış gibi hissediyordum. Bir insanı bu kadar sevmek iyi değildi. Ne benim açımdan ne de onun açısından. Sevgimin büyüklüğünden nefretim de büyük oluyordu. Bir türlü ona karşı yumuşayamıyorum. Ama hayatımın belki de en büyük riskini alarak ona karşı yumuşayıp, ona güvenmiştim... Peki, sonu ne oldu? Kocaman bir hayal kırıklığı...

Derin bir nefes alarak gözümde akan bir damla yaşı sildim. Bununla üç olmuştu işte... İlki nasıl

Deniz içinse, bugünkü de onun bana yaşattığı hayal kırıklığı içindi. Oğlumun şakağına bir öpücük bırakarak, odama gitmek için merdivenleri çıkmaya başladım. Kendimi yaşlanmış gibi hissediyordum. Merdivenleri olabildiğinde yavaş çıkıyordum ama en sonunda odamda bulmuştum kendimi. Deniz geceliğini giymiş banyodan çıkıyordu. Beni görünce kısa bir süre yüzüme bakıp sonra yatağa geçti. Gözlerindeki ve burnundaki kızarıklığı fark etmiştim ama aldırmamaya çalışarak üzerimi çıkardım. Kendimi sırtüstü yatağa bıraktığımda onun sesini duyunca hafifçe gerildim.

“Ahmet...”

Konuşmak istemiyordum, en azından içimdeki şu hayal kırıklığı duygusu biraz olsun hafifleyene kadar gerçekten konuşmak istemiyordum. Benim cevap vermemem üzerine yüzünü bana doğru çevirdi ve başını göğsüme yasladı.

Ağlamaklı bir sesle, “Özür dilerim,” diye mırıldandı. Yüzümde oluşan acı gülümsemeye engel olamamıştım. Hangisi için özür diliyordu acaba? Beni sevmediği için mi? Onun yüzünden döktüğüm gözyaşı için mi? Yoksa ona tekrar güvendiğim ve sonunda yaşattığı bu hayal kırıklığı için mi? Elim kaldırıarak başını hafifçe yastığa doğru ittim ve arkamı döndüm.

Önce kendi içimde bu hayal kırıklığını hazmetmem gerekiyordu, sonra ne olacağına karar verebilirdim. Bir kere daha onu sevdiğime pişman etmişti beni. Bir kere daha beni yaralamayı başarmıştı. Ve bu

sefer hiçbir şey eskisi gibi olamazdı. En azından artık olmamalıydı. Bir hayal kırıklığına daha dayanamayacağımı biliyordum...

Sabah uyandığımda yanımin boş olması nedense hiç şaşırtmamıştı beni. Dün gece yaptıklarından sonra sabaha benimle uyanmasını beklemek sanırım büyük bir aptallıktan başka bir şey olamazdı.

Yataktan kalkıp banyoya girdim ve yüzümü yıka-
dım. Dün gece kendime engel olamamıştım ve nere-
deyse sabaha kadar ağlayıp durmuştum. En son sabah
ezanına doğru halsiz düşüp uyuduğumu biliyordum.

Tabii bir de bu kadar ağlamama, hıçkırıklarına rağ-
men bana sırtını dönen bir kocam olduğunu biliyor-
dum. Ona kızgındım, fazlasıyla hem de. Evet, ona ya-
lan söylemek büyük bir aptallıktı ama tepkisi korku-
tuyordu beni. Yanılmadığımı da dün akşam gösterdiği
tepkiden gayet iyi anlamıştım.

Banyodan çıkınca dolabı açtım ve elime geçen ilk
kıyafetleri alarak giyindim. Saçlarımı da hafifçe en-
semde toplayıp aşağı indim. Ev gayet sessiz duruyor-
du. Çatal bıçak sesleri hariç.

"Günaydın," diyerek Efe'nin yanağına kocaman bir
öpücük bıraktım. O da elindeki süt dolu bardağı bı-
rakarak, "Günaydın, Deniz," dedi. Karşımdaki kadına
da, "Günaydın Selda Hanım," dedim.

“Günaydın, Deniz Hanım.”

“Zorluk çekmediniz değil mi alışmakta?”

Kadın kıbarca gülümseyerek, “Neden zorluk çekeyim ki? Bildiğim ev zaten. Efe de elimde büyüttüğüm çocuk,” dedi. Vücudumda oluşan sinir dalgalanmasına engel olamayarak kadına ukalaca gülümsedim. “Bir yıl gibi kısa bir sürede bir eve alışmanız çok hoş. Ek olarak da bir yıl çocuk bakmak, büyütme anlamına gelmez,” dedim ve masadaki yerimi alarak kahvaltıma başladım. Kadının yüzünün beyaza döndüğünü fark etmiştim ama umursamadım.

Kahvaltımı Efe’yle konuşarak yaptıktan sonra odama çekildim. Fazlasıyla uykusuz hissediyordum kendimi. Dün geceki olayların gerginliği ise hâlâ üzerimdeydi. Aslında birisiyle konuşmaya ihtiyacım vardı ve bu kişinin de kim olduğunu gayet iyi biliyordum. Hemen telefonumu elime alarak Ayşe’yi aradım. İkinci çalışında açılmıştı telefon. Onun neşeli ve samimi, “Efendim canım,” diyen sesini duydum.

“Nasılsın canım?”

“İyiym, yeni uyandım, kahvaltı yapacağım.”

“Ben uyandırmadım, değil mi?”

“Yok canım, uyanmıştım.”

“Hım...”

“İyi misin sen Deniz?”

İyi miydim? Hayır, tabii ki değildim. Ona da, “Hayır,” diyerek dün gece yaşananları anlatmaya başladım. Tabii olanları anlatırken akan gözyaşlarımı söylememe bile gerek yoktu.

“Abartmış.”

“Değil mi ama, Ayşe? Ben ondan korktuğum için söyleyemedim ama yine korktuğum başıma geldi.”

Endişeli bir ses tonuyla, “Canım, lütfen üzme kendini,” dedi.

“Senin de canını sıktım, kusura bakma.”

“Saçmalama Deniz, duymayayım bunu bir daha.”

“Tamam canım, hadi kahvaltına in sen, konuşuruz bir ara.”

“Peki, ama üzme kendini sakın, tamam mı?”

“Tamam canım, görüşürüz.”

“Görüşürüz,” dedi ve telefonu kapattım. Yine kocaman bir sessizlikle tek başıma kalmıştım. Her şey ne kadar da güzel gidiyordu oysaki. Yine başa dönmek en son istediğim şeyken, bunu nasıl başarmıştım bilmiyordum. Ahmet’in de suçu vardı, fazla abartmıştı. Evet, ona yalan söylemiştim ama bir yalanın cezası bu kadar ağır olmamalıydı. Nasıl bir anda böyle soğuyabiliyordu anlayamıyordum... Nasıl bir adamdı bu?

Daha fazla düşünmemek için çantamdan Selma’nın

günlüğünü alarak yatağıma oturdum ve kaldığım yerden okumaya devam ettim.

"4 Aralık 2012

Her gün biraz daha kötüye gitmek zorunda mıydı? Her gün kocamı benden biraz daha çalmaya mecbur muydu? Ahmet her geçen gün daha çok uzaklaşıyordu benden. Evet, Efe'ye karşı her zaman ilgiliydi ama benden âdeta köşe bucak kaçıyor gibiydi. Üstelik o son geceki tartışmamızdan sonra iyice benden uzaklaşmıştı.

Her zaman o kadının ismini öğrenmek istemiştim ve geçen hafta bu ismi öğrenmiştim. Normalde o kadına kızmam gerekirdi, değil mi? Bir sürü hakaretler saydırmam gerekirdi. Olması gereken buydu. Ama yapamıyordum işte. Çünkü o kadının bir suçu yoktu. Ahmet'in duygularından haberinin bile olmadığını biliyordum. Öyle olmasaydı şu an burada olurdu, ama o kadın kendi yaşamını kurmuş, bu uğurda çabalıyordu. Ahmet'in sevgisinin ve aşkının tek tarafı olduğundan emindim.

Tek sevincim o kadının uzakta olmasaydı. Evet, belki bir gün gelecekti ama şu an için öyle bir durum söz konusu değildi. Aslında kim olduğunu öğrendiğimde çok şaşırmıştım. Belki de aklıma en son gelecek kişiydi... Her zaman kardeşi gibi gördüğünü düşündüğüm kişi..."

Cümlelerin devamını getiremeden günlüğü hızla kapattım. Öfkeyle aniden odama giren Selda Hanım'a baktım ve onun da gözlerindeki öfkeyi gördüm.

"Odama nasıl böyle girersin?" diye bağırdım ama bu bağırışım onun üzerinde hiçbir tesir bırakmamıştı.

Soğuk bir sesle, "Kapıyı çaldım, duymadınız," dedi.

"İyi, ne var?"

"Elinizdeki Selma Hanım'ın günlüğü mü?"

Selma'nın günlüğünü bildiğine göre bu kadın belki de her şeyi biliyordu. Yine de, "Sana ne?" dedim sertçe.

Karşımdaki kadının gözleri dolmuş, vücudu titriyordu. Ağlamaklı bir ses tonuyla, "Selma Hanım'ın günlüğü mü o?" diye yineledi sorusunu.

Öfkeme hâkim olamayarak, "Sen bana hesap mı soruyorsun?" diye bağırdım. Ve o an odaya Ahmet girdi. Şaşkın ve meraklı gözlerle bir bana, bir de Selda Hanım'a bakıyordu. En son Selda Hanım'da karar kalmış olacak ki ona bakarak, "Ne oluyor burada?" diye sordu.

Selda Hanım gözünden akan yaşlarla Ahmet'e bakıp elimdeki günlüğü gösterdi ve "O Selma Hanım'ın günlüğü mü?" diye tekrarladi sorusunu. Ahmet'in sert yüzü bana doğru döndü. Gözlerindeki soğukluk kanımı dondurmaya yetmişti.

"Elindeki günlük Selma'nın mı?"

Ne diyeceğimi bilemez bir halde ona bakıyordum ve gerçekten fazlasıyla korkuyordum. Annesinden

gizli yaramazlık yapmış çocuklar gibi hissediyordum kendimi. Belki bu bile yaşadığım anı anlatmakta hafif kalırdı. Derin bir nefes aldım. Bir şeyler söylemeliydim ama söyleyebileceğim hiçbir şey gelmiyordu aklıma. Sanki beynim uyuşmuş gibiydi. Ahmet de bir şey söylemeyeceğimi anlamış olacak ki hızlı adımlarla yatağa yanaştı ve elimdeki günlüğünü sertçe çekip aldı. İşte o an mahvolduğumu hissetmiştim.

Günlüğü açıp birkaç satır okuduktan sonra sertçe kapatarak ateş saçan gözlerini bana çevirdi.

“Nereden buldun?”

“Senin ceketinin cebinden çıktı.”

“Ne zamandır sende?”

İşte en zor sorulardan biriydi bu. Gerçeği söylesem kızacaktı. Hoş söylemesem de kızacaktı, artık her şey için fazlasıyla geç kalmıştım. Sadece, “Uzun zamandır,” diye mırıldandım.

Sert yüzünde tehlikeli bir gülümseme oluşmuş ve “Her şeyi okudun mu bari?” diye sordu. Olumsuz anlamda hemen başımı salladım.

“Hayır, sadece...”

“Sadece ne!” diye bağırdı.

“Senin başka bir kadını sevdiği anlatıyordu...”

Boştaki elini saçlarının arasından geçirdi ve daha

sonra öfkeden koyulaşmış gözleriyle, "Defol git evimden Deniz!" dedi. İşte o an duyduklarımın emin olamadım. Bana *defol* mu demişti? Aslında emin olmadığımın değil, bunu duymak istemediğimdendi.

Bu yüzden titrek bir sesle, "Ahmet..." dedim ama o hemen sözümü keserek, "Defol git evimden, bir daha seni görmek istemiyorum!" dedi ve hızla odadan çıktı.

Se yapacağımı bilemez bir halde öylece yata-
takta durdum. Selda denilen kadın Ah-
met'in peşinden çıkmıştı odadan. Kalbim
çok acıyordu... Üstelik bu sefer kalbimin yanında bir
de gururum. Fazlasıyla kırılmış bir gururdu bu. Acı
içinde yutkunarak ayağa kalktım. Daha fazla burada
kalamazdım.

Dolaba yönelip elime geçirdiğim küçük valize bir-
kaç eşyayı aldım. Hiçbir şey yapabilecek halde değil-
dim. Elimi kaldırabilecek gücü bile bulamıyordum
kendimde. Bir an önce bu evden çıkmam gerekiyordu.
Ellerim titreyerek küçük valizimin fermuarını çektim
ve yatağın üzerindeki telefonumu çantama koyarak
merdivenlerden indim. Vücudumun her uzvu titri-
yordu. Gözlerimden akan yaşlar ise çabasıydı. Kapıya
doğru yönelirken Efe'yle karşılaştım. Bana soru dolu
gözlerle bakıyordu. Onun önünde diz çökerek küçük
ellerini ellerimin arasına aldım ve avuçlarına birer
öpücük kondurdum.

"Deniz..."

"Efendim, canım?"

"Nereye?"

Gözlerindeki korkuyu görebiliyordum. "Annem
hasta olmuştu da canım, onun yanına gideceğim..."
dedim. Gözlerindeki korkunun yok olduğunu fark
ettim. Bu durum içimin daha çok acımasına neden
olmuştu.

"Geleceksin değil mi sonra?"

Ağzımdan kaçan bir hıçkırığa engel olamadım. O anda Selda Hanım gelip Efe'nin elinden tutarak, "Hadi canım, boyama yapacaktık," diye uzaklaştırmaya çalışırken Efe kadının elini itti ve bana sımsıkı sarıldı. Hafifçe geri çekildiğinde onun da gözünden akan yaş gördüm. Ağlayan bir ses tonuyla, "Bekleyeceğim seni, anne..." dedi ve o an yüzümde oluşan gülümsemeye engel olamadım. *Bana anne demişti...* İçimde hem sevinç hem hüznün karmaşası yaşıyorum. Dayanamayarak ona sımsıkı sarıldım. Evet, bu evden, Ahmet'in hayatından çıkıp gidiyordum ama Efe'nin hayatından çıkmayacaktım.

"Geleceğim oğlum," dedim. Yüzünde güzel bir gülümseme oluşmuştu.

"Selda abla, Efe'yi odasına götür."

Duyduğum sesle bakışlarımı Efe'den ayırarak salonun kapısında duran adama çevirdim gözlerimi. Öfkeli, sert yüzüyle bana bakıyordu. Ne kadar da erişilmez ve yakışıklı duruyordu... Daha birkaç gün öncesine kadar bu adam değil miydi bana her türlü mutluluğu yaşatan? Bana çok narin bir kadınmışım gibi davranan?

Bakışlarımı ondan kaçırarak ayağa kalktım. Efe'yi yanımdan uzaklaştıran Selda Hanım'a kaydı bakışlarım. Onun da gözlerinin dolmuş olduğunu gördüm ama umursamadım. Kapıya doğru yönelmişim ki, "Tutamayacağın sözler verme," diyen sesle olduğum yerde kaldım.

Yüzümü ona dönmeden omuzlarımı silktim. "Beni kendinle karıştırma," dedim ve bir iki adım daha atarak kulpunu tutacakken bir anda kapıya yaslanmak zorunda kalmıştım. Kapı kulpundaki elimin üstünde Ahmet'in eli vardı ve sırtımda da göğsünü hissediyordum.

"Ne demek bu?" diye sordu. Nefesini ensemden hissediyordum. Soğuk bir sesle, "Ne anladırısan o," dedim ve o anda elimi kapının kulpundan çekerek hızla kendine doğru döndürdü. Sırtım kapıya yaslanmış bir halde Ahmet'e bakıyordum. Aramızdaki mesafe yok denecek kadar azdı.

Dişlerinin arasından tıslayarak, "Deniz," dedi. Gözlerimi, onun tehlikeli ve ateş saçan gözlerine sabitledim. Hiçbir şey söylemeden bakıyordum sadece. O karanlık gözlerde hiçbir şey görememekse canımı yakmaktan başka bir işe yaramıyordu.

"Oğlumdan uzak dur," diyerek benden uzaklaşmıştı.

Duyduğum kelimelerle artık son direnme kalemi de yıkılmıştı. Ahmet'in benden uzaklaşmasıyla hemen döndüm ve kapıyı açarak evden çıktım. Asansöre bindiğimde hıçkırı hıçkırı ağlamaya başlamıştım bile.

Boş gözlerle kapıya bakıyordum. Çekip gitmişti işte... Tıpkı dediğim gibi yapmıştı. Yavaş adımlarla odaya girdiğimde kokusunun yatak odamda hâlâ hü-

küm sürdüğünü fark ettim. Yatakta az önce uzandığı yer kırıkmıştı. O kırılan yere uzanarak kokusunu soludum uzun uzun.

Yataktaki günlüğe baktım. Bu günlüğü Selma öldükten sonra yatak odamızda bulup her sayfayı okumuştum. Günlüğün son sayfasında ise doğrudan Deniz'in ismini vermese de o olduğunu belli edecek birkaç şey yazıyordu. Bir an korkmuştum Deniz'in bunu anlamış olmasından ama anlamadığı belliydi.

Kızgındım. Ona olan güvenimi her seferinde boşa çıkarmıştı. Onun bu günlüğü okumaya hakkı yoktu, bulduğu zaman bana söylemeliydi. Gizli saklı günlük okumak doğru değildi ki bu günlük ölen karımın günlüğüydü. Bunu neden okuduğunu gerçekten merak etmiştim. Neyi amaçlıyordu acaba? Burada yazılanları okuyunca ne olacaktı?

Yüzü, gözlerimin önünden gitmiyordu. Nasıl da bitik ve mahvolmuş duruyordu... Canı yanıyordu, farkındaydım ama benim de canım yanıyordu... Lanet olası dosyaları evde unutup gelmeseydim belki de öğrenemeyecektim. Ya da Selda Hanım'a getirmesini söylemek yerine kendim çıkmış olsam odaya bilemeyecektim... Bilmemek daha mı iyiydi yoksa? Tek bildiğim canımın çok yandığıydı.

Onun kokusu bu kadar yakınımıdayken, bu kadar çok hayatıma sinmişken, şimdi ondan uzakta nasıl yaşayacaktım? Bir kez olsun onunla olmanın tadına vardıktan sonra onsuz nasıl olacaktım? Bilmiyordum.

Hiçbir şey bilmiyordum. Tek bildiğim içimdeki öfkeydi. İstemesem bile var olan bu öfkeydi.

Neredeyse yarım saate yakındır bu odada aynı şeyleri düşünmekten başıma ağrılar girmişti. Deniz'in nereye gittiğini de deli gibi merak ederken, çalan telefonumla kendime geldim. Ceketimin cebinden çıkararak arayan kişiye baktım. Ekranda yazan ismi görünce açıkçası hiç şaşırmamıştım. Telefonu açıp düz bir sesle, "Efendim, Ayaz?" dedim.

"Ne yaptın lan sen?"

Onu umursamayarak sustum. Benim susmam üzerine birkaç tane küfür savurarak, "Deniz'in bu hali ne?" diye sordu

"Ne olmuş?"

"Ne demek *ne olmuş*! Kız perişan bir halde, eli yüzü şişmiş ağlamaktan..."

Derin bir nefes aldım ve "Kapatıyorum," dedim fakat onun uyarı dolu sert sesini duyunca kapatamadım.

"Ahmet, Deniz'i kovdun mu?"

"Evet."

Telefonun ucunda acı bir gülümseme sesi gelmişti.

"Sağ olasın, Deniz konusunda sana güvenerek hata yaptığımı bana iyi gösterdin."

Alaycı bir ses tonuyla, "Ne demek," diye mırıldandım.

"Ahmet," dedi tehlikeli ve bir o kadar da sert bir ses tonuyla, "Sen benim kardeşimsin, ama Deniz de öyle. Bundan sonra Deniz'e yaklaşma!" diyerek telefonu kapattı.

Telefonu yatağa fırlatarak attım ve Deniz'in yatağa sinmiş kokusunu tekrar ciğerlerime çektim. Her zerremin bu kokuyu bilmesini, tatmasını istiyordum.

Ayaz'ın evine nasıl geldiğimi bile bilmiyordum. Tek bildiğim kapıdan içeri girdiğimde bahçede oturan Ayşe'ye koşarak sımsıkı sarıldığım ve içimi boşaltana kadar ağladığımı. Tabii sonrasında beni fark edip yanıma gelen anneme sarılıp ağlamam da başka bir olaydı. Anneme sadece tartıştığımızı ve evden ayrıldığımı söylemiştim. O bana yiyecek bir şeyler hazırlamak için mutfaka geçtiğinde ise her şeyi Ayşe'ye anlatmıştim. Tabii o da hemen Ayaz'ı arayarak olanları anlatmıştı ve benim perişan halimden bahsetmeyi de unutmamıştı. Ayşe'yi bunu söylememesi konusunda uyarsam da beni dinlememişti.

"Çok canım yanıyor, Ayşe," dedim.

Bana daha sıkı sarılarak saçlarımı bir kenara çekti. "Biliyorum canım," dedi ve derin bir nefes aldı, "O acı nasıl bir şey en iyi ben biliyorum. Nefesin kesi-
liyor ama sen hâlâ yaşıyorsun. Üstelik her nefes alış verişinde bu acıyı tekrar yaşıyorsun," dedi.

Gözlerimden akan yaşlarla daha çok sarıldım Ayşe'ye. Aynen dediği gibiydi. Her nefes alışımnda keskin bir sancı saplanıyordu göğsüme, nefesim kesiliyordu. Her seferinde bu acıyı yaşıyordum. Kesik bir nefes daha alarak, "Ben... onsuz nasıl yaşayacağım?" dedim.

Bu Ayşe'ye sorduğum bir soru değildi, kendime sormuştum. Cevabını bilmediğim zor bir soruydu.

Onsuz tamı tamına bir hafta geçirmiştım. Bir hafta boyunca uykusuz geceler eşlik etmişti bana. Deniz'e duyduğum öfke bir an bile azalmıyordu ama yine de gidip onu alıp evime getirmek istiyordum ve hasretim bitene kadar, ona doyana kadar odamdan, yatağımdan çıkarmak istemiyordum.

Bu bir hafta boyunca Ayaz'dan öğrendiğim birkaç şeyle yetinmek zorunda kalmıştım. Sadece iyi olmadığını söyleyip, Deniz hakkında bilerek bana bilgi vermiyordu ama ben de gururumu ayaklar altına alıp soramıyordum. Sormamalıydım... Çalan telefonumla düşüncelerimden sıyrıldım. Arayan kişiyi görünce açıkçası şaşırmıştım. Ömer ATAY beni neden arardı ki?

"Efendim?"

"Ahmet, Ayhan Türkiye'de..."

İşte bu cümleyle Ömer'in benimle ne işi olduğunu gayet iyi anlamıştım. İki gün önce Ömer'i ben arama-

miş mıydım? Ayhan ile ilgili her şeyi bilmek istediğimi ben söylememiş miydim? Gerçekten yaşlanmaya başlamıştım galiba. Aslında Ömer'in bu kadar kısa sürede döneceğini de düşünmemiştim ama anlaşılan kaç yıllık arkadaşımı, uzun zamandır görüşmemenin verdiği unutkanlıkla fazla hafife almıştım.

Sesimi sakın tutmaya çalışarak, "Nerede?" dedim.

"Şu an otelinde ve birazdan çıkacak"

"Onunla konuşabileceğimiz bir yer yok mu?"

Onun tehlikeli kahkahasını duydum.

"Şu an adamlarım odasına girdi ve büyük ihtimalle etkisiz hale getirildi. Seni bekliyorum."

Şaşırmamak elde değildi ama tabii ki bunu Ömer gibi bir adama belli edecek değildim. Adresi alarak hemen şirketten çıktım. Garip bir öfke vardı içimde. Belki de bu bir haftanın hırsını Ayhan'dan çıkarmak fazlasıyla iyi gelecekti bana.

Ömer'e büyük bir teşekkür borçluydum. O olmasa daha zor gerçekleşirdi bu buluşma. Ayaz ve Gökhan her zaman Ömer'i tehlikeli bir adam olarak görse-ler de, benim için yeri ayrı olan insanlardan birisiydi. Üniversite yıllarında, bir zamanlar hep birlikte takı-lırdık. Ancak Ayaz'la yaşadığı tartışmadan sonra he-pimizden yavaş yavaş uzaklaşmıştı. Tıpkı Okan gibi. Aslında Okan'a olan öfkemin tek nedeni Yasemin'di. Okan'ın benim gözümde Ayaz'dan ya da Gökhan'dan

bir farkı yoktu ama işte Yasemin'in o zamanlar ki perişan halini görmek, içimde ona kar  şı bir öfke besleme-
me neden olmuştu. Belki de artık barışma zamanı gel-
mişti, hem   mer'le hem de Okan'la... Tabii ki önce
kendi sorunlarımı halletmem gerekiyordu. Barı  ma
i  ini sonraya bırakacaktım.

Otelin önüne geldiğimde arabayı park ettim. Otele
doğru yürümeye başlamıştım ki o anda yanımda ye-
  il gözlü bir dev belirmişti. Bu devin   mer'den ba  -
kası olmadığını s  ylemememe gerek bile yoktu. İkimiz
de yürümeyi kesmemi  tik. "G  r    meyeli nasılsın,
Ahmet?" diye sordu. Sesindeki alaycı ton, bana laf
soktuğunun bir göstergesiydi. Haklıydı da. Saçma bir
anlaşmazlık yüzünden kavga ettikleri zaman Ayaz'ın
yanında olup   mer'i yalnız bırakmıştım. Bir zaman-
lar iyi arkada  lardık biz.

"Gördüğün gibi," dedim.

"Pek parlak görünmüyorsun açıkçası."

Yüzümde acı bir gülümsemeyle, "Ne görüyorsan
o," diye mırıldandım.

Asansöre binip gideceğimiz kata geldiğimizde, ken-
di kendime öfkemi dizginlemem konusunda bir ton
nasihat çekerek Ayhan'ın odasına girdim. Ömer'in de
arkamdan geldiğini biliyordum.

Girdiğim odanın l  ksl     karşısında nedense hiç
    ırmadım. Ayhan gibi birisinin standart odalarda
kalması söz konusu olamazdı. O aptal, tam bir para

budalası ve aynı zamanda da kendisini herkesten üstün gören boş bir insandı.

Ömer'in iki adamı ayakta durmuş, koltukta oturan Ayhan'dan gözlerini ayırmıyorlardı. Geldiğimizi fark edince uzaklaştılar biraz. Beni görünce Ayhan'ın gözleri alayla parladı. Az önce öfkeme hâkim olmam için kendime verdiğim bir ton nasihati yok sayıp, bu adamın yüzüne güzel bir yumruk indiresim vardı ama Ömer benden önce davranıp konuşmaya başladı.

"Nasılsın, Ayhan?"

"Fazlasıyla keyifliyim Ömer, sen?"

"İyiyim, iyi... Siz aranızdaki sorunu halledince daha iyi olacağım."

Ayhan yüzündeki iğrenç gülümsemeyle bana bakarak, "Ne sorunu?" diye sordu. Bu adamın aptalla yatması beni delirtiyordu. En sonunda kendime hâkim olamayarak ona doğru ilerledim ve ceketinin iki yakasından çekıştirdim. Tehlikeli bir ses tonuyla, "Sen benim karımı nasıl ararsın?" diye hesap sordum. Yüzündeki gülümseme henüz silinmemişken, "Bu Deniz'le benim aramdaki sorun. Seni ilgilendirmez," dedi. O an suratına sertçe bir kafa attım ve tekrar ceketinin yakalarından tutarak, kan içindeki yüzünü kendime doğru çektim. "Şimdi," dedim ve kesik bir nefes alarak, "Karımla ne derdin var anlatacaksın!" diye gürledim. Onun duraksaması üzerine, "Aksi takdirde seni kendi ellerimle öldürürüm ve inan bana bunu yaparken de gözümü bir an bile kırpmam," diye

ekledim. Son söylediklerim işe yaramış olacak ki kendini ellerimden kurtardı ve cebinden çıkardığı mendili burnuna doğru tutarak, "Deniz'le gönül derdim var Ahmet," dedi. Anlamamış bir yüz ifadesiyle ona bakarken devam etti.

"O daha şirkete ilk geldiği gün bütün ilgimi çekmişti. Önce bunun sadece cinsel bir şey olduğunu düşündüm, hatta bu yüzden..."

Duraklamıştı. Duyduklarım öfkemi yeterince kabartmışken, "Hatta ne!" diye bağırdım. Duymak istediklerimden pek emin değil gibiydim. Üstelik Ömer'in korumaları böylesine açık bir şekilde bizi izlerken fazlasıyla rahatsızdım. Ömer de bunu anlamış olacak ki korumalarına el işareti yaparak dışarı çıkmalarını sağladı.

"Ben... bir gece çok içmiştim..."

Söyleyeceklerini toparlamaya çalışıyor gibiydi. Tam olarak ne söylemeye çalıştığından emin değildim.

"O gece Deniz'in evine gittim ve hoş olmayan bir şey oldu."

"Ne oldu?"

Gözlerini gözlerimden kaçırarak, "Ben... Ben ona... tecavüz ettim," dedi ve o an dudağına bir yumruk atarak boğazına yapıştı. Elleriyle ellerimi boğazından çekmeye çalışsa da başarılı olamıyordu. İçimdeki öfke ateşi o kadar yakıcıydı ki şu an Ayhan'ı bu-

rada öldürsem yine de o ateş dinmezdi. Birisinin kolundan tutup çekmesiyle Ayhan'ı bıraktım ve o anda sert bakışlarımı gönderirken, o beni umursamayarak Ayhan'a bakıyordu.

"Anlat!" dedim. Bütün her şeyi öğrenmek istiyordum.

Boğuk bir sesle, "O olaydan sonra Deniz'in gönlünü kazanmaya çalıştım... Başardım da! Ancak birkaç küçük öpücük dışında, bir daha o şekilde yaklaşamadım ona," dedi.

"Devam et!"

"Bir gün ofisime geldi. Önce her şey normaldi; biraz konuştuk sonra da gitmesi gerektiğini söyleyip çıktı. Bir saat sonra da ayrılık mesajı geldi. Onu çok aradım fakat numarası hep kapalıydı. Sonra o gece, orada gördüm. Çok kışkandım..."

Duraksayarak hafifçe öksürdü.

"Ona hesap sormak istedim, o benden kaçtı. Sonra da o lanet olası olay oldu ve... Kanlar içindeydi... Hamile miydi o?"

Gözlerinde hafif bir hüznü vardı. Öfkeyle homurdanarak edepsiz bir küfür savurdum ortaya.

"Ben Deniz'i seviyorum, Ahmet!"

Az önceki pısrık adam gitmiş yerine canına susamış bir adam gelmişti.

“O benim karım!”

Yüzü acıyla gerilmişti. “Evet, biliyorum,” dedi ve hafifçe bir nefes alarak, “Onu, bizim için tekrar bir şans olup olmadığını sormak ve bu konu hakkında görüşmek için aramıştım. Sonra da bebeğimiz...” dedi ve o an yine öfkeyle yakalarına yapıştım.

“Bebeğiniz falan yok! Senin Deniz’le ortak hiçbir şeyin yok! O benim karım ve ondan uzak duracaksın yoksa mahvederim seni! Önce bütün bu yediğin haltları karın öğrenir, sonra da o çok değerli şirketin bir anda dibi boylar!”

Ayhan’ı sertçe bırakarak hızla odadan çıktım. Biraz olsun içimdeki öfkenin dinmesi gerekirdi, değil mi? Ama hayır, o öfke değil dinmek, bir yanardağ haline gelmişti.

Asansörden inip hızla arabama doğru yöneldiğimde Ömer’in arkamdan geldiğini fark etmemiştim. Ta ki arabaya binene kadar... Ömer’in yan tarafıma geçmesiyle kontaktaki elimi çekerek koltuğa yaslandım ve öfkeyle gözlerimi yumdum.

“Çok büyük bir hata yaptım,” diye mırıldandım. Evet, gerçekten de fazlasıyla büyük bir hata yaparak, kapanması imkânsız yaralar açmıştım. Nasıl bir gaflete düşüp böyle bir şey yaptığımı anlayamıyordum. Ve ben böyle hatalar yaparken, Deniz de bir kez olsun bana gerçeği anlatmamıştı. Belki o zaman... Ah, kimi

kandırıyordum ki? O zaman da ona inanmazdım ve onu yalancılıkla suçlardım. Onunla evlendim evleneli yaptığım hatalar bini aşmıştı. Onu sarıp sarmalamak isterken, öfkem gözlerimi kör etmişti ve onu en çok ben yaralamıştım. Kalbimde her saniye daha da artan bir ağırlık oluşmuştu. Canım yanıyordu... Yaptığım hatanın pişmanlığını en derinlerimde, aldığım nefeste hissediyordum.

"Ne oluyor?"

Ömer'in soğuk ve düz sesiyle gözlerimi hafifçe açarak başımı arkadaşşıma doğru çevirdim.

"Onu... Onu hep suçladım ben."

"Niçin?"

"O aşağılık adamdan hamile kaldı diye! Onun suçu olarak gördüm ve her zaman ona karşı bir cephe aldım..."

Ömer ifadesiz gözleriyle bakıyordu bana. Söyleyeceklerini kafasında tartıyor gibiydi. Elini omzuma koyarak, "Bak dostum, ben aşktan, sevgiden anlamam ama şunu diyebilirim; bir şeyi istiyorsan alacaksın. Onu almak için de gereken her şeyi yapacaksın. Yani..." dedi ve derin bir nefes alarak, "Karını istiyorsan, onun gönlünü alacaksın," diye bitirdi sözlerini.

Yüzümde acı bir gülümseme oluşmuştu. Sahi, Deniz hâlâ benim karım mıydı? Hâlâ kendini öyle görüyor muydu? Sanırım kendini öyle görmesi için her şeyi verebilirdim, her şeyi onun uğrunda feda edebilirdim.

“Artık çok geç...”

Anlamamış bir yüz ifadesiyle bana bakıyordu arkadaşım. Açıklama gereği duyarak, “Onu evden kovdum,” dedim. Ömer’in sert yüzünde hafif bir şaşkınlık belirse de hemen eski ifadesiz haline döndü.

“Olabilir, git karını al.”

Git karını al... Ne kadar da kolay söyleniyordu böyle. Keşke söylendiği kadar da kolay olsaydı ve ben Deniz’imi, güzel karını alıp evimize getirseydim ama işte öyle olmuyordu.

“Her şey o kadar basit değil.”

Ömer umursamazcasına omuz silkti.

“Sen bilirsin... Kolay değil deyip pes de edebilirsin, istediğin şeyi de alabilirsin... Seçim senin, dostum. Görüşürüz.”

Bir şey söylememi beklemeden arabadan inmişti. Boş gözlerle ön camdan dışarıyı izledim. Herkes bir telaş içerisindeydi. Kimi elinde büyük bir valizle tek başına gelmişti otele... Kimi yanında sevgilisi, karısı, çocukları... *Çocukları!* Bu kelime gerçekten çok güzeldi. Deniz ve benim çocuklarımız, Efe’ye bir kardeş... Her ne kadar doktor bunun fazlasıyla zor olduğunu söylese de, ben bir gün olabileceğine inanıyordum. Tabii, Deniz’i kovup, evliliğimi mahvetmeseydim olabilirdi bu.

Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. Artık dü-

şünmekten başıma ağrılar girmişti. Bir anlık öfkeyle yaptığım bir şeyin bedelinin bu kadar ağır olması gerçekten haksızlıktı. Ömer'in dediği gibi, ya pes edip bu lanet bedele katlanacaktım ya da gidip karımı alacaktım. Zaten bir kere pes ettiğim için bunları yaşamıyordum? Artık pes etmeye hiçbir şekilde niyetim yoktu. Gidip karımı alacaktım! O bana aitti ve benim yanımdan ayrılamazdı!

Giminci Dölmü

Kendimi çölde kalmış ve bir damla suya muhtaç birisi gibi hissediyordum. O bir damla suyu içmesem öleceğimi düşünüyordum ama her geçen gün, her geçen saat yaşıyordum... Ve bu susuzluğum biraz daha artarak devam ediyordu. Ahmet'e ihtiyacım arttıkça içimdeki öfke ateşi biraz daha harlanıyordu.

Gözümünden akan bir damla yaş elimin tersiyle silecek banyodan çıktım. Saatlerdir ifadesiz gözlerle kendime bakıyordum. Onsuz bir hafta geçmek bilmemişti. Ne ara ona bu kadar alıştığımı anlamamıştım bile. Evet, ona karşı bir şeyler hissetmeye başlamıştı ama hep basit bir ilgi diye kendi kendime tekrar ediyordum. Oysa ben onun müptelası olmuştum ve bu gerçeği onsuz geçirdiğim bu bir hafta açık şekilde yüzüme vurmuştu.

Biraz daha bu odada kalırsam düşüncelerimden boğulacağıma kanaat getirerek dışarı çıktım. Gözüm kolumdaki saate kaydığında öğleni çoktan geçmiş olduğunu gördüm. Sanırım bu bir haftadır yaptığım en iyi şey uyumaktı.

Salona geçtiğimde Ayşe'yi camın önündeki koltuklardan birine oturmuş kitap okurken buldum. Yavaş adımlarla yaklaşarak yanındaki koltuğa oturdum. Karımı iyice büyümeye başlamıştı artık, gerçekten çok güzel bir anne olacaktı. Beni fark edince kitapta okuduğu yere ayracını koyarak, "Günaydın canım," dedi.

"Akşam olacak neredeyse."

"Sen, kendini iyi hissettiğin kadar uyumalısın Deniz... İsterse gece olsun."

Sadece başımla onaylamakla yetinerek dışarıya baktım. Hava artık iyice soğumaya başlamıştı. Kış kendini gösteriyordu; tıpkı kalbimdeki kış gibi. Geçen haftaya kadar oturabildiğim çardak, rüzgâr ve soğuk hava yüzünden artık oturulamaz hale gelmişti.

“Hava da tıpkı kalbim gibi.”

“Nasıl?”

Derin bir nefes alarak, “Soğuk ve kasvetli,” dedim.

“Deniz...”

Yüzümü ona doğru çevirip, “Ayşe, kalbimi söküp atsam var. Nasıl bu kadar içime işleyebilmiş?” diye fısıldadım. Hâlâ anlayamıyordum... Ne ara bu kadar kalbime, içime, ruhuma işlediğini anlayamıyordum. Onun kokusunun, dokunuşlarının bağımlısı olmuşum adeta.

“Her şey geçecek.”

Sahiden geçecek miydi? Geçmeyecekti. Hiçbir şey o kadar kolay geçmezken, böylesine büyük bir acı da geçmeyecekti. Kalbimdeki kasvet ve soğukluk her geçen saniye daha da artıyordu. Öfkeliydim ve bu öfkemin tek nedeni kendi duygularımdı. Bu lanet olası duygular yüzünden böylesine çok canım yanıyordu.

“Deniz.”

Annemin sesini duyunca düşüncelerimden sıyrıldım. Yanımdaki boşluğa oturarak ellerimi ellerinin arasına aldı. “Kızım...” diye fısıldadı ve o güzel gözlelerinden bir damla yaş döküldü. Kesik bir nefes alarak, “Babanı ilk kaybettiğim zaman şu an yaşadığın acının

daha beterini yaşıyordum, ama..." dedi ve duraksayarak hafifçe öksürdü ve "Ama insan alışıyor bir süre sonra. Evet, unutamıyorsun ama alışıyorsun kızım," dedi.

Anneme sadece acı bir gülümsemeyle baktım. Ben Ahmet'in yokluğuna alışmak falan istemiyordum ki. Ben onu yanımda istiyordum. Tıpkı bir hafta öncesi gibi... Bana yine öyle şefkatle dokunsun, yine narin bir çiçekmişim gibi davransın... Gözlerindeki o güzel parıltıyla baksın... Ben bunları istiyordum.

"Anne, ben onsuz nefes alamıyorum ki..."

"Unutacaksın, başka çaren yok."

Sesi her ne kadar sert bir tonda çıksa da gözlerindeki acıyı çok iyi görebiliyordum. Biliyordum, benim daha fazla üzülmemem için çabalıyordu, Ahmet'in beni üzeceğini düşünürken, bu olay annemin şüphelerinde haklı olduğunu kanıtlamıştı. Daha fazla düşünmemek için gözlerimi tekrar dışarıya çevirdim. Buradan bahçeye giriş, çıkış yapanlar çok net bir şekilde görünüyordu. Tabii, öylesine baktığım candan Ahmet'in arabasını görmem imkânsızdı değil mi? Hayal miydi? Ama hayal olamayacak kadar gerçek duruyordu.

"Ahmet?"

Annem ve Ayşe de şaşkınlıkla bahçe girişine baktılar. Gerçekten de Ahmet'ti. O güzel, pahalı arabasını park etmiş ve arabadan inmişti. Her zamanki gibi yüzü fazlasıyla sert ve katıydı. Biraz solgun gibiydi sanki? Ah, neler düşünüyordum ben... Düşünmem gereken daha önemli şeyler varken bunlara kafa yoruyordum.

Zil sesiyle düşüncelerimden sıyrıldım ve o anda vücuduma bir titreme musallat oldu. Zil ikinci kez çalmasına rağmen annem ısrarla oturduğu yerden kalkmamıştı. Ayağa kalktım ve koltukların arasından geçtim. Daha ilerisine gidemiyordum, ayaklarım sanki olduğum yere yapışmış gibiydi. Ayşe bunu anlamış olacak ki kapıyı açmaya gitti ve bir süre sonra önde Ahmet, arkada Ayşe içeri girdiler.

Tam da tahmin ettiğim gibi Ahmet fazlasıyla yorgun ve soluk duruyordu. Onun o soluk yüzünü ellerimin arasına alıp, o güzel erkeksi dudaklarına bir öpücük bırakmamak için kendimi zor tutuyordum. İçimdeki ses *sana yaptıklarını ne çabuk unuttun*, deyip duruyordu. Unutmamıştım, gururum da kalbim de fazlasıyla kırılmıştı. Ama... Neden zor geliyordu düşünmek? Tabii o ateş gibi gözleriyle gözlerimin içine bakarken nasıl sağlıklı düşünebilecektim ki?

“Deniz...”

Acı çektiğini belli eden ses tonu yüzünden biraz olsun kendimi toparlamaya çalıştım ama ne çare... O gözler beni böyle esir aldıkça ve kendine doğru çektikçe toparlanmam söz konusu bile olamazdı.

“Ne işin var burada?” dedi annem öfkeli bir sesle. Ahmet bir an için gözlerini benden ayırıp anneme baksa da tekrar bana doğru döndü.

“Deniz... Evimize dönelim.”

Evimiz? Ne kadar da güzel söylemişti öyle. Kendimi hiçbir yere bu kelime kadar ait hissetmemiştim. İnsan bir kelimeye kendisini nasıl ait hissederd ki? *Evimiz...* Tabii içimdeki ses, bu sevinci bana çok görmüş olacak ki orasının *evimiz* değil, Ahmet ve Selma'nın evi olduğunu hatırlattı hemen. Ve o evden nasıl kovulduğum da bir güzel hafızamda tazelendi.

"Orası senin ve..." dedim, devamını getiremedim. Boğazım düğümlendi, konuşamıyordum... Konuşabilecek kadar bile gücüm yoktu; bu adama karşı böyle yenik olmayı sevmiyordum.

Sakinleşmek için derin bir nefes aldığı belliydi.

"Deniz, o, senin ve benim evim. Ve sen karım olarak benimle geleceksin."

Yüzümde alaycı bir gülümseme oluştu. İşte her zamanki Ahmet haline bürünmüştü. Gerçekten bir insanın canı çıkar da huyu çıkmazdı. Ahmet ne kadar çabalarsa çabalasın asla değişmeyecekti. Onun kişiliğinde vardı bu; istemediği bir şey olduğunda hemen kalkanlarını kaldırıyor ve vahşi bir savaşçıya dönüşüyordu, ama ne yazık ki benim vahşi bir savaşçıyla karşılaşabilecek gücüm yoktu artık.

"Deniz," dedi sabırsız bir sesle. Huysuz bir çocuğa benziyordu. Birazdan olduğu yerde tepinmeye başlarsa hiç şaşırmazdım. Bunu düşününce yüzümde aptal bir gülümseme belirdi. Ahmet'in bir çocuk gibi olduğu yerde tepinmesini beklemek, onun değişmesi kadar imkânsızdı.

Hafif titrek bir nefes aldım ve "Ben..." diyebildim, devamını getiremiyordum. Çünkü ne yapacağımı bilemiyordum. Bir yanda ona doğru dörtmala koşan kalbim, diğer yanda da ona kalkanlarını kaldıran mantığım...

"Deniz, Efe de bekliyor seni."

İşte bu konu son savunma kalemi de yıkacak kadar önemli bir mevzuydu, ama tam tersi olmuştu. Efe'nin ismini duyduğumda evden ayrılmadan önce yaşadıklarımız bir bir gözlerimin önünde canlandı. Oğlundan uzak durmamış istemişti, şimdi de gelmiş oğlunu da bahaneleri arasına katıyordu.

"Uzak durmamı istediğin oğlun, beni bekliyor demek..."

Sesimde hafif alaycı bir tını vardı. Efe'yi ben de çok özlemiştim ama gururumu da bir köşeye atamazdım.

"Deniz, o gün... Biliyorsun neler olduğunu."

Sesi fazlasıyla gergin çıkıyordu. Umursamadım. Normalde o böyle gerginken ondan korkmam gerekirdi. Ama artık korkmuyordum. Ne olacağını da bilmiyordum. Sayesinde acı müptelası olmuşum. Acı çeke çeke hissizleşmişim. Hem daha ne kadar acı çektirebilirdi ki bana? Daha hangi sözleriyle beni yaralayabilirdi ki?

"Evet, iyi biliyorum."

Bir elini sabırsızca dağınık saçlarının arasından geçirirdi. Gözlerindeki çaresizliği görebiliyordum. Ahmet'te, hayatta görmem dediğim bir duyguyu görmek beni şaşırtsa da kalbimi umursamamaya kararlıydım.

Annemin sabırsızca, "Ahmet Bey, gidin artık," demesiyle bakışlarımı anneme sabitledim. Onun öfkeli bakışları ise sadece Ahmet'in üzerindeydi. Tıpkı yavrusunu korumaya çalışan dişi bir kaplan gibiydi. Her an pençelerini çıkarıp Ahmet'e, saldırmaya hazırды.

"Anne..." dedim sadece. Ne diyeceğimi bilmeden, onu sakinleştirmek için söyleyebildiğim tek kelimeydi. Annem tabii ki beni duymazdan gelerek Ahmet'e, "Gidin lütfen," dedi tekrar.

Ahmet ise yüzünde ukala bir gülümsemeyle, "Gideceğim ama karımı da alıp gideceğim," dedi ve bana doğru bir iki adım attı. Elimde olmadan geriledim. Benim gerilemem üzerine olduğu yerde durdu. Gözlerindeki çaresizliğin yerini acı almıştı.

Ayşe aradaki gerginliği biraz yumuşatmak için, "Ahmet, daha sakın bir zamanda konuşun isterseniz," dedi.

Ahmet, Ayşe'ye bakma gereği bile duymadan, "Siz karışmasanız..." dedi. Sesindeki öfke kan donduracak cinstendi ama ben de hiçbir etki yaramamıştı. Bağışıklık kazanmıştım ona ve öfkesine karşı.

"Deniz, gel konuşalım en azından."

Konuşmak? Neden bu lanet olası konuşmayı bir hafta önce yapmamıştı ki? Beni kovmak yerine bir hafta önce konuşmayı deneseydi, şu an bu durumda olur muyduk? Yüzümde oluşan alaycı gülümsemeyle, "Geç kalmadın mı konuşmak için?" diye sordum.

"Sabrımı sınama Deniz!"

“Sabrın umurumda değil Allah’ın belası!”

“Gideceğiz diyorum sana!”

Koca bir kahkaha patlattım. Kahkahamda bütün biriktirdiğim acılar ve öfkeler yok olup gitmişti. Bende ise sadece bir parça gurur kalmıştı ve onu da yok edemedim.

“Ben gelmiyorum ve evet, sen gidiyorsun!”

Nasıl bu kadar soğuk ve sakın konuşabildiğime kendim bile inanamıyordum... Kalbime her saniye bir kesik daha atılırken, böylesine soğukkanlı durarak gerçekten büyük bir iş başarıyordum.

Kısa bir an gözlerini kapattı. Sakinleşmeye çalıştığı çok açıktı.

“Deniz... Bak güzelim...”

Güzelim! Ah, bu kelimayı bile onun sesinden, dudaklarından duymayı o kadar çok özlemiştim ki... Ama yapamazdım işte, bu kadar kolay değildi hiçbir şey! Bir haftadır çektiğim acının tarifi yoktu.

“Git,” diyebilirdim sadece. Her geçen saniye ona karşı yumuşuyordum, yenik düşüyordum ve biraz daha burada kalırsa onunla beraber gideceğimden emindim. Bu yüzden hemen gitmeliydi... Şimdi gitmeliydi.

“Seni almadan gitmem!”

Sesindeki netlik biraz ürkmeme neden olmuştu. Dediklerini yapabilecek bir tonda konuşuyordu.

“Ben gelmeyeceğim, git lütfen.”

Git işte be adam! Git... Git ki elimde kalan bir parça gururla yaralı kalbime biraz olsun merhem olabileyim. Git ki biraz olsun benim çektiğim acıları sen de çek. Git ki bir daha beni böyle yaralamaman gerektiğini iyi öğren...

Pes etmişçesine çökmüş bir yüz ifadesiyle, "Gelme-yeceksin?" dedi. Bu bana sorulmuş bir sorudan ziyade kendisine itiraf ettiği, kendisine ezberletmeye çalıştığı bir gerçektir. Ama ben yine de onu onaylayarak, "Gel-meyeceğim. Git," dedim. Yüzünde acı bir gülümseme belirdi. Bu çökmüş haliyle bile birçok kadının başını döndürebilecek bir adamdı. O kadınlardan biri de tabii ki bendim. Üstelik sadece başımı değil, kalbimi de dön-me dolaplar döndürüyordu.

Hafifçe arkaya doğru sendeleyerek, "Peki," dedi ve son kez gözlerime bakarak hızla salondan çıktı. O bakışta acı vardı, öfke vardı, pişmanlık vardı ve... Ve her ne kadar kabul etmesem de etmek istemesem de, sevgi vardı...

Nasıl, ne ara buraya geldiğimi bilmiyordum bile. Koltuğumda biraz daha gerilerek arabanın radyosundan sessizliği boğan müziği dinlemeye devam ettim. Akli-mi başka bir şeye vermem şarttı. Onu unutmalıyım, onun bugün dediklerini unutmalıyım! Ona dair her şeyi unutmalıyım!

Nasıl da öfkeli görünüyordu karşımda. Öfkeli göz-lerine karşın vücudu resmen korkudan titriyordu. Ne-den böylesine inat ettiğini anlayamıyordum, anlamak

istemiyordum. Sadece onu yanımda, kollarımda, her hücremde istiyordum. Evet, onun yaralarını sarmak yerine yeni yaralar açmıştım, üstelik eski yaralarını da kanatmıştım... Ama ben böyleydim işte. Ben böyle bir adamdım, bu kadar oluyordu benden.

Arabanın kapısının açılmasıyla hafifçe başımı çevirdim. Ömer asık suratıyla yan koltuğa oturmuştu. Deniz'in yanından ayrılır ayrılmaz ilk işim Ömer'i aramak olmuştu ve onu buraya çağırmıştım.

"Hayırdır?"

Ömer'in soğuk sesiyle düşüncelerimi bir kenara bırakıp hafifçe gülümsedim ve "Gelmedi benimle," dedim.

"Ecc?"

"İstemiyor beni."

"Gelmedi diye mi istemiyor seni?"

Başımı sallamakla yetindim. Gelmemesi istemediğini çok açık belli ediyordu zaten. Bir insan istediği birine nasıl hayır diyebilirdi ki?

"Sen evden kovduğunda onu istemiyor muydun?"

Kaşlarımı hafifçe çatarak, "Hayır," dedim. Benim onu istemediğim bir an bile yoktu. O kadar çok işlemişti ki içime, onsuz düşünebileceğim saniyelerim yoktu.

"O halde gelmediği için seni istemediğine inanmak yeterine aptalca bir düşünce, değil mi?"

Kalbim buna her ne kadar inanmak istese de, aklımı

istemiyor seni deyip duruyordu. Bir şey söylemek yerine susmayı tercih ettim.

“Ahmet, olaylara her zaman bu kadar yüzeysel bakardın sen.”

Anlamamış bir halde yanımdaki adama bakıyordum. O ise beni umursamadan, yeşil gözleriyle karşımızdaki uçsuz bucaksız denizi seyrediyordu. Bu konuların onu sıkıldığını ses tonundan anlayabiliyordum. Gerçi, çok eski arkadaş olmasak anlamam imkânsızdı. Sesinde ve yüzünde tek bir duygu bile barındırmayan bir adamdı bu.

“Bir şey senin için ya olur ya da olmaz. Neden olmuyor diye incelemezsin bile. Hayır, ne bekliyordun, kollarına falan atlamasını mı?”

Evet! Tam olarak beklediğim buydu. Onu almaya gittiğimde kollarına atlamasını bekliyordum; çünkü onu kovduğum zaman, o berbat hatayı yaptığımda yani, gitmeye gönüllü değildi. Üstelik Efe'nin onu özlediğini söylediğimde kesinlikle benimle geleceğinden emindim. Derin bir iç çektim ve “Canım yanıyor...” dedim. Aslında bu iki kelime içimdeki fırtınayı, kanayan kalbimi anlatamazdı. Deniz bugün benim kalbimi elleri arasında sıkıp, parçalamıştı. Bana da bu parçaları toplamaktan başka bir seçenek bırakmamıştı.

“Geçer.”

Ömer'in sesi bir insanın kanını donduracak kadar soğuk ve umursamaz çıkmıştı. Bu adamın duyguları olup olmadığından emin olamıyordum bazen. Çalan

telefonumu homurdanarak cebimden çıkardım. Selda Hanım'ın aradığını görünce açtım.

"Ahmet Bey?"

Sesi fazlasıyla telaşlı geliyordu kadının.

"Selda abla?"

"Şey... Efe'nin çok ateşi var, ben..."

Hıçkırıkları konuşmasına engel oluyordu. Kendimi sakin olmaya zorlayarak, "Selda abla şimdi nasıl?" diye sordum.

"Kötü. Düşürmek için çabaladım ama düşmedi. Şu anda otuz dokuz buçuk derece. Biraz daha çıkarsa hava-
le geçirebilir, siz geli..."

Sözünü tamamlamasına izin vermeden, "Efe'yi hazırla ve sen de hazırlan. On dakikaya geleceğim!" dedim ve telefonu kapattım. Ömer'in bakışları üzerimdeydi.

"Oğlum hasta," diyerek kontakta duran anahtara uzattım elimi. Ömer'in inmesini bekliyordum fakat o inmek yerine daha da yayıldı koltuğuna ve "Eee, gitmiyor muyuz?" diye sordu sert bir ses tonuyla. Bir şey söylemeden arabayı çalıştırarak eve doğru sürdüm.

Ahmet gittiğinden beri boş gözlerle oturduğum koltuktan dışarıya bakıyordum. Gözümden yaş akıyordu artık. Gözyaşlarım da sanırım bana karşı isyan bayraklarını çekmişti. Bir yanım kendime delicesine kızarken, bir yanım da doğru olan bu deyip duruyordu ama ni-

yeyse kendimi hiç mi hiç iyi hissetmiyordum. Doğru olan bu olsaydı, benim şu an kendimi iyi ve mutlu hissetmem gerekmez miydi? Neden böylesine kalbim ağrıyordu ki?

Ah Ahmet, neden böyle oldu ki? Tam mutluluğu yakaladım derken neden her şey başıma yıkılmıştı. Bir uçuruma sürükleniyor gibi hissediyordum kendimi. O uçurumdan düşecekken son seferde kurtuluyordum hep, ama bu sefer beni kurtaracak bir Ahmet var mıydı bilmiyordum.

“Deniz...”

Başımı hafifçe yana çevirdiğimde Ayaz’ın yanıma oturmuş olduğunu fark ettim. Bir şey söylemeden sadece gözlerinin içine baktım. O benim derdimden anlardı; konuşmama gerek yoktu. Tek yumurta ikizleri birbirlerinin hissettiklerini, çektikleri acıları anlarlar ya, Ayaz’la böyleydik işte. Evet, aramızda bir kan bağı yoktu ama gönül bağımız vardı onunla. Onun acısını kalbimde hissederdim, benim kalbimdeki acıyı da o hissedirdi.

Kuruyan dudaklarımı hafifçe açarak, “Ahmet geldi,” diye mırıldandı.

“Biliyorum.”

“Eve dönmemi istedi.”

Düşünür gibi bana bakıyordu, “Gitmemişsin,” dedi. Başımla onayladım. Evet, gitmemiştim çünkü kalan son bir parça gururumu kurtarma derdindeydim. Titreyen bir ses tonuyla, “Gidemedim,” dedim. Tam olarak yap-

tiğim buydu. Aslında ben ne kalmıştım ne gitmiştim. Sadece gidememiştim.

“Onu seviyor musun?”

Sevmek... Bilemiyordum aslında. Bilememek de değildi gerçi, benimki tamamen bildiğim gerçeklerin beni korkutuyor olmasaydı.

“Onu gördüğümde kalbimde bir şeyler oluyor. Bugün mesela...” dedim hafifçe burnumu çekerek, “Onu gördüğümde neredeyse bayılacaktım,” diyerek tamamladım sözlerimi.

“Ona senden uzak durmasını söylemiştim.”

Yüzümde oluşan şaşkın ifadeye engel olamadım. Ayaz’ın böyle bir şey söylemesini asla beklemezdim. Sonuçta bizim evliliğimiz Ayaz sayesinde olmuştu ki Ahmet, Ayaz’ın en değerli arkadaşlarından birisiydi. “Neden?” diyebilirdim sadece. O ise umursamazca omuz silkip sorumu duymazdan geldi ve ceketinin cebinden telefonunu çıkararak, “Ona bunun hesabını soracağım,” dedi ve Ahmet’i aradı.

Telefonu açmasıyla kapaması arasında saniyeler vardı sanırım. Üstelik yüzü az öncekinden daha berbat duruyordu. Meraklanarak, “Ne oldu?” diye sordum.

“Efe hastalanmış.”

“Nesi varmış!”

“Ateşi çıkmış, şimdi bir hastanenin acilindelemiş.”

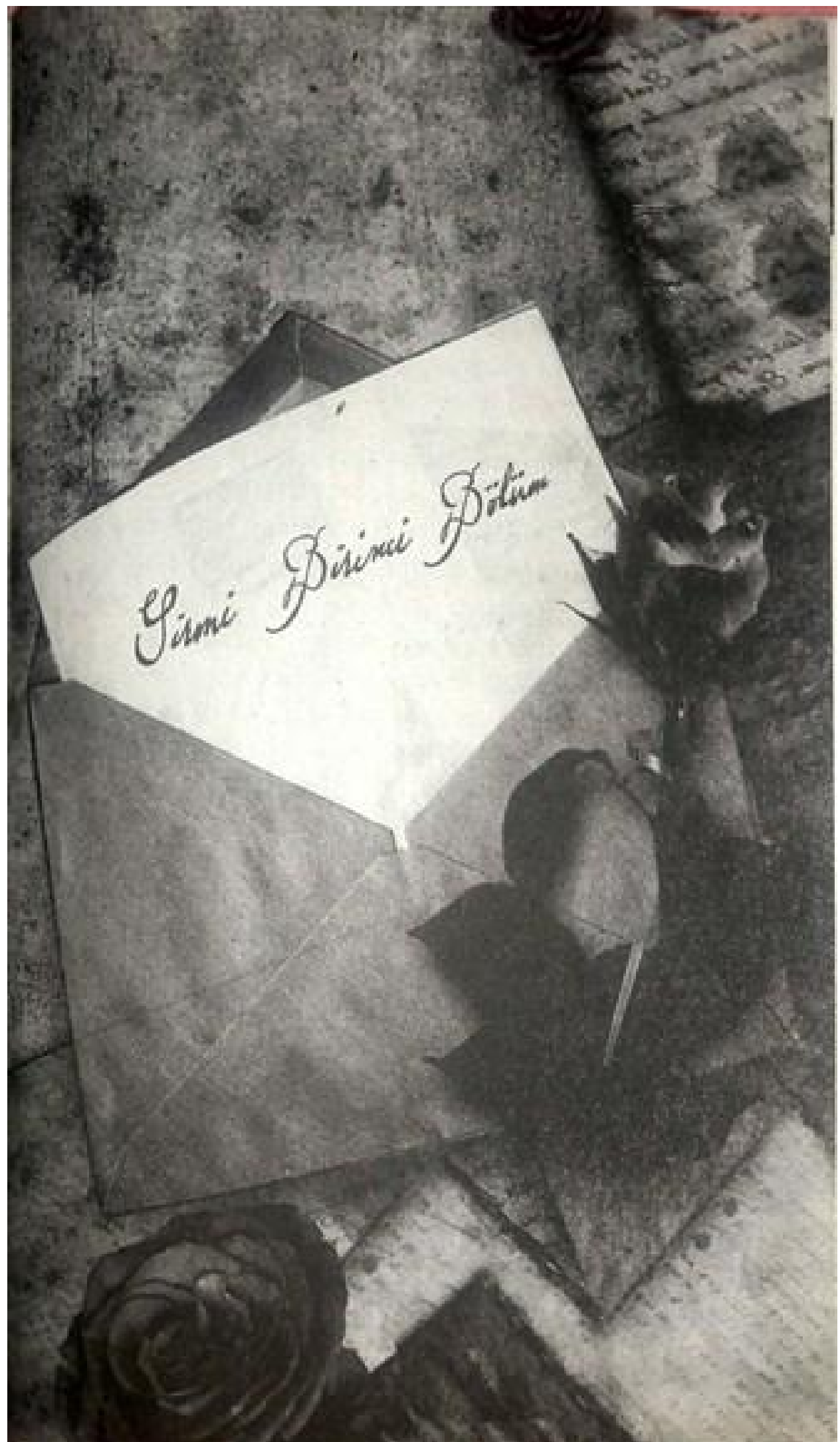
Hızla ayağa kalkarak, “Ben de orada olmalıyım Ayaz!”

dedim. O ise yerinden bile kalkmayarak, "Sen otur, ben gideceğim."

Hemen itiraz ederek, "Hayır, Efe benim de oğlum... Lütfen beni onun yanına götür," diye mırıldandım. Bir süre boş gözlerle bana baksa da, perişan halim ve inandım karşısında sadece başıyla onaylamakla yetinmişti. Üzerimi bile değiştirme gereği duymadan hemen ince bir mont alarak Ayaz'ın arabasına bindim. Hafifçe yağmur yağıyordu. Ayaz da beş dakika sonra girdi arabaya. Anneme ve Ayşe'ye nereye gittiğimizi anlatmıştı. Arabayı çalıştırarak evden uzaklaştığımızda kalbimde oluşan ritim değişikliğini söylememe bile gerek yoktu.

"Emin misin? İstersen geri..."

Sözünü tamamlamasına izin vermeden, "Oğlumun bana ihtiyacı var. Lütfen Ayaz, hızlı gidelim," dedim.

Kol boyunca sessizliğin hüküm sürdüğü arabadan, hastanenin önüne geldiğimizde hızla indim. Ayaz'ı bekleyecek zamanım yoktu. Hemen acil kısmına geçerek Efe'ye dair bir iz görebilmek için etrafa bakındım. Köşedeki sedyede Ahmet'i ve hemen yanında duran Selda Hanım'ı da gördüm. Kadının ne kadar endişeli olduğunu buradan fark edebiliyordum. Efe'ye gerçekten değer veriyordu.

Kendimi zorlayarak yürümeye başladım, bir iki adım kala Efe'yi gördüm. Üstü çıplaktı ve belinde ince, beyaz bir örtü vardı. Etrafına ise soğuk kompresler yerleştirmişlerdi. Bir adım daha attığım sırada Ahmet beni fark etti. Saçları dağınıktı ve gözaltları uykusuzluktan artık morarmaya yüz tutmuştu. Bugün eve geldiğinde bile bu kadar berbat görünmüyordu. Beni gördüğüne şaşır-dığıysa her halinden belli oluyordu. Hafifçe boğazımı temizleyerek, "Nasıl?" diye sordum.

Bir elini saçlarının arasından geçirerek, "Ateşi çok çıkmış. Ateş düşürücü verdiler. Soğuk uygulama yapıyoruz, düşmezse hastane yatıracaklar. Birazdan doktor yine kontrol edecek," dedi. Sesi titriyordu. Ahmet'i ilk defa bu kadar güçsüz ve çaresiz görüyordum. Üstelik gözleri de her an akmaya hazır bir şelaleyi andırıyordu. Kalbimden geçenlere engel olamayarak aramızdaki mesafeleri kapattım ve ellerimi beline dolayarak başımı göğsüne koydum. "Oğlumuz iyi olacak," diye fısıldadım. İyi olacaktı, başka bir ihtimali düşünmek bile istemiyordum. Belimde ellerini hissetmemle biraz daha yasladım kendimi o sıcak, güven veren göğsüne. Ne kadar da özlemişim ona böylesine sarılmayı, ne kadar açmışım meğerse onun bana verdiği huzura.

"Ahmet."

Duyduğum erkeksi ve soğuk sesle Ahmet'ten istemeyerek uzaklaştım. Karşımda gördüğüm adamla yüzümde oluşan şaşkınlığa engel olamadım. Hele o vahşi bir ormanı andıran yeşil gözlerine bakmak ise kalbim duracak sandım. Adam resmen tehlike kokuyordu. Kimdi bu adam? Boyu Ahmet'ten biraz daha uzundu. Dev gibi bir adam da denebilirdi. Çünkü Ahmet'in boyu da oldukça uzundu.

Merakımı ve endişemi anlamış olacak ki Ahmet bu yeşil gözlü devî benimle tanıştırdı.

"Ömer, çok eski bir arkadaşım."

Sadece başımı sallamakla yetindim. Karşımdaki dev ise buna bile gerek duymadan soğuk gözlerle bana bakıyordu. Belli ki benim kim olduğumu çözmeye çalışıyordu. Kendimi tanıtmak için bir şey söyleyecektim ki Ahmet'in sözleriyle sustum.

"Karım, Deniz."

Bunun üzerine hafifçe başını sallamıştı. O kadar belirsizdi ki adama dikkatle bakmasam bunu anlamam imkânsızdı.

"Kendine geliyor," diye duyduğum endişeli ses yüzünden gözlerimi Ömer denilen bu yeşil gözlü devden ayırarak Efe'ye odakladım ve hızlı adımlarla yanına vardım. Selda Hanım'ın endişeyle Efe'nin elini tuttuğunu görünce bu kadının Efe'ye değer verdiğini düşünmekle bir kez daha yanılmadığımı anladım.

Efe yarı baygın bir halde gözlerini açtığında önce merakla etrafına bakındı ve gözleri beni bulunca, "Anne..." diye fısıldadı. O an gözümünden akan bir damla yaşa engel olamamıştım ve boşta olan diğer elini tutarak, "Geldim oğlum, buradayım," diye fısıldadım. Hafif bir gülümseme belirdi yüzünde fakat küçük vücudu kendini yeniden uykunun kollarına bırakmıştı.

Gözlerimi zorlayan yaşları itmeye çalıştım ve Ahmet'e doğru döndüğümde Ayaz'ın da yanlarında olduğunu gördüm. Fakat gergin gibi duruyordu Ayaz. O, Ömer denilen yeşil gözlü dev ise gayet rahat ve ifadesiz bir halde etrafına bakınıyordu.

Şaşkınlığımı ve heyecanımı üzerimden atamamıştım. Deniz'in burada olmasına ve az önce beni sakinleştirmeye çalıştığına hâlâ inanamıyordum. Sanki hepsi güzel bir rüya gibiydi. Birazdan bu güzel rüyadan uyanacakmışım gibi hissediyordum ki Ayaz'ı fark edince bütün bunların güzel bir gerçekten ibaret olduğunu anladım.

Ayaz'ın bakışları, az önce -kısa süreliğine de olsa- gözlerini açan Efe'nin üzerinde kaldı bir an ve daha sonra Ömer'i yok sayarak bana döndü.

"Ne dedi doktorlar?"

"Ateşi çok yükselmiş, düşürmeye çalışıyorlar. Birazdan kontrol edecekler, düşmezse hastaneye yatıracaklar."

Anlayışlı bir yüz ifadesiyle başını salladı ve elini ha-

fifçe omzuma koyarak, “İyi olacak, dostum,” dedi. Hafif bir gülümsemeyle karşılık verdim. Evet, oğlum da iyi olacaktı ben de. Deniz bizim hayatımızda olduğu sürece biz hep iyi olacaktık. Baba-oğlu, bizi kendine bağımlı yaptığının farkında mıydı acaba Deniz?

“Hoş geldiniz, Ayaz Bey.”

Ömer’in alaycı ses tonunu duyan Ayaz bakışlarını ona çevirdi. Oluşabilecek gerginliği önlemek amacıyla ben de Ömer’e baktım. Eğer Ömer de korku diye bir duygu olsaydı gözlerimdeki ifadeyi gördüğünde susardı ama işte Ömer’di bu; onun bir şeyden korkması imkânsızdı.

“Görmezden geliniyoruz.”

O sert yüzünde alaycı bir gülümseme vardı artık. Ayaz’ın kendini sakın tutmaya çalıştığını sıkıttığı yumruğundan anlamıştım. Aramızda en sakın ve anlayışlı olanımız Ayaz’dı. Gerçi bu durumda sakinliğini korumak da büyük bir başarıydı aslında.

Ayaz homurdanarak, “Yeri ve zamanı değil,” dedi. Sesinde açık bir tehdit vardı. Ömer ise onu umursamadan, omuzlarını silkerek, “Ne zaman yeri ve zamanı oldu ki, eski dostum?” diye sordu.

Bu iş biraz daha uzarsa büyük bir fırtınanın kopacağından emindim. Evet, içlerinde kopması gereken bir fırtına vardı. Yılların biriktirdiği bu fırtınada ya birlikte boğulacaklar da ya da birlikte kurtulacaklardı, ama şu an bunun için hiç mi hiç uygun bir zaman değildi. O fırtına, başka zaman ve başka bir yerde kopmalıydı. Bu

yüzden sert bir sesle, "İkiniz de susun!" dedim. İkisinin de öfkeli gözlerine maruz kalsam da umursamadım.

"Ahmet Bey."

Yanımıza gelen orta yaşlı, erkek doktor yüzünden düşüncelerimi bir kenara bırakarak karşımdaki adama baktım. Doktor yanındaki hemşireye, "Ateşini ölçebilirsin," dedi. Hemşire Efe'nin yanına yaklaştığında Deniz hafifçe geri çekilerek yol verdi ve telaşlı gözleriyle Efe'ye bakmayı sürdürdü. Hemşire ise Efe'nin kulağından ateşini ölçerek, "Otuz yedi nokta iki," dedi. Doktorun aldığı cevaptan memnun olduğu yüzündeki rahatlamadan belliydi.

"Ahmet Bey, ateşi şu an çok yüksek değil, hatta normal sınırlarda bile sayılabilir. Şimdi eğer isterseniz evinize gidebilirsiniz ama düzenli olarak ateşini ölçeceksiniz ve yükseldiğinde ılık bir duşla birlikte soğuk uygulama yapacaksınız. Yine düşmediği takdirde tekrar hastaneye getirirsiniz. Bir de size ek olarak ateş düşürücü yazacağım."

"Peki, Doktor Bey..."

Doktorun yanımızdan uzaklaşmasıyla herkesin yüzünde oluşan rahatlamayı çok rahat görebilmiştım. Selma Hanım'a bakarak Efe'yi hazırlamasını söyledikten sonra doktorun yanına gidip yazdığı reçeteyi aldıktan sonra nöbetçi eczaneyi de not almayı unutmamıştım. Tekrar Efe'nin yanına döndüğümde onun gözlerini açtığını ve Deniz'in elini tuttuğunu gördüm. Oğlumun yanına yaklaşarak şakağına bir öpücük bıraktım ve "Eve gidiyoruz," dedim. Efe bana masum gülümsemelerin-

den birini sunarak Deniz'in elini daha da çekiştirerek "Annem de gelecek," dedi. Bir şey söylemek yerine Deniz'e baktım. Yorgun yüzüyle bile çok güzel görünüyordu. Bakanları kışkandıracak nitelikte olan safir mavisi gözlerinden bahsetmek bile istemiyordum.

"Efe..."

Deniz'in tereddütlü sesini duyunca vücudumda oluşan gerilmeye engel olamadım.

Efe ağlamaklı bir ses tonuyla, "Anne, çok özlüyorum seni," dedi. O güzel gözlerinden tombul yanaklarına düşen iri damlalar yüzünden ne yapacağımı bilemez bir halde Deniz'e baktım. Deniz ise hemen Efe'nin gözyaşlarını silerek, "Geleceğim," dedi.

Ayaz'ı zar zor ikna edebilmişim. Ahmet'in bana yeniden kötü davranmasından korkuyordu, biliyordum ama atladığı bir şey vardı. Ahmet için değil, Efe için dönmüştüm bu eve. Ah, kimi kandırıyordum ki? Evet, eve gelme nedenimin büyük bir kısmını Efe oluştursa da, Ahmet için de geldiğim gerçeğini kimse değiştiremezdi.

Efe'nin odasında onunla kalmak istesem de Selda Hanım yorgun göründüğümü o yüzden de kendisinin kalmasının daha iyi olacağını söylemişti. Üstelik Ahmet de ona onay vermişti. Selda Hanım'a kızgın mıydım? Bilmiyordum, fakat bildiğim tek bir şey varsa o da gerçekten kadının Efe'ye değer veriyor ve önemsiyor olmasıydı.

“Deniz.”

Ahmet’in yorgun sesini duyduğumda oturduğum koltukta hafifçe kıpırdandım. Ahmet ise bunu umursamadan hemen yanıma oturdu ve eliyle çenemi tutarak kendisine doğru çevirdi.

“Teşekkür ederim.”

Sesindeki acı kalbimi de acıtmaya yetmişti. Gözlerimin dolmasını umursamadan, “Efe içindi,” dedim. O da yüzünde kederli bir gülümsemeyle “Efe içindi,” diyerek beni onayladı.

Birbirimizin gözlerine bakıyorduk. Sanki kalbimizin, dilimizin söyleyemediklerini gözlerimizin söylemesini bekler gibiydik. Eli hâlâ çenemdeydi. Ne ben bırakmasını söylemiştim ne de o bırakmak için bir şey yapmıştı.

“Deniz...” diye fısıldadı. Gözleri gözlerimden dudaklarıma doğru kaydı ve orada fazlasıyla uzun bir süre oyalandı. Üstelik her geçen saniye ona daha çok yaklaşıyordum. En sonunda o erkeksi dudaklar dudaklarımı esir almıştı. Bir an ne yapacağımı bilemez bir halde durduktan sonra ellerimi omuzlarına koyarak onu ittim. Doğru değildi bu. Ahmet ise dudaklarını ayırmasına rağmen aramızdaki mesafeyi açmamıştı ve “Deniz benimle kal, özür dilerim,” diye mırıldandı. Gözümden akan bir damla yaşa engel olamamıştım. Ahmet benden özür diliyordu. Gerçekten inanılır gibi değildi. Hem de onunla kalmamı istiyordu; ben de kalmayı çok istiyordum, ama aklımda hali hazırda cevabı bulunmamış bir soru daha vardı. Bu sorunun cevabını almadan gerçek bir aile olmamız imkânsızdı. Hafifçe boğazımı temiz-

leyerek, "Bir şartla," dedim. O ise cevap vermek yerine başıyla onayladı. Güç almak istercesine Ahmet'in omuzlarını sıktım ve "Günlükte..." dedim hafifçe bir nefes daha alarak, "Selma, senin başka bir kadını sevdiğinden bahsediyordu," diyebildim ve ardından yeniden bir nefes aldım. Ne kadar da zordu bunu söylemesi. Üstelik onun gözleri böylesine öfkeli ve sert bakarken. Kendimi toparlayarak devam ettim.

"O günlükte bahsedilen kadın, yani sevdiğin kadın kim?"

Bir cevap vermeliydi bana. Bu sefer kaçıp gitmesine izin veremezdim. Derin bir nefes alarak, "Ahmet," diye mırıldandım. O ise gözlerini omzumun üstünden boşluğa sabitlemişti. Cesaretimin yok olmasını engellemeye çalışarak bir kez daha, "Ahmet," dedim kısık bir sesle. Soğuk bakışları boşluktan gözlerime doğru dönmüştü. Ruhumun üşüdüğünü hissediyordum.

"Bu kadar çok mu merak ediyorsun?"

Sesi soğuk bir havada yüzüme vuran ayaz hissi uyardırsa da takılmamaya çalıştım. Sesimin titremesini önemsemeyerek, "Evet," dedim. Önemliydi benim için. Hem de fazlasıyla... Bunu anlamasını beklemiyordum, ama en azından beni tekrar karısı olarak görmek istiyorsa bunu bana söylemeye mecburdu.

Bir anda ayağa kalkınca şaşırmıştım ama peşinden beni de kolumdan tutup kaldırmasıyla sinirlenerek, "Beni yine mi kovacaksın?" diye sordum öfkeyle. Ahmet ise kabaca homurdanarak, "Kapa çenen!" deyip beni sürüklemeye başladı. Kolumu elimden kurtarmaya çalışsam da pek başarılı olamamıştım.

Ahmet, öfkeyle beni koridorun sonuna doğru sürük-lüyordu. Ne yapmaya çalıştığına dair en ufak bir fikrim dahi yoktu.

Koridorun sonundaki odanın önünde durunca öf-keli gözlerimi onun buz gibi soğuk yüzüne çevirdim. Ne yapmaya çalıştığını soracakken onun âdeta kızgın bir boğa gibi soluduğunu fark edince söylemek istedikleri-mi yutmak zorunda kaldım.

“Deniz...”

Sesi sakın olmakta fazlasıyla zorlandığını belli edi-yordu.

“Gerçekten öğrenmek istiyor musun?”

Öğrenmek istediğimi söylemiştim zaten. Neden hâlâ böyle gereksiz sorular soruyordu ki? Cevap vermek ye-rine başımla onayladım. Bunun üzerine pantolonunun cebinden bir anahtar alarak karşımdaki kapının kilidine soktu.

Hâlâ anlayamıyordum. Bu kapının benim sorumun cevabıyla ne ilgisi vardı?

Kapı açıldığında Ahmet beni iterek içeri soktu. Daha karanlığa alışamamıştım ki yanan ışıkla gözlerimi birkaç kez kapatıp açtım.

Ahmet, “Merak ettiğin, sevdiğim kadın...” diye mırıldanınca etrafa bakmak aklıma geldi ve o an gördük-lerimle vücudum kaskatı kesildi. Gözlerimin bana bir oyun oynayıp oynamadığından emin olamıyordum. Farkında bile olmadan gözlerimi bir kez daha kapattım ve kalbimde oluşan bir baskıyla tekrar açtım. Etrafıma

daha dikkatli baktığımdaysa sanki birisi boğazıma yapışmış da nefes almamı engelliyor gibi hissetmiştim. Nefes bile alamıyordum. Sadece bir, "Ama..." diyebildim. Niye, niçin itiraz ettiğimi bilmeden... Gözlerimden akan yaşları umursamadan tekrar baktım. Duvarlarda kendi fotoğraflarımı görmek gerçekten garipti. Çok eski, lise zamanından kalma fotoğraflarım da vardı bunların içinde. Sanki her anımı çekmiş gibiydi. Yüzüm asıkken, gülerken, ağlarken, sinirliyen, mutluyken... Her halimin bir fotoğrafı vardı. Her duygumu kaydetmişti. Gördüklerim nefesimi kesmiş, büyülenmeme sebep olmuştu. Hiçbir zaman Ahmet'in sevebileceği kadını, kendim olarak düşünmemiştim. Ondan hep kaçmamış mıyım? Ona bir vebalıymış gibi davranmamış mıydım? Şimdi neyin tasasına girip de akıp giden geçmişe hesap sorma zahmetine girişiyordum.

"Gördüklerin hoşuna gitti mi?"

Ahmet'in öfkeli bir denizin uğultusunu andıran sesini duyunca tüylerim diken diken oldu. Onu ne kadar da kızdırmıştım... Bir şey söyleyemedim. Bu durumda ne diyebilirdim ki? Ya da söylenecek bir şey var mıydı? Böyle bir durumu kurtarmak ya da bu durumdan kaçıp gitmek için bir kelime, bir söz var mıydı?

Ahmet'in beni sertçe kendine çevirmesiyle ne yapacağımı bilemedim. O ise öfkeli bir ses tonuyla, "Ama bunlar yetmez değil mi sana? Daha fazlasını öğrenmek istersin," dedi. Hemen hızla başımı salladım. Artık hiçbir şey öğrenmek istemiyordum. Kalbim yeteri derecede parçalara ayrılmıştı.

Ahmet, yüzünü biraz daha bana yaklaştırarak, "Ken-

Gözünden akan bir damla yaş izledi gözlerim. O gözyaşımı elimle silmek istesem de hiçbir şey yapamadım. Ona sınıksız sarılarak her şey geçti demeyi ne kadar da çok isterdim... Ama onun ayaklarına kapanıp defalarca özür dilesem bile hiçbir şeyin geçmediğini ve geçmeyeceğini o da, ben de gayet iyi biliyorduk.

“Unutamadım...” diye mırıldanarak benden uzaklaştı ve kolumu bıraktı. Gözleri duvardaki fotoğraflarda dolaştı. “Her fotoğrafında...” dedi yüzünde oluşan gülümsemeye. “Her fotoğrafında sana bir kez daha âşık oldum, biraz daha kaptırdım gönlümü...”

Her bir kelimesi ruhuma, kalbime işleniyordu. Kalbim parçalara ayrılırken ruhum okşanıyordu. Nasıl bir ikilemdi bu böyle? Başkasının acısı bana nasıl böyle bir zevk verebilirdi?

“Deniz...”

Bana seslenince düşüncelerimi bir kenara bırakıp onun uykusuzluktan ve yorgunluktan siyahlaşmış gözlerine baktım. O gözlerdeki kederi, sevgiyi görebiliyordum. O gözlerdeki hüznü de görebiliyordum fakat eşlik edemiyordum işte. Onun hüznünü geçirmeye bir türlü yol bulamıyordum.

Kederli ve buruk bir ses tonuyla, “Sana ne kal ne de git diyeceğim... Seçim senin,” dedi ve hızla odadan çıktı. Onun çıkmasıyla boğazımda takılı kalan hıçkırığı bıraktım önce ve daha sonra gözlerimden akmak için bekleyen yaşlara izin verdim.

Kalbimdeki rahatlamayı anlatmaya kelimeler yetmezdi sanırım. Ruhum artık rahat edecekti. Her şeyi biliyordu. Bu saatten sonra vereceği kararlar tamamen onun seçimi olacaktı. Evet, istediğini alan bir adamdım ama hiçbir kadını kaba kuvvetle alacak kadar da kafayı yememiştim. Bu sadece Ömer'in yapabileceği bir şeydi. Onda da kalp denilen bir şey olmadığı için bunu çok görmemek gerekiyordu.

Kendimi salondaki koltuğa bıraktım. Vereceği kararı gerçekten merak ediyordum. Onun iki dudağının arasından çıkacak karara bağlıydı mutluluğum da, mutsuzluğum da. Ama yine de ona etki etmek istemiyordum. Gitmeyi isterse gidebilirdi. Kalbi yanımda olmayan bir kadının bedeni bana hiçbir haz veremezdi. Üstelik ben onun sadece bedenini değil, kalbini de istiyordum. O güzel kalbinde, güzel bir hükümdarlık kurmak istiyordum. Bu hükümdarlıkta güzel karım, ben ve Efe olacaktı sadece. Belki ilerleyen zamanlarda bir de kız çocuğu... Tıpkı annesi gibi safir mavisi gözleriyle bana meydan okuyan küçücük bir kız. Bu hayale kendimi fazla kaptırmamaya çalıştım. Önce Deniz'in kalması gerekiyordu bu hayalimin bir kısmının gerçekleşmesi için. Diğer kısmı için ise biraz şans lazımdı sanırım. Doktorun söyledikleri hâlâ ilk günkü gibi taptaze duruyordu aklımda. Deniz'in çocuk sahibi olmasının çok zor olduğunu açık bir dille belirtmişti ama en azından imkânsız dememişti, değil mi? Kendime tutunacak bir dal bulmuştum ve bu dalı kırmaya hiç niyetim yoktu.

Beklemek her geçen saniye biraz daha zorlaşıyordu sanki. Az önceki rahatlamamın yerini derin bir merak ve korku almıştı. Artık bir cevap almalıydım. Acı çeksem

de bir an önce o lanet acıyı çekmeye başlamalıydım. Böyle muallâkta kalmaktansa acı çekmeyi yeğlerdim.

Ayağa kalkıp salondan çıkacaktım ki girişte Deniz’le karşılaştım. Gözleri ve burnu kızarmıştı. Ne tatlı durduğunun farkında mıydı acaba? Kanım yanlış yerlere doğru akmaya başlamıştı. Huzursuzca kıpırdandım. Şu an daha önemli sorunlarım vardı ve önce onları çözmek zorundaydım.

“Ahmet...”

Sesi titriyordu, tıpkı bedeni gibi. Ellerini dağılmış topuzunda gezdirerek, “Ben... Ben, özür dilerim,” diye fısıldadı.

“Niçin?”

Vereceği cevabın ağırlığından korkuyordum. Onun gitmesinden delicesine korkuyordum ve bu lanet olası özrün, gitmesine bir paravan oluşturması kalbimde tarrifi imkânsız acılara neden oluyordu.

Susması üzerine yanına yaklaşıp yüzünü ellerimin arasını aldım ve başını kaldırarak bana bakmasını sağladım.

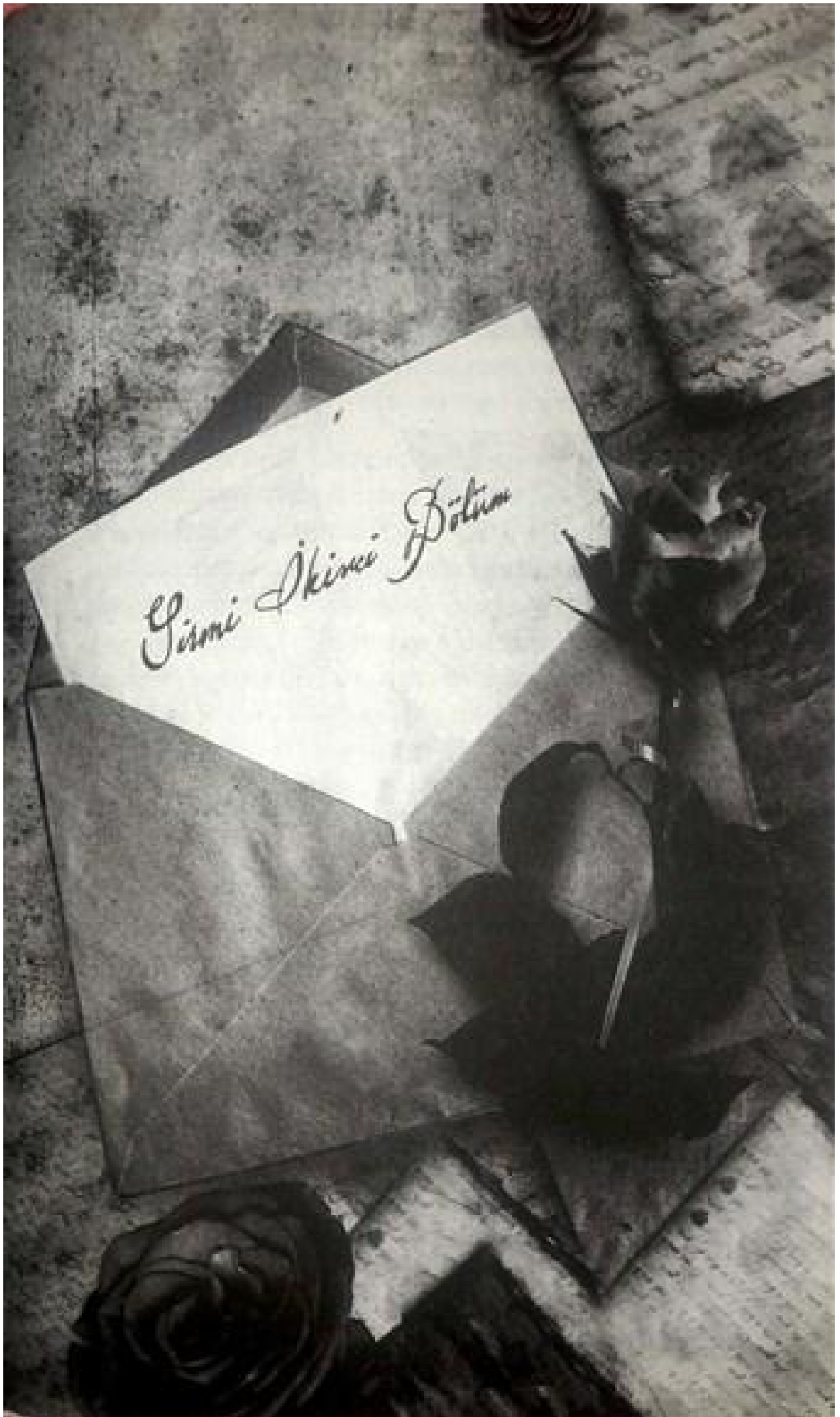
“Deniz, niçin özür diliyorsun?”

Korkuyordum ve bu korkuyu iliklerime kadar hissediyordum. “Deniz...” dedim o an hiç ummadığım bir şekilde Deniz başını eğerek yüzünü çevreleyen ellerime birer öpücük kondurdu. Elinin birini tam kalbimin üstüne koyarak, “Kalbinde açtığım her yara için binlerce kez özür dilerim, bu kadar acı çekmene neden oldu-

ğum için özür dilerim ve..." dedi ve kesik bir nefes alarak, "Biz olmamızı, birbirimize ait olmamızı bu kadar geciktirdiğim için özür dilerim..." diye bitirdi.

Sadece duyduklarımın güzelliğine ve baş döndürücülüğüne bıraktım kendimi ve daha sonra hemen sevdiğim kadının ağzında şeker gibi eriyen o güzel dudaklarını esir aldım. İşte mutluluk buydu. Bu andı.

Girmiş İkinci Bölüm

Günlerin bu kadar hızla geçiyor olması beni fazlasıyla şaşırtıyordu. Oturduğum koltuğa iyice yayılarak, son bir ayda yaşadıklarımı düşündüm. Ahmet'i kaybettim sanırken bir anda kazanmam gerçekten kaderin bana oynadığı güzel bir oyundu. Hele onun yıllardır bana âşık olduğu gerçeği, aklında benim olmam muazzam bir şeydi. Bu huzuru ve zevki hiçbir şey veremezdi.

Gözlerim tozpembe ve morun hâkim olduğu salonunda gezindi. *Salonum*, evet. Benim evimdi burası. Ahmet'in, benim ve Efe'nin. Bize aitti sadece. Ahmet'le aramızdaki sorunları hallettikten sonra ilk işimiz Ayazlara çok yakın olan bu evi satın almak olmuştu. Dış görünüş olarak Ayazların aynısı olan evi, kendi zevkime göre döşeyerek farklı bir görüntü yakalamaya çalışmıştım. Üstelik bahçedeki çardak ve küçük çocuk parkı da Efe'nin fazlasıyla ilgisini çekmişti. Havaaların soğuk olması nedeniyle her ne kadar bu nimetlerden yararlanamasa da yazın istediği kadar bahçede oynayabilirdi.

Tabii, Selda Hanım olayı da ayrı bir konuydu. Evet, kadını sevmiyordum ama Efe'ye gerçekten değer verdiği için Ahmet'e onunla ilgili bir şey söylememeye kararlıydım. Lakin kadın işten ayrılmak istediğini söylemişti. Nedeni olarak ise Selma'nın yerinde beni görmeye dayanamadığını ve bu durumun onu üzdüğünü belirtmişti. Anladığım kadarıyla Selma ile aralarında bir çalışan ve işveren ilişkisinden çok abla-kardeş bağı vardı. Anlıyordum aslında onu, bu yüzden hiçbir şey söylememiştim. Şimdi yine eskisi gibi Efe'yle ben ilgileniyordum. Ve bu durumdan fazlasıyla memnundum.

Bütün sırların açığa çıkmasıyla artık aramızda güven sorunu kalmamıştı. Ahmet'in bana kötü davrandığı konu hakkında gerçeği öğrenmesi ile, ilk başta kendimi kötü hissedip bütün gece ağlasam da o kollarında teselli etmişti beni. Ayhan'ın yaptıklarını öğrendiğini ama artık hepsinin geçtiğini söylemişti. Bütün gece her şeyin çok iyi olacağını kulağıma fısıldayıp durmuştu. Ne kadar asil bir adamla evli olduğumu o gece daha iyi anlamıştım.

Çalan kapı zili sayesinde düşüncelerimi bir kenara bırakarak kapıyı açtım. Ahmet her zamanki yakışıklılığıyla karşımdaydı. Dayanamayarak onun o erkeksi dudaklarına kısa ama sevgi dolu bir öpücük bıraktım. Hafifçe geri çekilerek içeri girmesine izin verdim ve o an elindeki poşeti fark ettim. Soru dolu gözlerimi gözlerine çevirmiştim. O ise bakışlarımı görmezden geldi ve elindeki poşeti bana uzattı. Merakıma yenik düşerek kocam olacak yakışıklı kasıntının yanından ayrıldım ve mutfağa girdim. Beyazın hâkim olduğu geniş ve ferah mutfağıma bakınca bir kez daha kendimle gurur duydum.

Poşeti mutfağın ortasındaki siyah masaya bıraktım. Dolapların zıttı olarak masa siyahtı ve bana göre bu harika bir uyum oluşturunuyordu. Tıpkı Ahmet ve ben gibi... Aceleci tavırlarla poşeti açtığımda içindeki meyveli yaş pastayı görünce neredeyse çığlık atacaktım. Daha bugün sabah canımın yaş pasta çektiğini söylemiştim. Ah, benim güzel kocam...

Deniz merakla mutfağa gidince yüzümde hafif bir

gölümseme belirmişti. Yavaş adımlarla karımın zevkine göre döşenen salona girdim ve kendimi koltuklardan birine bıraktım. Gerçekten hayat bu aralar bana mutluluk konusunda fazla bonkör davranıyordu. Bu durum bazen, elimde olmadan korkutuyordu beni fakat hemen Deniz'in ve Efe'nin gülen yüzleriyle bu sıkıntıyı içimden atıyordum.

Çalan telefonum yüzünden düşüncelerimden ayrılarak elimi ceketimin cebine attım. Telefonumu çıkardığımda arayan kişinin Ömer olduğunu gördüm.

"Efendim, Ömer?"

"Ayhan'ın bütün yapacağı iş anlaşmaları iptal edildi."

İşte Ayhan yaptıklarının cezasını ödemeye başlamıştı.

"Sağ ol, Ömer."

"Sorun değil, görüşürüz."

"Görüşürüz," diyerek kapattım telefonu. Ömer olmasa emellerime bu kadar hızlı ulaşamazdım. Onun her yerde eli ve kulağı vardı. Tabii ondan korkan, onun adını duyunca titremeye başlayan iş adamlarından bahsetmiyordum bile. Ömer için bu iş fazlasıyla kolaydı.

"Babaaaa."

Duyduğum sesle salonun girişine baktım. Efe koşarak gelip üzerime atlamıştı. Kucağıma iyice çekerek onun mis gibi kokan saçlarına güzel bir öpücük bıraktım. Burnumu boynuna koyarak uzun uzun soludum oğlumun kokusunu. Ne kadar da temiz ve saf bir ko-

kuydu. "Oğlum," dedim. Benim oğlumdu. Bana ait bir parçaydı. Baba olmak gerçekten bu hayatta hiçbir şeye değışilmeyecek bir tat, bir ayrıcalıktı. Şükürler olsun ki ben bu ayrıcalığı tatmış, bu tadın farkına varabilmişim.

"Seni özledim, baba."

Hafifçe geriye çekerek kucığıma oturttum.

"Ben de seni özledim, oğlum."

Efe omuzlarını silkerek, "O zaman gitme, baba," dedi. Yüzümde şefkatle karışık bir gülümseme oluştu. Elimi oğlumun pürüzsüz, yumuşacık ve bembeyaz yanağında gezdirerek, "Baba çalışmalı ki anneye ve sana iyi bakabilsin," dedim.

Meraklı gözleri üzerimdeydi. Söylediklerimi anlayıp anlamadığını kontrol etmek için, "Neymiş, Efe?" diye sordum. Yüzünde oluşan ciddi bir ifadeyle, "Annem ve benim için çalışıyormuşsun baba," dedi. Alnına bir öpücük kondurdum. Gerçekten zeki bir oğlum vardı.

Gözüm kapı kenarına kayınca Deniz'in omzunu kapı pervazına yaslamış bizi izlediğini fark ettim. Yüzündeki huzur ve şefkat beni o kadar çok büyülemişti ki. Bir kadının yüzünde bir ifade ancak bu kadar güzel durabilirdi. Güzel ve baştan çıkarıcı...

"Hadi, yemek hazır..." demişti şefkatle ve o an Efe kucığımdan zıplayarak Deniz'e doğru koşup sımsıkı elinden tutmuştu. Bu manzara gerçekten çok hoştu. Oğlumun da en az benim kadar ruhunda hükümdarlık kurmuştu sevgili karım.

Yemek büyük bir neşe ve sohbet eşliğinde sona erdikten sonra Deniz mutfakla ilgileneceğini söyleyip masayı toparlamaya başlamıştı. Biz de Efe'yle birlikte salona geçerek sevgili karımın oğluma yeni aldığı yapbozu yapmaya çalışıyorduk. Yapbozu tamamlamakta zorlanmam Efe'nin fazlasıyla hoşuna gitmiş gibiydi. Numaradan kaşlarımı çatarak ona bakmam bile neşesini bozamamış, aksine bana meydan okuyan bakışlarla yapbozu yapmaya çalışmıştı ve itiraf etmek gerekirse gerçekten de bu konuda benden daha iyiydi oğlum.

Huzurlu geçen ve sonu tatlıyla taçlandırılan bir gecedен sonra kocamın kollarında kendimi huzurlu bir uykuya bırakmaya niyetlenmişken, onun buna izin vermeyeceğini dudaklarımı istila eden dudaklarından anlamıştım.

“Deniz...”

Sesindeki arzu bedenimdeki her hücreyi hareketi geçirmişti. Hafif buğulanmış gözlerimle Ahmet'in gözlerine baktım.

“Seni çok seviyorum.”

Bu üç kelime benim için bir hayata bedeldi. Her gece ondan bu üç kelimeyi duymaya o kadar çok alışmıştım ki artık bağımlısı olmuştum. Hoş, ben zaten başlı başına Ahmet'e müptelâyken bunu çok görmemek gerekiyordu.

Sesimin titremesine önem vermeden, “Ben de seni çok seviyorum, güzel adamım benim!” diye mırıldan-

dım. Yüzünde ukala bir gülümseme belirdi. Ağırlığını üzerime biraz daha vererek başparmağıyla yüzümü okşamaya başladı. O okşamada şefkat, sevgi, aşk, arzu... Kısacası her duygudan bir tutam vardı.

Hafif bir homurdanmayla, "Her gün biraz daha aklımı başımdan alıyorsun," dedi. Yüzümde oluşan arsız gülümsemeyle kocama baktım. Acaba bende akıl bırakmadığının farkında mıydı?

Aramızdaki uzaklığa daha fazla dayanamayıp onu kendime çektim. Fazlasıyla çekici duran dudaklarına hafif bir öpücük bırakarak savaşın ateşinin fitilini yakmıştım. Ah, bu savaşın ganimetleri gerçekten güzel olacaktı.

Sime Uusinen Pöytäkirja

Güzel bir gecenin ardından şirketteki işlere yoğunlaşmak ne kadar da zor geliyordu. Bütün gün Deniz'i düşünmekten, yine yapmam gereken işlerin yarısını ancak yapabilmıştım. O kadar çok özlüyordum ki onu... Elimden gelse işe dahi gelmeyecektim. Onu bu kadar geç bulmuşken, şimdi ona hiç doyamayacakmışım gibi hissediyordum.

Koltuğumda geriye doğru yaslanarak geçirdiğimiz son bir ayı düşündüm. Fazlasıyla zor ve acı dolu bir ay geçirmiştik. Yaşadıklarımız kolay değildi ama sonuçları güzel olmuştu. İkimizi de birbirine bağlayan sonuçlardı bunlar. Bu bir ayda sevginin her şeyden üstün olduğunu daha iyi anlamıştım. Yaptığım hataların bedeli altında ezilmeye gönüllüyken Deniz, güzel karım o bedellerin altında ezilmekten beni kurtarmıştı. Bana sevgi ve şefkatle yaklaşarak her şeyi unutmaya hazır olduğunu belli etmişti.

Yaşadıklarımızı düşünürken o gece düştü aklıma. O gece, kendimi o kadar aşağılık bir adam gibi hissetmiştim... Yeni evimize taşındığımız ilk geceydi. Deniz benimle konuşmak istediği bir şey olduğunu söylemişti. Gözlerimi kapatarak o geceye dair ne varsa zihnime dolmasına izin verdim.

"Ahmet, sana bir şey söylemem gerek."

Deniz'in sesini duymamla televizyonu kapatarak, yatakta benim gibi oturur vaziyetteki karıma çevirdim yüzümü. O güzel yüzü her gördüğümde böylesine heyecanlanmam gerçekten büyük bir haksızlıktı. Sesimi yumuşak tutmaya çalışarak, "Söyle canım," dedim.

Hafifçe gerilerek bakışlarını benden kaçırmıştı. Yüzün hu-

ziursüz bir ifade oluşmuştu. Bu durum beni fazlasıyla meraklandırdı. Yavaşça çenesinden tutarak, yüzünü kendime çevirdim. Gözlerindeki hüznü ve içlerindeki acıyı rahat okuyabiliyordum. O gözler acı içinde kavruluyordu âdeta. Sustum, bir şey söylemedim. Bana açılacağı zamanı beklemeye kararlıydım çünkü.. Kendini nasıl, ne zaman rahat hissederse, konuşmaya hazır hissederse söylemeye çalıştığı şeyi o zaman söylemesi gerekirdi. Her ne kadar ölesiye merak etsem de, bu sabır sınavı bana ağır gelecek olsa da mecburdum buna.

"Ayhan ile ben..." dedi ve o an vücudumdaki gerilmeye engel olamadım. İstemsizce çenesindeki elim de kasılmıştı. Ne duyacağımdan emin değildim ve bu beni korkutuyordu. Deniz'in de korktuğunu hissettim. Çenesi titriyordu. Fakat benden mi yoksa söyleyeceklerinden mi korktuğu konusunda kesin bir karar veremedim. Kesik kesik nefesler alıyordu. Geceliğinin açıkta bıraktığı boynu ve göğsü fazlasıyla davetkâr duruyordu.

"Sandığın gibi olmadı hiçbir şey," diye mırıldandı birden. Sesi o kadar kısık çıkmıştı ki bu kadar yakınında olmasam dediğini duymam imkânsız olurdu.

"Ne demek bu?"

Gözünden akan bir damla yaş yanağından dudaklarına doğru bir yol izlerken, "O," dedi ve sanki söylemek istediği şey ona acı verecekmişğine gözlerini yumdu. Yüzü acı içinde kasılmıştı.

Hafifçe bir nefes alarak, "O bana tecavüz etti," dedi.

Bildiğim bu gerçek bir kere daha gafil avlamıştı beni. O adamı öldürmeyi o kadar çok istiyordum ki şu an... Ama bunu yapmamam için iki tane önemli nedenim vardı. Oğlum ve kalem... Onlar için mecburdum buna.

"Biliyorum."

O an yumduğu gözlerini hayret ve şaşkınlıkla açtı. Söylediğim kelimeyi doğru duyup duymadığını tartıyor gibiydi.

"Nasıl yani?"

"Seni almaya geldiğim gün öğrendim. O şerefsiz söyledi, daha doğrusu söylettirdim."

"Yani sen... Sen bunu öğrendiğin için mi beni almaya geldin? Ya öğrenmeseydin, gelmeyecek miydin?"

Az önce acı içindeki yüzü şimdi hayal kırıklığıyla kasılmıştı. Böyle düşüneceğini biliyordum. Kim olsa düşünürdü.

"Hayır, Deniz. Seni sevdiğim için geldim ben. Sensiz geçirdiğim günlerde yaşadığım acıları dindirmek için geldim."

İlk başta başını iki yana salladı. İnanmıyor gibi bir hali vardı. Aslında inanmak istiyordu, fakat inanmakta zorluk çektiği de açıkça belli oluyordu.

"Güzelim benim..."

Alnına sevgi dolu bir öpücük bıraktım. Yüzünü ellerimin arasına alarak alnımı alnına yasladım. Nefesinin yüzüme vuruşunu hissetmek istedim.

"Ahmet..." dedi. Sesindeki acı canımı yakmıştı. Korkuyordu, farkındaydım. Benim ona karşı olan duygularımdan korkuyordu. Ona o kadar çok acı yazatmışım ki bu da haklı olarak onun korkmasına neden oluyordu.

"Deniz, ben çok büyük bir aptallık yaptım. O kadar çok seviyordum ki seni..."

Gözlerimi onun safir mavisi gözlerinden ayıramıyordum. Ne kadar da ürkek bakıyorlardı öyle. Ne kadar da mağrurdu...

"Deniz... Affet beni, sevgilim..."

O güzel, bembeyaz yüzünü gözyaşlarıyla ıslatmıştı. Yüzü

her saniye biraz daha kasılıyordu. Artık saklamadan, gizlemeden ağlamaya başlamıştı. Onun her hıçkırığında, her göz yaşında benim kalbime zehirli bir hançer saplanıyordu sanki.

"Seni o kadar çok seviyorum ki sevgim gözüümü kör etmişti, güzelim..."

Aynen böyleydi. Sevgim kör etmişti beni. Gerçekleri, Deniz'in çektiği acıları görmemi engellemişti. Hep diyorum ya; bu kadar sevmek de iyi değildi. Bu kadar çok sevgi, işte böylesine acı sonuçlara yol açabiliyordu.

"Ben de seni seviyorum."

Duyduklarımın doğru olup olmadığından emin olamadım bir süre. Deniz, evet, benimle kalmıştı ama hiçbir zaman bana bu sihirli üç kelimeyi söylememişti. Bana, ben de seni seviyorum, demişti... İşte şimdi öleceksem bile huzur içinde ölebilirdim. Şu an her şeye hazırdım. Deniz'in beni sevmesi kadar mükemmel ve olağanüstü bir ödülünden sonra her cefaya razıydım.

Dudaklarına kısa bir öpücük bıraktım. "Deniz, güzel karım benim..." diye mırıldandım. Ah, güzel karım benim!

Telefonum çalınca düşüncelerimden sıyrıldım. Hayali bile içimde bir şeyleri acıtmaya yeterken, aynı zamanda kalbimdeki ritmi de arttırmıştı.

Arayan kişiyi görünce isteksizce açtım telefonu.

"Efendim?"

Sitemli bir ses tonuyla, "Ben de iyiyim, oğlum. Bir annen olduğunu hatırladığın için teşekkür ederim," diye söylenmeye başlamıştı bile annem. Bıkınca, "Anne..." dedim.

"Ne var Ahmet? Ölse, kalsam haberin olmayacak."

Derin bir nefes aldım. "Yaşıyorsun, anne."

Telefonun diğeri ucundan annemin tiz kahkahasını duymuştum. "Tıpkı baban gibisin."

Umursamazca, "Amacın babam gibi beni de genç yaşta öldürmekse, boş hevesleniyorsun," dedim.

Babam aklıma geldikçe elimde olmadan geriliyordum. Evet, babamın ölümünden de açık bir şekilde annemi suçluyordum. Benim öyle parlak bir çocukluğum olmamıştı. Mutlu mesut aile yapısı, bana ve anne-babama göre değildi. Her gün bağrıışların olduğu bir sabaha uyanırdım. Annemin babamı sürekli azarlayan, küçük gören bağrıışları hâlâ kulaklarımda çınlıyordu.

"Baban hak ettiğini yaşadı."

Annemin soğuk sesi sayesinde yüzümde acı bir gülümseme belirdi. Annem her zaman böylesine açık sözlü ve acımasız bir kadın olmuştu. Bir tek Selma'ya ve Efe'ye karşı farklıydı. Onlara her zaman sevgiyle yaklaşmıştı. Onlar için her şeyi yapabilecek gibi duruyordu. Üstelik Selma'nın ölümünde kendi annesinden çok benim annem mahvolmuştu. İlk geceyi hastanede geçirmişti. Cenaze boyunca da serumla ayak durmuştu. Çok büyük zıtlıktı doğrusu. Oğluna ve kocasına karşı bu kadar acımasızken, torunu ve ölmüş gelini için de fazlasıyla sevgi doluydu.

"Kime göre?"

"Ahmet bunu mu konuşacağız?"

Sesinde hafif bir kızgınlık vardı. Umursamadım, onun sesi bana karşı her zaman böyle kızgın çıkardı. Özellikle de Selma'nın ölümünden sonra bu kızgınlık biraz daha artmış gibiydi. Deniz'le evlendikten sonra bana karşı takındığı tavrı söylememe bile gerek yoktu. Düğünümde bir yabancı gibi davranmıştı. Geri, düğünümün de pek düğün havasında geçtiği söylenemezdi ya.

"Ne zaman konuştuk ki bugün konuşalım, anne."

Telefonun ucunda sessizlik oluştu. Şaşırmadım. Her zaman işine gelmeyen bir şey olduğunda ya bağırdı ya da susardı. İşte benim annemin huyu buydu.

"Neden aradın?"

Biraz sert sormuş olabilirdim ama aylardır aramazken şimdi araması gerçekten garipti. Ve ben de hiçbir şey olmamış gibi davranabilecek birisi değildim.

"Ben..." dedi. Sesi tereddütlü çıkmıştı. Sanki söylemek istediği şey için tepkimi ölçmeye çalışır gibiydi.

"Sen, ne?"

"İstanbul'dayım."

Duyduğum kelimenin verdiği rahatsızlıkla koltuğumda doğruldum ve sesimi sakın tutmaya çalışarak, "Ne saçmalıyorsun?" dedim.

"Bir şey saçmalamıyorum. Havalimanındayım, gel al beni."

"Şaka mı yapıyorsun?"

Gerçekten şaka olmasını istiyordum. Annemin gelmesi demek benim zorla oluşturduğum yuvamın da dağılacak olması demekti. Üstelik Deniz'e karşı nasıl davranacağını da hiç mi hiç kestiremiyordum. Selma'nın ölümünden bir nevi Deniz'i suçluyordu. Annem de yıllardır Deniz'i sevdiğimi biliyordu. Ben bunu hiçbir zaman ona itiraf etmesem de o daha ilk zamanlardan anlamıştı ve bana karşı olmuştu hep. Onun için oğluna yakışan ideal gelin, Selma'ydı.

"Ahmet, bekliyorum seni."

Bir şey söylememi beklemeden telefonu kapatmıştı. Öfkeyle homurdanarak sertçe ayağa kalktım. Hayatım bir düzene girdi derken, her şey yine rayından çıkacaktı.

"Anne, su."

Efe'nin seslenmesiyle dolaptan bir bardak alarak su koydum ve hızlı adımlarla mutfaktan çıkıp, salonun ortasında boylu boyunca uzanarak boyama yapan Efe'nin yanına diz çökerek suyunu uzattım. Beni görünce o güzel, meleksi yüzünde bir gülümseme oluştu. Küçük ve tombik elleriyle su bardağını alarak biraz içti ve tekrar bana uzattı.

"Anne, bak."

Eliyle işaret ettiği yere baktığımda yaptığı resmi gösterdiğini gördüm. Gerçekten beş yaşındaki bir çocuğa göre fazla iyi bir resimdi bu. Resim konusunda yetenekliydi.

“Nasıl olmuş, anne?”

Elimle saçını okşadım ve “Harika olmuş, canım,” dedim. Yüzünde aldığı cevaptan memnun olduğunu belirten bir ifade oluştu.

“Kimleri çizdin peki?”

Resimde dört kişi vardı. İki büyük, biri çocuk biri de bebektir. Acaba annesini mi çizdi diye düşünmekten alıkoyamadım kendimi.

Küçük, tombul parmakları resmin üzerinde dolaşmaya başlayınca önce ilk çizdiği kişide durdu ve “Babam,” dedi. Daha sonra diğerine gelip, güzel bir gülümsemeye bana bakarak, “Anne sensin,” dedi. İçimde oluşan rahatlamaya inanamıyordum. Onun annesini değil de beni çizmiş olması... Bunun için mutlu olmam belki de yanlıştı, ama Efe’nin beni artık öz annesi gibi görmesi harika bir duyguydu ve ben bunun sevincini sonuna kadar yaşayacaktım.

“Peki, diğerleri kim?”

Yüzünde daha da genişleyen gülümsemesiyle, “Ben ve kardeşim...” dedi. O an elimdeki su bardağını düşürmemek için irademle gerçekten büyük bir savaşı vermiştim.

“Güzel mi?”

Onun beklentiyle bana bakan yüzünden gözlerimi ayıramadan sadece başımı salladım ve titrek bir gülümsemeye baktım ona. Ne kadar da çaresiz hissediyordum kendimi... Delicesine ağlamak istiyordum. Bu

çocuk olayını atlattım diye günlerce kendimi nasıl kandırdığımı Efe sayesinde daha iyi anlamıştım.

Hızla ayağa kalktım ve salondan çıkarak mutfığa girdim. Elimdeki bardağı masaya bıraktıktan sonra kendimi de sandalyeye bıraktım. Gözümde biriken yaşları, akmalarına izin vermeden elimin tersiyle yok etmeye çalıştım.

Bebeğimi kaybettiğimde bir daha hamile kalmamın fazlasıyla zor olacağını biliyordum. Bebeğime dört elle sarılmıştım bu yüzden. Çünkü her kadın gibi, ben de anne olmak istiyordum. O eşi, benzeri olmayan duyguyu ben de tatmak istiyordum. Ama olmamıştı işte. Ellerimin arasından kayıp gitmişti, bana da yasını tutmak kalmıştı. Aslında bunu hallettiğime inanıyordum. Anne olmayacağıma eskisi kadar takılmadığımı sanıyordum. Efe'nin yetebileceğini düşünmüştüm. Ne kadar da aptalca bir düşünceymiş. Efe bile kardeş isterken, bu eve sadece kendisinin yetmeyeceğini bilerek o resmi çizerken, ben nasıl da böyle aptalca ve safça düşünebilmişim.

Ağzımdan kaçan hıçkırığa engel olamamıştım. Bu, bu çok berbat bir duyguydu... Bir şeyler yapamamak, çaresizlik bunlar bana çok ağır geliyordu ve ben bu duyguları taşımakta zorluk çekiyordum. İsyana bu kadar yakındı işte insan. Bağırıp çağırmaya, neden ben demeye... Ve tam olarak demek istediğim de buydu. *Neden ben?* Neden benim elimden alındı böylesine eşi benzeri olmayan bir mükâfat? Anlamakta gerçekten zorluk çekiyordum. Almıyordu kafam bu kadarını, belki de almak istemiyordu. Bu gerçeği kabul etmek, anlamak

falân istemiyordum. Ben.. Ben de anne olmak istiyordum. Ben de herkes gibi o muazzam duyguyu yaşamak istiyordum. Canımdan daha çok sevdiğim, benden bir parça istiyordum. Bu kadar mı imkânsızdı? Bu kadar mı ulaşamazdı istediğim?

Artık akan yaşlara engel olamıyordum. Gözlerimde oluşan ağrıyı da umursuyor olduğum söylenemezdi. Sadece kalbimin ağrısıyla ilgileniyordum şu an. Kalbimin derin bir köşesinde kanamaya yüz tutmuş bir yarayla uğraşıyordum.

Ellerim farkında bile olmadan karnımı sarmıştı. San-ki bebeğim oradaydı ve ben, ben onu koruyabilecekmiş gibiydim... Onu kaybettikten sonra korumak ancak benim gibi sorumsuz bir annenin aklına gelirdi. Sorumsuzluk yapmıştım. Benim yüzümden ölmüştü belki de. Eğer, orada öyle koşmasaydım bunların hiçbiri olmayacaktı.

"Bebeğim..."

Kokusunu, yüzünü bilmediğim bebeğim benim... Bana mı benzeyecekti acaba? Gözleri ne renk olacaktı? Ben bunları bile öğrenememiştim.

"Deniz..."

Duyduğum sesle gözlerimi girişe doğru çevirdiğimde Ahmet'in gelmiş olduğunu fark ettim. Bir şey söylemeden tekrar başımı eğdim. Hıçkırıklarım artık nefes almamı zorlaştırmaya başlamıştı.

Ahmet bir anda önümde diz çökerek yüzümü ellerinin arasına aldı.

“İyi misin, güzelim?”

Sesindeki endişe ve şefkat yüzümde kısa bir an gülümsemeye neden olsa da sadece olumsuz anlamda başımı sallamakla yetindim. İyi değildim çünkü. Hem de hiç iyi değildim.

“Ne oluyor? Anlat bana!”

Beklentiyle bakan gözlerinden gözlerimi ayıramıyordum. Ona bu düşüncelerimi nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Çünkü o bebek... O bebek sadece benimdi ve Ahmet’in nasıl bir tepki verebileceğini bilmiyordum.

“Deniz, canım?”

“Bebeğim...” diye mırıldandım.

“Ne bebeği, ne oluyor?”

Duyduğum kadın sesiyle Ahmet’in omzunun üstünden karşıya baktım. Kapının girişindeki şık giyimli kadını görünce vücudum kaskatı kesilmişti. Bu kadın Ahmet’in annesiydi. Şaşkınlık içinde kadına bakıyordum. Bir hayal olmasını istiyordum. Gerçek olamazdı. Hayır, ben bu haldeyken gerçek olamazdı, olmamalıydı.

“Ahmet...” diyebildim sadece. O ise ne yapacağını bilemez bir halde bana bakıyordu. Arada kalmış gibiydi.

“Ne oluyor Ahmet burada?”

Ahmet’in annesinin sesi az öncekine oranla daha sert çıkmıştı. Üstelik bana bakan gözlerinde açık bir küçümseme vardı.

Ahmet gözlerini benden ayırmadan, “Çık dışarı

anne!" diye bağırdı. Karşımdaki kadında en ufak bir değişiklik bile olmamıştı. Ahmet'in söylediklerini ve öfkesini umursamadığı çok açıktı.

"Ne çocuğundan bahsediyor bu kadın?"

"Git anne!"

"Cevap ver bana! Yoksa başka bir adam..."

Şözünü tamamlamasına izin vermeden hırsla ayağa kalkmıştı Ahmet ve "Kes sesini! Tek bir kelime daha etme!" diye bağırmıştı. Vücudumda oluşan titremeye engel olamamıştım. Her şey, düzeldiğini sandığım her şey yine eski haline geliyordu ve ben hiçbir şey yapamıyordum. Benim masalım da bu kadardı sanırım.

Ne yapacağımı bilemez bir halde oturduğum sandalyeden kalkıp masaya tutundum. Kadının bakışları bir an bana kaysa da tekrar oğluna dönmüştü. Soru dolu gözleri ve ciddi yüz ifadesiyle bir cevap istediğini açık bir şekilde belli ediyordu.

“Ahmet!” Sesi fazlasıyla sabırsız ve sinirli çıkmıştı.

“Ne var, anne?”

Ahmet’in ses tonunun da annesininkinden bir farkı yoktu. En az annesi kadar sinirliydi ve büyük ihtimalle bu gerçeği annesine nasıl söyleyeceğini düşünüyordu. Kalbim sıkışmıştı. Ahmet’in annesinin bu gerçeği öğrenmesi demek her şeyin bitmesi demekti. Bu kadın kesinlikle öğrenmemeliydi. Ahmet’e doğru çevirdim bakışlarımı. Tam ortamızda kalmıştı. Bir eli belinde düşünüyor gibiydi. Ne annesine ne de bana bakıyordu.

“Ahmet, bana hemen cevap ver! O bebek kimden?”

“Anne sen ne saçmalıyorsun?”

“Annenle düzgün konuş!”

“Sen düzgün konuşuyor musun da ben seninle düzgün konuşayım?”

Ahmet’in her cümlesinde ses tonu biraz daha sertleşiyordu. Olası bir kavgayı önlemek amacıyla yanına doğru yaklaştım ve titreyen elimle koluna dokundum.

“Ahmet, lütfen...” diye mırıldandım.

“Deniz, sen karışma.”

Gözlerini annesinden ayırmıyordu. İkisi de her an savaşımaya hazır birer asker gibi duruyorlardı.

"Sevgili karısı, sen karışma."

Annesinin alaycı bir ses tonuyla söylediği cümle yüzünden öfkeli gözlerle baktım ona. Ben hayatım boyunca Ahmet dışında kimseye kendimi ezdirmemiştim. Bu saatten sonra da bunu değiştirecek değildim ama işte... Şu an konu çok farklı bir konuydu ve biz bu konudan bir an önce kurtulmalıydık.

"Anne, Deniz benim karım farkında mısın? Biz kaç aydır evliyiz! Ve o bebek tabii ki benimdi!"

Yüzümde minnet dolu bir ifadeyle öfkeli gözleri annesinde olan kocama baktım. Bu adam gerçekten benim sevdiğim adamdı. Benim kocam... Benim acılarımı, yükümü paylaşan adamdı.

"Benimdi ne demek?"

"Deniz düşük yaptı."

Ahmet'in tekrarladığı bu gerçek yine gözlerimin dolmasına neden olmuştu. Kalbimde hissettiğim bu acıyı ömrüm boyunca unutamayacağımdan artık daha emin olmuşum. Her hatırladığımda, her aklıma geldiğinde kalbim böylesine acıyacaktı, gözlerim böyle dolacak ve yine isyankâr bir hal alacaktım.

"Yani siz, şey..."

"Anne! Yeter artık, saçmalamayı bırak!"

Bir şey söylemeden soluksuz bir şekilde Ahmet ve

annesini arasında geçen münakaşayı izliyordum. Annesinin bu kadar meraklı ve suçlayıcı olması gerçekten iyi değildi. Üstelik annesinin burada ne işi vardı hâlâ onu da anlamış değildim.

“Torunum nerede?”

İkisinin bakışları da benim üzerimde toplanmıştı. “Salonda,” diye mırıldandım. Kadın yüzüme boş bir ifadeyle bakmaya devam edince, “Salon tam karşımızda,” diyerek açıklama getirdim. Yüzünde küçümseyen bir ifadeyle, bana son kez bakıp mutfaktan çıktı. Bu kadar kibirli bir kadının dünya üzerinde var olabileceğini hiç düşünmemişken, böyle bir kadının bizzat kayınavlidem çıkması gerçekten kaderin benimle dalga geçmesinden başka bir şey olamazdı.

Annemin mutfaktan çıkmasıyla ağlamaktan gözleri şişmiş karıma doğru döndüm. Şaşkın ve kırgındı. Bunu yüzünden çok iyi anlayabiliyordum. Şaşkındı; annemi burada görmeyi beklemiyordu. Kırgındı; annemin sözleri ona fazlasıyla ağır gelmişti. Sadece sözleri mi? Bakışlarıyla bile Deniz’i eziyordu. Onu arabada uyarmama rağmen hem de... Ona Deniz’e kötü davranmaması gerektiğini açık bir dille anlatmıştım. Deniz’i sevdiğimi ve Efe’nin de Deniz’den fazlasıyla hoşlandığını çok net bir dille açıklamıştım ama işte annemdi bu... Hiçbir zaman kendi bildiği doğrulardan başka doğru kabul etmezdi.

Düşüncelerimi toparlamaya çalışarak güzel karımla aramdaki mesafeyi kapattım ve ona sınıksı sarıldım.

Burnumu boynuna bastırarak uzun uzun o huzur veren kokusunu içime çektim. Doymak istercesine ama doyamayacağımı bile bile çektim... Tıpkı sonunda ölüm olduğunu bildiğimiz halde ölümsüzmüşüzcesine yaşadığımız gibi... O kadar umursamaz, o kadar korkarak.

Ağzından kaçan her hıçkırığa ceketim kalkan oluyordu. Onu daha da sıkı sardım. Olabildiğince içime almak istedim. Herkesten, her şeyden korumak istedim. Sanki bu mümkünmüş gibi. Ama yapmak istedim işte...

"Özür dilerim..." diyebilirdim sadece. Bu özrü niçin dilediğimi bile bilmiyordum. Yalnızca kalbimi dinlemiştim. Kalbim istemişti bu özrü dilemeyi. Annemin kırıcı sözlerine mi, kırdığım kalbine mi, onu koruyamadığıma... Hangisinden ya da hangilerinden özür dilediğimi bilmeden, sadece ağzımdan dökülmüştü o iki kelime.

Kendini hafifçe geri çekerek kızarmış gözleriyle bana baktı. O gözlerde çaresizliği, yalnızlığı ve umutsuzluğu görmüştüm. Onu ilk defa böylesine mahvolmuş görüyordum. İlk defa böylesine zayıf, korunmaya muhtaçtı. İlk defa böyleydi ve ben bu durumda ne yapacağımı bilemiyordum.

"Canım açıyor..."

Sesi ağlamaklı çıkmıştı. Bir elimi belinden çekerek o güzel yüzünü okşamaya başladım. Onun her titreyişinde, dökülen her gözyaşında içimde bir şeyler acıyordu. Ve bu acı her saniye biraz daha artıyordu.

"Deniz..."

Titreyen elini kaldırarak ağzımı kapattı. Gözlerindeki acı o kadar yoğundu ki yaptığını kabullendim ve içini dökmesi için ona zaman tanıdım.

“Ben...” dedi ve bir hıçkırık böldü cümlesini. Derin bir nefes alarak, “Ben anne olmayı çok istiyorum,” diye mırıldandı. Gözleri bana baksa da, bu kendine itiraf ettiği bir gerçektir. Her ne kadar benimle konuşuyor gibi görüyorsa da o aslında kalbiyle bir muhasebe içindeydi. Kalbiyle hesaplaşıyordu ve bu ona ağır geliyordu.

“Ahmet, anne olamayacak mıyım ben?”

Bu sorunun cevabı o kadar zordu ki. Bu acı veren bir cevaptı. Bunu ona nasıl söyleyebilirdim ki? Üstelik cevabı bildiği halde, neden hem kendisine hem de bana böyle bir eziyeti reva görüyordu ki?

Dudaklarındaki elini kibarca tutarak çektim.

“Deniz, bu konuyu konuşmuştuk.”

“Cevap ver!”

“Deniz...”

“Cevap ver! Anne olabilecek miyim yine?”

Derin bir nefes aldım. Vazgeçmeyecekti. Yalan da söyleyemezdim, bu onu daha çok kandırmaktan başka bir işe yaramazdı ve canını ileride daha çok yakardı. Doğruyu söylemeye ise cesaretim yoktu.

“Ahmet...”

“Doktor zor olduğunu söyledi. Şansımız çok azmış ama imkânsız değilmiş.”

Yüzünde acı bir gülümseme oluştu. Bu gülümseme-yi neye yoracağımı bilemiyordum.

“Deniz, iyi misin?”

“Evet.”

Yüzündeki gülümseme her geçen saniye biraz daha yayılıyordu. Bu beni rahatlatmaktan çok daha fazla korkutuyordu.

“Deniz...”

“Ahmet... İmkânsız değilmiş. Az da olsa şansımız varmış en azından.”

Sesindeki umut o kadar belliydi ki hiçbir şey söyleyemedim. O az olan ihtimalin neredeyse imkânsıza yakın olduğunu söyleyemedim. Söyleyeceğim kelimelerin hepsini geri yuttum.

Elinin tersiyle gözlerini sildi. Yüzünde artık acı bir gülümseme değil, neşeli bir gülümseme vardı. Onu umutlandırmak gibi aptalca bir hata yapmıştım. Belki de *imkânsız* demeliydim. Ama bu da çok acımasızca olurdu. Sonuçta imkânsıza yakın bir ihtimal de olsa bilmeliydi.

“Ahmet, sen istemiyor musun?”

Sesindeki korku ve endişeyi çok rahat anlamıştım. Benim düşüncelerim konusunda kararsız kaldığı belliydi. Nasıl istemezdim ki? Ondan bir parçayı, ikimizin bir parçasını? Bu mümkün müydü? En az onun kadar istiyordum ben de. Ama karımı daha çok istiyordum. Onun olmayacak bir şey uğruna kendini parçalaması-

na göz yummak bana ağır geliyordu. Onun daha fazla yaralanmasını görmek, her geçen gün kalbinde biraz daha artan küfler meydana getirmek... Ben bunları istemiyordum işte. Benim donukluğum, ona bir şey söyleyememem, onunla bu umudu paylaşamamam da bu yüzdendi.

“Ahmet...”

Bir şey söylemeden onu kendime çektim yine. Hafifçe eğilerek kulağına, “Ben de istiyorum güzelim, ben de tıpkı annesi gibi güzel, onun gibi zeki küşüçük bir kızımız olmasını çok istiyorum,” diye fısıldadım.

Masayı hazırlarken bile aklımda hâlâ Ahmet ve söylediği o güzel cümleler vardı. Ah, güzel kocam benim, sevgi dolu adamım... Ona her geçen gün biraz daha çekiliyordum, kalbimdeki yeri her geçen gün daha çok büyüyordu. Tıpkı bir zamanlar topraklarını genişletip tüm dünyaya hükmeden bir hükümdar gibi... Kocam da kalbimin her köşesini keşfedip, sonsuz bir imparatorluk kurma yolunda emin adımlarla ilerliyordu.

Düşüncelerimi bir kenara bırakarak masada eksik bir şey var mı diye son bir kez baktım. Eksik bir şey olmadığına kanaat getirerek salona geçtim. Efe ve kayınvalidem birlikte oturmuş çizgi film izliyorlardı. Ahmet ise camın önünde, ayakta durmuş dışarıya bakıyordu. Hafifçe bir nefes alarak, “Yemek hazır,” dedim.

Efe sesimi duyunca bana baktı ve babaannesinin yanından kalkıp koşarak yanıma geldi ve sımsıkı sarıldı.

"Anne, acıktım!"

Efe'yi kucığıma alarak, "Annen sana güzel yemekler yaptı," dedim. Salondan çıkarken arkamda sinirinden deliye dönmüş bir düşman bıraktığının da farkındaydım. Ama ben buydum işte. Hayatım boyunca Ahmet dışında kimseye kendimi ezdirmemiştim ve bu saatten sonra da ezdirecek değildim. Ahmet olayı ise çok farklıydı. Sadece ilk zamanlar o kötü günleri yaşamıştık, ama şimdi hepsi geçip gitmişti.

Efe'yi kucığımdan indirerek sandalyelerden birine yerleştirdim ve ben de yanına oturdum. Normal şartlarda Ahmet'in bir yanında oğlu bir yanında da ben olurdum ama büyük ihtimalle sevgili kayınvalidem oğlunun yanında oturmak isteyecektir diye düşünmüştüm.

"Çok güzel bir masa..."

Ahmet'in sesini duyunca bakışlarımı ona çevirdim. Masada her zamanki yerindeydi. Annesi de tahmin ettiğim gibi yanına oturmuştu.

"Teşekkür ederim, canım."

Sonundaki *canım* kelimesini bilerek eklemiştim. Bu bir nevi kayınvalideme gözdağı vermek gibi bir şeydi. Mutluluğumu bozmasına izin vermeyecektim ve bunu da iyice anlamasını sağlayacaktım. Kolay kazanmamıştım ben bu mutluluğu ve kolay kolay da kimsenin bozmasına izin vermezdim!

"Ahmet, burası Ayazların evine yakın, değil mi?"

"Evet."

“İyi. Beni yarın oraya götürürsün. Ayşe ile görüşmek isterim. Çok hoş ve tatlı bir bayan... Kültürlü, genç bir hanım. Ailesi de kültürlü, seçkin insanlar.”

Yüzümde oluşan gülümsemeye engel olamadım. Bu kadın resmen beni Ayşe ile aşağılamaya çalışıyordu. Hayır, böylesine aptalca bir şeyi kafama takacak kadar güçsüz m  sanıyordu beni?

“Anne!”

Ahmet’in sesi uyaran bir tonda çıkmıştı ama annesinin onu taktığı yoktu. “Efe de öyle olacak tabii. Babası kültürlü, rahmetli annesi de k lt rl yd ,” dedi. Ve bu benim için bardağı taşıran son damla olmd . Hafifçe oturduğum yerde dikle tim ve sesimi de olabildiğince sakın tutarak, “Efe’nin yanında böyle konuşmayın,” dedim. Bir anda çökeli gözleri bana döndü. O gözlerdeki nefret o kadar netti ki bir an irkilmeme engel olamadım.

“Nerede ve nasıl konu aca ımı size soracak değilim.”

Siz... Ben onun için sizden öteye gidemeyen, sevgili gelininin yerini alan bir kadındım. Bu kadardım gözünde; fazlası ya da eksiki yoktu... Tam olarak bu kadar.

Sesimi biraz yumuşatarak, “Daha küçük ve kötü etkilenebilir,” diye mırıldandım. Bir yandan da Efe’ye bakıyordum.  n ndeki çorbayı içmekle meşguldü.

“Efe güçlü bir  ocuk, siz düşünmeyin.”

Evet, Efe gayet güçlü bir  ocukt . Ya ının üstünde davranışları ve sakinliğiyle diğer çocuklardan farklıydı.  ocuk dediğin döker kırdı, ama Efe fazlasıyla düzenliydi. Sakinli i seven bir  ocukt .

“Olabilir, ama etkilenmemesi için bir neden değil bu.”

Kadının yüzünde alaycı bir gülümseme oluştu. Derin bir nefes alarak, “Yaptığınız başarıya ulaşamayacak, izin vermeyeceğim,” dedi gayet tehditkâr bir ses tonuyla. Neden bahsettiğini anlamadığımı belirten bir yüz ifadesiyle çaprazımda oturan kadına bakıyordum. Ne yaptığımdan bahsediyordu bu?

“Anlamadım?”

“Annesini unutturamayacaksınız! Buna izin vermeyeceğim!”

“Anne yeter... Sus artık!”

Ahmet bağıınca, kadın bir an oğluna baksa da o öfkeli gözleriyle tekrar bana döndü. “Oğlumu da kandırmışsınız ama torunumu yem etmeyeceğim size,” dedi.

Vücudum sinirden kasılmıştı. Bu kadın gerçekten çok kötü düşünüyordu. Fazla kötüydü. Efe’ye annesini unutturmaya çalıştığımı nasıl düşünebilirdi anlamıyordum. Kolumda hissettiğim elle yan tarafıma doğru döndüm. Efe meraklı gözlerle bana bakıyordu.

“Anne, ne oldu?”

Elimi saçlarına koyarak hafifçe okşadım ve sesimi olabildiğince sevgi dolu tutmaya çalışarak, “Bir şey yok canım, yemeğini yemeye devam et,” dedim. Bana güzelce gülümseyerek tekrar önündeki yemeğine döndü. Gözlerim Ahmet’e kaydıığında onun bakışlarıyla karşılaştım. O bakışlarda açık bir özür vardı. Hafif bir gülümsemeyle bu açık özre cevabımı verdim.

Fazlasıyla stresli geçen bir geceden sonra kendimi huzur bulduğum yatağıma atabilmişim. Bir erkeğin annesi ve karısı arasında kalması gerçekten berbat bir duyguydu. Üstelik annesi bu kadar acımasızken bu berbat duygu fazlasıyla artıyordu. Bu sebeptendir ki Deniz'e bu gece için minnettardım. Kendisini anneme karşı ne ezdirmiş ne de ona bir saygısızlıkta bulunmuştu.

Banyo kapısının açılmasıyla düşüncelerimi bir kenara bırakıp beyaz geceliğiyle çıkan karıma baktım. Bir meleği andırıyordu. O kadar erişilmez ve muhteşem duruyordu ki. Sanki güzel bir rüyaydı ve ona dokundugum anda kaybolup gidecek gibiydi.

Yatakta oluşan hafif bir hareketle gerçekliğinden daha fazla emin olduğum karıma döndüm. O da yüzünü bana dönerek yatmıştı. Uzun uzun o güzel, safir mavisi gözlerini izledim. Bir okyanus kadar derine gidiyordu bu gözler. Beni her geçen gün, her geçen saniye daha çok içine çekiyordu. Bu gözlerin, bu kadının gönüllü kölesi olmuşum.

"Neden öyle bakıyorsun?"

"Beni çekiyorsun, Deniz. Her geçen gün, her geçen saniye beni biraz daha kendine çekiyorsun."

Yüzünde oluşan güzel gülümsemesiyle bana baktı. Hafifçe elimi kaldırarak o güzel, beyaz, ipeğimsi yanığını okşadım. Teni o kadar yumuşak ve sıcaktı ki... Bu hali beni büyülüyordu.

"Ahmet."

"Söyle güzelim."

"Annen," dedi ve hafif, çekingen bir ses tonuyla, "Niye geldi?" diye devamını getirdi cümlesinin. Bu soruyu sorarken rahatsız olmamdan ya da yanlış anlamamdan korktuğu belliydi. Onu biraz olsun rahatlatmak için yüzüme hafif bir gülümseme yerleştirdim. "Bilmiyorum güzelim," diye mırıldandım. Ne yazık ki ben de bilmiyordum. Annem niye geldiğine dair en ufak bir şey söylememişti.

"Efe'yi bana karşı doldurmaz, değil mi?"

Gözleri dolmuştu. Bu ihtimalin onu fazlasıyla korkuttuğu belliydi. Böyle bir şeyin olmasına asla izin vermezdim. Annem bile olsa böyle aşağılık bir şeyi kimse-nin yapmasına izin veremezdim.

"Yapamaz öyle bir şey."

"Bana belki kızılıyorsun ama elimde değil... Korkuyorum."

Fısıldayarak söylemişti son cümlesini. Ona kızdığını nereden çıkardığını bilmiyordum, ona kızmam söz konusu bile olamazdı. Üstelik korkusunda da haklı olduğunu düşünüyordum. Annem bazen fazla ileri gidebiliyordu. Dur durak bilmeyen davranışlarını burada, benim evimde de gösterebilirdi ki bu hiç iyi olmazdı. Ne annem açısından ne de bizim açımızdan.

"Kızmiyorum ama kafana takmanı istemiyorum böyle şeyleri. Tamam mı?"

"Tamam, canım."

Canım... Bu kelimayı, onun iki dudağının arasından

duymak kadar güzel bir saadet var mıydı acaba? Bu kadın, bütün öfkemi ve yorgunluğumu bir anda yok edebiliyordu.

“Öylesine içime işliyorsun ki Deniz, âdeta kanatırçasına. Ama o kanattığın yerler acı değil, zevk veriyor...”

Yüzünde şaşkın bir ifade belirdi ve daha sonra güzel bir gülümsemeye dönüştü. Tıpkı akşamki gibi...

Yanağımdaki elini çenesine götürerek kendime doğru çektim ve o güzel, pamuk şekeri kıvamındaki dudaklarında kaybolmak için kendime izin verdim. Bu gece onu yavaşça sevecektim, bu dudakların her kıvrımının tadını ala ala öpecektim... Ama yapamıyordum. Onun dudakları böylesine ağızımda erirken... İmkânsızdı bu. Dudaklarım planlarımın dışına çıkarak büyük bir açlıkla güzel karımın dudaklarında can buluyordu. Tabii onun da karşılık vermesi ve aralanan dudaklarıyla bütün düşüncelerim yerle bir olmuştu. Dillerimiz buluştuğunda mantık namına hiçbir şey kalmamıştı. Bu kadın, insan yaşamı için gerçekten riskliydi. Bir gün ölümüm onun elinden olacaktı, bu kesindi.

Hafifçe kendimi geri çektim. Yüzlerimiz arasında çok az bir mesafe vardı. Gözleri buğulanmış ve nefes alış verişleri hızlanmıştı. Tıpkı benim gibi... Kesik bir nefes aldım ve “Aklımı başımdan alıyorsun...” diyerek tekrar hayat bulduğum dudakları istila ettim.

Görmü Definci Döğün

Ahmet'in annesi tamı tamına bir haftadır benim bu güzel evimde terör estiriyordu. Ona karşı olabildiğince saygılı davransam da kadın, bir şeylerin acısını ve öfkesini çıkarmak istercesine kin dolu gözlerle bakıyordu bana. Aslında az çok bu bakışların nedenini biliyordum. Bunların nedeni Selma'dan başkası değildi. Evet, kabul ediyorum, Selma hoş ve her zaman güler yüzlü bir kadındı. Onunla aynı ortama giren insanlar onun şen şakrak halinden etkilenmeden duramazdı. Onu pek fazla tanımasam da annemin anlattıklarından gerçekten güzel bir kalbi olduğunu biliyordum. Üstelik okuduğum günlük de bu güzel kalbin âdeta yazılı kanıtıydı. Hiçbir kadın kocasının başka bir kadına karşı olan aşkına böylesine sakin, böylesine sağduyulu ve erdemli davranamazdı. En basit örnek bendim. Ahmet'in başka bir kadını seviyor olma ihtimali bile benim o kadını yeryüzünden yok etmem için yeterli bir nedendi.

"Anne?"

Efe'nin sesiyle düşüncelerimi bir kenara bırakıp oturduğum rahat koltuğumda kollarımı açarak oğluma sarıldım. O güzel, yumuşacık yanaklarına sevgi dolu bir öpücük bıraktım. Bu küçük adam, benim oğlumdu. Tıpkı babası gibi, o da benimdi. Evet, belki bencildim ama ben ne Ahmet'i ne de Efe'yi bir başkasıyla paylaşmazdım. Buna aklım izin verse kalbim izin vermezdi ve aklımla kalbim arasında sonuçları çok büyük bir savaş başlardı.

"Anne, babam neden çok çalışıyor?"

Efe'nin yüzünü iki elimin arasına alarak, "Çünkü babanın çalışıp para kazanarak bize bakması gerekiyor," dedim.

"Çok özlüyorum ama ben babamı."

Burnumu onun gür, güzel kokan, hafif sarımsı saçlarına sürttüm ve bir öpücük bıraktım. Babasını özlemesini gayet iyi anlıyordum. Ben de özlüyordum babamı. Ne garipti? Hatırlamadığım, yüzünü bile fotoğraflarda gördüğüm babamı bazen çok özlüyordum. Onu yanımda istiyordum. Bana kızım *ben yanımdayım, hep yanında olacağım*, desin istiyordum. Hiç tanımadığım bir adamdan medet umuyordum.

"Sen de mi babanı özlüyorsun?"

Efe'nin sesiyle kendime geldim. Onun o küçücük, tombul parmakları yüzümde gezinerek yanaklarımı silmeye başladığında gözümde akan yaşları fark edebilmişim. "Ağlama..." dedi ağlamaklı çıkan bir ses tonuyla. "Benim babam senin de baban olur."

Yüzümde oluşan gülümsemeye engel olamamıştım. Ah, bu çocuk kesinlikle babasının aynısıydı! Güzel kalpli meleğim benim. O küçük elleri yüzümde dolaşıyordu. Onun üzülmesine dayanamazdım. Böyle bir meleğin babası yanı başındayken baba hasreti çekmesine göz yumamazdım. Akşam Ahmet'le konuşup oğluna daha fazla zaman ayırmasını söyleyecektim. Benim bir şansım yoktu, babam ölmüştü. Onunla geçirebileceğim bir zaman bahşedilmemişti bana, ama Ahmet ve Efe için hâlihazırda öyle zamanlar vardı ve onlar kesinlikle bunu en iyi şekilde değerlendireceklerdi.

Gözyaşlarımı biraz olsun dindirebilmek için etrafıma bakındığımda kapının önünde durup bize bakan kadın yüzünden hafif çapta bir korku yaşamama engel olamadım. Ahmet'in annesi hiç hareket etmeden bana ve Efe'ye bakıyordu. Gözleri fazlasıyla koyulaşmış bir haldeydi. Bir şey söylemeden bir süre orada durduktan sonra arkasını dönüp tekrar odasına doğru gitti. Ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama büyük ihtimalle Efe ile aramızdaki bu samimiyetten rahatsızlık duyuyordu.

Efe'nin saçlarını uzun bir süre okşadıktan sonra yapmam gereken akşam yemeği için istemeyerek de olsa oğlumdan ayırdım kendimi. Oturduğum koltuktan kalkarken başımın hafifçe döndüğünü fark etmiştim fakat umursamayarak mutfağa doğru ilerlemeye başladım. Tam o anda ayağımın altındaki yerin kaydığına yemin edebilirdim. Sonrası ise... Sonrası Efe'nin bağıışı ve sert bir zemindi. Gerisini hatırlamıyordum.

Bir şeyleri kırıp dökmek için koridorda dolanıp duruyordum. Gözlerim arada anneme ve oğluma kayıyordu. Oğlumun gözlerindeki korkuyu ve endişeyi ta kalbimin içinde hissediyordum. Annemin de kaygılı görüldüğünün farkındaydım. Efe'nin elini tutmuş sanki onu teselli etmeye çalışır gibi davranıyordu. Bu manzara içimde bir yerde bir şeylerin acımasına neden olmuştu. Annem bana göstermediği sevgi ve şefkatini oğlumun önünde cesurca sergilemekten kaçınmıyordu.

Doktorun odadan çıkmasıyla düşüncelerimi bir ke-

nara bırakıp orta yaşlardaki kadına doğru ilerledim hızlı adımlarla. Bir iki adım daha attığımda yanına ulaşmıştım. Sesimi olabildiğince sakın tutmaya çalışarak, "Deniz, karım iyi mi?" diye sordum. İyi demesine ihtiyacım vardı. Annem telefonda Deniz'in bayıldığını ve hastaneye kaldırdıklarını söyleyince buraya, nasıl geldiğimi bile anlamadığım bir hızda yetişmiştim ve şimdi benim güzel karım iyi olarak karşımda dikilecekti. O safir mavisi gözlerini gözlerime dikerek bana meydan okuyacaktı, tabii ben de bu meydan okumayı büyük bir memnuniyetle kabul edecektim. Buna ihtiyacım vardı. Onun iyi olduğunu bilmeliydim. Daha onu yeni bulmuşken kaybedemezdim. Olmazdı. Bu kadar erken olmamalıydı.

"Öncelikle eşinizin iyi beslenmesi gerekiyor ve duygusal olarak da biraz hırpalanmış gibi görünüyor."

Son kısımda benimle birlikte doktorun yanına gelmiş olan anneme doğru çevirdim bakışlarımı. Annem gelene kadar Deniz'in bir sorunu yoktu ve biz gayet mutluyduk. Bakışlarımı tekrar doktora çevirerek, "Tamam," dedim. Onun iyi olduğunu bilmek en azından içimi biraz olsun rahatlatmıştı.

"Bir şey daha var?"

"Nedir?"

"Eşiniz hamile."

Son duyduğum kelimelerin doğruluğuyla ilgili aklımda büyük bir şüpheye düşmesine engel olamadım. Ve bunu da dile getirerek, "Emin misiniz?" diye sordum.

"Evet, kan testi yaptık. Eşinizi çıkarabilirsiniz fakat

dikkat etmeniz gerekiyor ve en kısa zamanda da bir kadının doğum uzmanıyla görüşmenizi öneriyorum.”

Şaşkınlığımı bir kenara bırakmaya çalışarak, “Teşekkür ederim,” dedim ve yanımdan uzaklaşan doktorun arkasından bakakaldım. İçimde garip bir his vardı. Bu his mutsuzluk değildi, bunu biliyordum ama tam olarak mutlu da değildim. Bunun nedenini de biliyordum aslında. Korkuyordum; güzel karıma bir şey olmasından, yeniden kalbinde onarılmayan bir yara açılmasından delicesine korkuyordum. Hafifçe başımı ovuşturarak kafamı toplamaya çalıştım. Bir bebeğimiz olacaktı, ikimize ait bir parça, oğlumuz bir kardeş olacaktı. Belki de Deniz’in istediği gibi güzeller güzeli bir kızımız olacaktı. Bu düşünceler biraz olsun içimde oluşan korkuyu yok etmişti. Bu heyecanla karımın yattığı odaya girdim. Yorgun gözlerle bakıyordu bana. Bir süre sessiz kalarak izledim o güzel yüzünü.

“Deniz.”

Eliyle beni susturarak, “Sana bir şey söylemem gerekiyor,” dedi. Ne söyleyeceğini merak ediyordum ama benim söyleyeceğim şeyin daha önemli olduğunu düşünerek konuşacakken o çoktan konuşmaya başlamıştı bile.

“Bundan sonra Efe’ye daha fazla zaman ayıracaksın, daha az çalışacaksın!”

Anlamamışçasına karıma baktım. Neden bahsediyordu böyle?

“Efe bugün bana seni çok özlediğini söyledi. Lütfen

onunla daha fazla zaman geçir, zamanınız varken ona güzel anılar bırak. İnsanın babasıyla ilgili anıları olmadan yaşamasının ne zor olduğunu ben..." dedi ve kesik bir nefes alarak, "İyi bilirim," diye ekledi.

Yüzü büyük bir hüznle gölgelenmişti. Babası, Deniz çok küçükken ölmüştü ve babasızlığın ne kadar zor olduğunu onun kadar olmasa da az çok biliyordum. Evet, onun gibi babamı hiç tanımıyor değildim. Eh, onlara anı denilirse, babamla birkaç anım da vardı. Ama benim güzel karım, savunmasız karım... Hızlı adımlarla yanına giderek yatağa oturdum ve onu kendime çekerek sımsıkı sarıldım.

"Tamam, aşkım."

Başını bir anda kaldırarak gözlerime şaşkınlıkla baktı.

"Aşkım mı?"

Olumlu anlamda başımı sallayarak, "Evet, güzelim. Sen benim ilk aşkımsın, sen benim yaşama nedenimsin, hayatımsın. Ben sensiz bir hiçim."

Hüznle gölgelenen gözleri, ilkbaharda açan çiçekler gibi muhteşem seyirlik bir manzara sunmuştu gözlerime. Deniz hep böyle mutlu olmalıydı. Onu asla üzgün görmek istemiyordum. Onu, hep ilkbaharda açan çiçekler gibi muhteşem haliyle görmek istiyordum.

"Sana bir şey söylemem gerekiyor."

Meraklı gözleri benim gözlerimdeydi. O gözlerdeki korku titreşimlerini görebiliyordum. Ama verdiğim haberle korkmayacaktı, aksine büyük bir sevinç seline

kapılacaktı. Derin bir nefes aldım ve "Hamilesin," dedim. Bir an kollarımda kaskatı kesildi, sadece kısa bir anlığına ve daha sonra bana soru dolu gözlerle baktı. İnanamadığı açıkça belli oluyordu. Üstelik büyük bir hayal kırıklığına doğru sürüklenmek istemediğinden, "Bir daha söyle," diye mırıldandı.

Tereddütsüz sevgi dolu bir sesle, "Bebeğimiz olacak güzelim!" dedim.

Gözünden anında birkaç damla inci tanesi dökülmeye başlamıştı bile. Elimin tersiyle bu inci tanelerini silerek sımsıkı sardım karıma. Başımı boynuna gömererek ezberlemek istercesine her bir hücreme soludum o güzel kokusunu. Bana hayat veren kokuyu ciğerlerime çektim. "Seni seviyorum," diye fısıldadım.

"Ben de seni seviyorum."

Hafifçe kendimi geriye çekerek karımın güzel yüzünü meydana çıkardım ve dudaklarını büyük bir açlıkla öpmeye başladım. Nefes nefese kaldığımızda alnımı alnına yaslayarak, "Teşekkür ederim, güzelim," diye mırıldandım. Bu teşekkür; yaptığı, güzelleştirdiği her şey içindi.

"Asıl ben teşekkür ederim. Bir ailenin ne olduğunu, gerçek sevginin ne olduğunu bana sen öğrettin Ahmet. Ömrüm boyunca seveceğim seni."

Duyduğum sözlerin verdiği eşsiz mutlulukla karımın az önceki öpüşmeden dolayı kızarmış olan dudaklarına tekrar sahip oldum. Bu dudaklar baldan daha tatlıydı.

Sık, mutluluk, sonsuz sevgi... Bunlar kolay kazanılmıyordu. Ben de bunları kolay kazanmamıştım. Çok acı çekmiş, çektirmiştim. Selma'yı her hatırladığımda vicdanımda oluşan rahatsız sızıyı engelleyemiyordum. Evet, ona karşı her zaman olabildiğince şeffaf olmaya çalışmama rağmen yine de içimde bir yerde kendimi suçlu hissetmemi sağlayan bir duygu topağı vardı.

Deniz'in doğumuna çok az kalmıştı. Annem de bu süre boyunca bizimle aynı evi paylaşmıştı. Deniz'e eskisi kadar ters davranmasa da çok da samimi değildi ama her geçen gün onun davranışlarında ve yüzündeki yumuşamayı fark edebiliyordum.

Eve yeni bir bebek geleceği için en çok Efe sevinmişti. Bir kardeşi olacağı haberini nasıl karşılayacağından emin olamadığımız oğlumuz, bizi şaşırtarak büyük bir sevinçle karşılamıştı bu haberi. Güzeller güzeli kız kardeşini büyük bir hasretle bekliyordu. Tabii o güzeller güzeli annesinin bir kopyası olacak küçücük kızı sadece Efe değil, herkes dört gözle bekliyordu.

Odanın kapısı aniden açılınca düşüncelerimden sıyrıldım. Böyle bir saygısızlığı kimin yaptığını görmek için kapıya baktığımda, elinde valiziyle annemi karşımda bulmayı hiç ama hiç beklemiyordum.

"Anne!"

Sesimdeki şaşkınlığı gizleyememiştim. O ise rahatça valizini sürükleyerek önümdeki koltuklardan birine oturdu. Soru dolu gözlerimi bir an bile üzerinden çekmeden bir açıklama bekledim.

"Gidiyorum."

"Görebiliyorum da neden?"

"Gitmemi istemiyor muydun?"

Huzursuzca kıpırdandım oturduğum koltukta. Evet, gitmesini istiyordum, ama şu an bunu açıkça dile getiremiyordum. Bu yüzden sessiz kalmayı tercih ettim.

"Bana kızgınsın, Ahmet."

"Niçin kızgın olduğumu düşünüyorsun?"

"Baban için."

Bunu saklayacak değildim bu yüzden, "Evet," dedim.

"Sevmediğin biriyle evlenmek nasıl bir duyguydu, Ahmet?"

Kaşlarımın çatılmasına engel olamadım. Şimdi bunun babamla ne ilgisi vardı ki? Yine de sorusunu cevapsız bırakmayarak, "Boğucu ve tamamen hayal kırıklığından ibaretti," diye mırıldandım. Annem başını sallayarak beni onayladı ve hafif boğuk bir sesle, "Kendimi altın kafese tıklmış bir kuş gibi hissediyordum," dedi. Söylediklerinden bir anlam çıkaramamak her geçen saniye sinirlerimin gerilmesine neden olsa da kendimi olabildiğince sakin tutmaya çalıştım.

"Bu ne demek oluyor, anne?"

Oturduğu yerde hafifçe doğrulmuştu ve bir elini dağınık olmayan topuzunda özensize gezdirdikten sonra derin bir nefes aldı.

“Babanla istemeyerek evlendim. Hiç sevmedim onu.”

Babamı sevmediğini söylemesine gerek yoktu bunu zaten çok önceden keşfetmiştim ben. Yine de susarak devam etmesini bekledim.

“Ona âşıktım ben.”

“O kim?”

“Babanın en yakın arkadaşı.”

Babamın yakın arkadaşlarını hızlıca kafamdan geçirdiğimde hiçbirinin de annemin ilgisini çekecek bir yapıda olmadığını farkına vardım. Bu kadın hangi arkadaştan bahsediyordu? Babamın benim bilmediğim bir yakın arkadaşı mı vardı yani?

“Ahmet beni istemeye geleceği gece trafik kazasında öldü.”

“Ahmet mi!”

Artık sesimde sakinlik namına bir şey kalmamıştı. Bana eski sevgilisinin ismini koymuş olamazdı, değil mi?

“Evet, onun ismini verdim sana.”

“Ya babam?”

Hafifçe çökmüş omuzlarını silkti.

“Ahmet’le görüştüğüm bütün mahalle ve akrabalara yayılınca evlenmem gerekmişti. Ahmet de öldüğü için o an hiç tanımadığım, bilmediğim bir adamdansa babamı tercih ettim.”

Acımasız bir ses tonuyla, "Yani babamın hayatını mahvetmeyi uygun gördün, öyle mi?" diye sordum kızgın bir sesle.

"Ben babana hiçbir zaman umut vermedim ve o da Ahmet'i sevdiğimi biliyordu. Bunu bile bile evlendi benimle."

İşte bu son cümle kalbime zehirli bir hançer saplanmış hissi uyandırdı. Tıpkı benim Selma ile ilgili düşüncelerim gibiydi. Benim Selma'ya yaptığımı, annem de babama yapmıştı.

"İşte bu yüzden Selma'yı sevmeni istedim. Ben babanı sevemedim, denedim ama olmadı. Seni çok sevsen de, bir anne olarak bunu gösteremediğimi de biliyorum. Hep geçmişte yaşadım oğlum, üzgünüm."

Üzgünmüştüm... Bundan pek emin olamamıştım açıkçası ama yine de bir şey söyleyemedim. Çünkü tıpkı annem gibi aynı hataları ben de yapmıştım. Evet, onun gibi evlendiğim insanı hor görüp, çocuğumu sevgisiz bırakmamıştım ama benim yaptıklarım da neredeyse annemin yaptıklarıyla eş değerdik. Düşünmemeye çalışarak, "Neden geldin?" diye sordum. Geldiğinden beri merak ettiğim, açığa çıkmasını beklediğim konuydu bu. Bugün açığa çıkması gerekiyordu.

"Selma istemişti."

Vücudumdaki bütün kan çekildi. Ölmüş karımın annemin gelmesiyle ne ilgisi olabilirdi ki? Neden annemden böyle bir şey istemiş olabilirdi ki? Mantıklı hiçbir cevap bulamamış bir halde kuşkulu gözlerimi

annemin yüzünde gezdirdim. Gözlerimdeki kuşkuyu anlamış olacak ki çantasından bir mektup çıkarttı.

“Selma ölmeden önce bana bir mektup gönderdi. Biliyorsun kanser artık son evredeydi ve öleceğini kabullenmişti. O acı kaza hiç beklenmedik bir şey...” derken ağlamaya başlamıştı.

Gözlerimi annemin yaşlarla çevrelenmiş gözlerinden zorlukla ayırarak elindeki mektuba kaydardım. Selma’nın ne yapmaya çalıştığını anlayamamak her geçen saniye sinir katsayımı arttırmaktan başka bir işe yaramıyordu.

“Mektubun yanında bir not vardı. Notta eğer ona bir şey olursa...” dedi ve gözünden akan yaşlarla, ağzından kaçan hıçkırıklar devamını getirmesine engel oldu. Bir süre kendini toparlaması için bekledim. Annemin Selma’yı kızı gibi sevdiğini ve ölümünü hâlâ kabullenemediğini gayet iyi biliyordum. Evet, Selma’nın ölümünü ben de kabullenemiyordum ama her defasında böyle ağlamıyordum. Güçlü olmam gerekiyordu. O, her zaman benim en büyük hatam ve en büyük yaram olarak kalacaktı. O yara bazen deşilecek, ben de fazlasıyla acı çekecektim ama geçmeyecekti, bunu biliyordum. Zaten bununla yaşamaya alışmıştım. Sesimi olabildiğince düz bir tonda tutarak, “Devam et,” dedim.

“Selma olacakları kabullendiği için öldükten sonra evlenirsen oğluna sahip çıkmamı istemişti. Evlendiğin kadının ona kötü davranmasından korkuyordu, ama korkarım ki oğluna ben sahip çıkamayacağım. Zira Deniz ile arasındaki güçlü bağı gördüm. Efe o kadını fazlasıyla seviyor. Hatta anne diyebilecek kadar.”

Ses tonundaki tiksintiyi umursamadan alay edercesine, "Bunu anlamam ne hoş!" diye mırıldandım. Annemin yüzünde hiçbir değişim olmamıştı. Şaşırmamıştım doğrusu. Annemin son anda vicdana geleceğini düşünene kadar aptal değildim. Kuru bir sesle, "Mektup?" dedim.

"Deniz'le evleneceğin karının içine doğmuş olacak ki bu mektubu yazmış. Bir gün eğer Deniz'le evlenirsen bu mektubu ona vermemi istemişti. Ben veremedim, sen ver. Ve okumadan ver. Selma böyle istemiş. Yaşarken ona sadık olamadın bari son isteğine sadık kal."

Karım... İnatla karım demeye devam ediyordu. Evet, benim karımdı o. Ona karşı çok iyi olmasam da hep sadık kalmıştım. Evliliğim boyunca ona nasıl sadık kaldırırsam, son isteğine de sadık kalacaktım elbette.

Deniz'i sevdiğimi öğrendiği günkü hali hâlâ aklımdaydı. O halini aklımdan silmem de imkânsızdı.

"Ahmet, annenin dedikleri doğru mu?"

Karşımda ağlamaktan gözleri şişmiş kadına baktım. Ne diyebilirdim ki? Neyi kast ettiğini gayet iyi biliyordum. Kendimi koltuğa bırakıp ayakta hâlâ benden bir cevap bekleyen karıma çevirdim bakışlarımı. Her zaman güzel, bakımlı olan karım bugün fazlasıyla kötü görünüyordu. Dışardan geldiği için saçları topluydu. Ağlamaktan gözleri şişmiş ve bütün makyajı akmıştı. Derin bir nefes alarak, "Ahmet, anneni az önce havalimanına götürdüm ve o bana dedi ki..." diyerek bir hıçkırık krizine girdi. Kendini toparlamakta güçlü çektiği o kadar belliydi ki. Aslında onun böylesine üzülmemesini istemiyordum ama elimden gelen bir şey de yoktu, ona yalan söyleyemezdim.

Gerçeği sorgulamaktan vazgeçse aslında ne kendi bu kadar acı yaşırdı ne de ben böyle çaresiz kalırdım ona karşı.

"Bana senin yıllardır sevdiğin kadının Deniz olduğunu söyledi."

Umursamaz bir tavırla, "Ne fark eder?" diye sordum. Bu onu daha da kötü yapmıştı, hıçkırarak ağlıyordu.

"Ben, senin karınım..." Sesi fısıltıdan ibaretti.

"Selma, bu yüzden ne fark eder diyorum işte. Ben seninle evliyim, geri kalanın ne önemi var?"

"Benimle evlisin ama kalbin Deniz'de."

Sesi suğarcasına çıkmıştı ve bu durum fazlasıyla sinirlenmememe neden olmuştu. Sonuçta ben kimseyi kandırmamıştım, Selma'ya karşı âşığım numarası da yapmamıştım. Ben her zaman dürüst olmuştum.

"Kalbimin sana ait olmadığını en başında biliyordun."

Son söylediklerimle artık ayakta kalacak gücü bulamamış olacak ki olduğu yere çökmüştü. "Evet," dedi yutkunarak, "Ama bir başkasında olduğunu bilmiyordum," diye mırıldandı.

"Selma kendine gel!"

Kendine gelmeliydi artık. Bu konu fazlasıyla canımı sık-maya başlamıştı. Gereğinden fazla uzatıyordu.

"O da seni seviyor mu?"

"Hayır," dedim soğuk bir sesle. Aslında bu soğukluğum Selma'nın sorusuna değil verdiğim cevabın gerçekliğineydi. Onun beni sevmesi için her şeyi yapabilirdim ama o beni sevmiyordu işte ve bunu bilmek beni her geçen gün daha çok mahvediyordu.

"Biliyor mu peki?"

"Neyi?"

"Senin onu sevdiğini..."

Sesinden ne kadar acı çektiği belliydi. Bunu söylemek bile ona bu kadar acı verirken bu gerçek kalbini kim bilir nasıl acı-tıyordu? Selma benim için her zaman değerliydi ve üzülmelerini de istemezdim fakat ona karşı da yalan söyleyemezdim, gerçek buydu.

"Bilmiyor," diye mırıldandım.

"Canım çok yanıyor."

Oturduğum yerden ayağa kalkarak, "Kendini toparla, Selma. Canın yanmasını gerektirecek bir durum yok. Seninle evliyim ben ve evliliğimiz boyunca seni hiçbir zaman aldatmadım, aldatmam da. Benim için değerlisin, çocuğumun annesisin. Bunları unutma."

Acı bir gülümsemeyle, "Bunlarla yetin diyorsun yani?" diye sordu. Şaşırmıştım. Selma her zaman ırsal yapıda birisiydi. Normalde benim bu sözlerimden sonra peki deyip birkaç saatte de normale dönmesi gerekirdi. İlk defa benimle bu şekilde konuşuyordu. Sabrımı denediği aşikârdı. Umursamaz bir tavırla, "Nasil istiyorsan öyle anla," diyerek odadan çıkmıştım.

Geçmişî hatırlamak canımı yakmıştı. Ben bir hata yapmıştım zamanında fakat o hatamı telafi edebileceğim bir yol yoktu. Selma'nın kalbimdeki yeri her zaman ayrı olacaktı. Hayatımda tanıdığım en muhteşem kadındı o. Sevgisiyle, sabrıyla... Oğluma da her daim onu hatırlatacaktım. Annesini tanıyarak büyüyecekti. Deniz'in bana bu konudaki desteği ise apayrı bir mutluluktı. Selma'ya o kadar saygı duyuyordu ki... Bu beni mutlu ediyordu. Oğluma annesini aratmayacaktı. Hem annesini ona anlatarak hem de ona annelik yaparak büyütecekti Efe'yi.

Gerçek mutluluğu zor da olsa yakalamayı başarmıştım ve artık bırakmak gibi bir düşüncem yoktu. Oğlum ve karım benim dünyam olmuşlardı. Onlarsız bir anım bile olamazdı. Tabii bu küçük dünyamıza pek yakında kızımız da katılacaktı. İşte o zaman mutluluk tablomuz tamamlanmış olacaktı.

İçimdeki huzura engel olamamıştım açıkçası. İnsanın kaynanası gidiyor diye sevinmesi çok da garipsenecek bir şey değildir herhalde. Sonuçta günümüze kadar ve günümüzde de pek gelin ve kayınvalide uyumu görmüş birisi değildim. Gözüm yanımda oturmuş çizgi film izleyen Efe'ye kayınca onun için üzülmüştüm sadece. Babaannesinden ayrılırken üzülmüştü. Aslında üzülmekte de haksız değildi. Çünkü babaannesi gerçekten torununa fazlasıyla değer veriyordu. Bu gerçekle elim farkında olmadan karnıma kaydı. Efe gibi diğer torununa da değer verecek miydi acaba? Bilmiyordum. Kızıma karşı nasıl davranacağından pek emin değildim. Ama umut ediyordum. Efe gibi diğer torununa da iyi davranacağına inanıyordum. İnanmaktan başka bir şansım yoktu çünkü.

Hayatım o kadar çok değişmişti ki her şey hâlâ bir rüya gibi geliyordu. Bir zamanlar fazlasıyla sıkıcı gördüğüm çoğu şey, artık mutluluk sebeplerimdi.

Ben mutlu oldukça annem de mutlu oluyordu. Ahmet'e karşı artık daha yumuşak, daha anlayışlıydı. Bu da oldukça hoşuma gidiyordu. Bu dünyada çok sevdiğim, canım dediğim iki insan arasında sorun olmasını istemiyordum.

Herkes mutluydu ve her şey biraz daha iyiye gidiyordu. Gün geçtikçe de her şeyin daha iyi, daha güzel olacağından emindim.

Kolay sınavlardan geçmemiştik. Birbirimizi kaybetmemize ramak kalmıştı ama bir şekilde sorunlarımızı halledebilmiştik. Ahmet'in hayatına dâhil oldum olalı bir sürü güzel şey öğrenmiştim. Birisine ait olmanın verdiği hissi, mutluluğu, özgüveni tatmışım. Tabii birisinin sana ait olmasının verdiği huzur ve güven ise apayrıydı. O bana varlığıyla yeni bir hayat bahşetmişti. Karanlığımı aydınlığa çevirmişti.

"Deniz."

Duyduğum erkeksi sesle yüzümdeki hüznü silerek yerine güzel bir gülümseme yerleştirdim ve kapının kenarında duran kocama baktım. Eve ne ara geldiğini anlayamamıştım. Düşüncelere fena dalmıştım herhalde.

"Ne ara geldin?"

Bana doğru yaklaşarak, "Yeni geldim canım," dedi. Ona gülümseyerek bakmaya devam ettim. Her adımında kalbimin daha hızlı attığını yok saymaya çalışarak sevdiğim adama büyük bir hasret ve özlemle baktım. Oysaki ayrılalı yarım gün bile olmamıştı. Onu işe bile göndermek istemiyordum. Bu hamilelik ben de fazlasıyla hormon bozukluğuna neden olmuştu. Olur olmaz şeylere ağlayıp, saatlerce Ahmet'in başını şişiriyor ve onu suçluyordum. Bir keresinde canım meyveli pasta çekti diye gece yarısı kocamı uyandırarak sabaha kadar pasta aratmışım. Eve geldiğinde ise meyveli pasta bulamadığını ama yerine çikolatalı aldığını söylemişti.

Tabii o anlık sinirle ona bağırp, bütün meyveli pastaları kocam bitirmiş gibi suçlayışımı saymıyordum bile. Ama benim sevdiğim adam, canım kocam bu halime sadece gülmekle yetinip bir daha bütün meyveli pastaları yemeyeceğine dair söz vermişti bana. Kendimi tutamayarak onun gelmesini beklemeden hızla ayağa kalkıp kendimi onun kollarına bıraktım. O güzel, erkeksi kokusunu içime çektim. İşte benim nefes alma sebebim bu kokuydu. Bu adamdan yayılan, bu huzur veren kokuydu.

“Deniz sana kaç kere söyledim yavaş hareket et diye.”

Kulağıma fısıldadığı azarı umursamayarak boynuna daha sıkı sarıldım. Sesime suçlayıcı bir ton katarak, “Bütün suç senin,” dedim ve o an biraz geriye doğru çekildiğimi hissettim. Bundan memnun kalmadığımı belli edercesine kaşlarını çatıttım ama o beni umursamadan bir elinin başparmağını yüzümde gezdirdi.

“Benim suçum ne?”

Şuh bir ses tonuyla, “Aklımı başımdan alıyorsun,” diye mırıldandım. Cevabımdan memnun olmuş olacak ki o yakışıklı, erkeksi çehresinde oluşan güzel bir gülümsemeyle dudaklarıma sevgi dolu bir öpücük bıraktı.

“Ahmet.”

“Efendim, güzelim?”

“Annen gitti. Ben sana haber vermek istedim ama gerek olmadığını zaten yanına geleceğini söyledi.”

“Geldi, güzelim.”

Yüzüne dikkatle baktım. Tam olarak ne aradığımı bilmiyordum ama illaki annesinden ayrılmanın verdiği bir huzursuzluk ya da surat asıklığı olur diye düşünüyordum. Dikkatle bakmama rağmen sert çehresinde annesine dair hiçbir duygu parıltısı görememiştim. Fakat bir huzursuzluk vardı farkındaydım. Hissediyordum.

“Bir şey mi oldu?”

Başını sallayarak cebinden bir mektup çıkardı.

“Selma ölmeden önce anneme göndermiş bu mektubu ve eğer bir gün benimle evlenirsen sana vermesini istemiş.”

Duyduklarımın verdiği şokla bakışlarım bir an mektuba kaysa da tekrar Ahmet’e çevirdim. Yüzündeki endişeyi çok rahat anlıyordum. Aslında ben de fazlasıyla endişeliydim. Selma’nın bana neler yazdığını bilemiyordum ve bu bilmediklerimi öğrendiğimde canımın ne kadar yanacağını da kestiremiyordum açıkçası.

“Okumak zorunda değilsin.”

İçimdeki kaygıyı anlamış gibi kurduğu bu cümleyle kocama sevgi dolu bir gülümseme bahşederek, “Okuyacağım,” dedim ve elinden mektubu alarak köşedeki koltuğa bıraktım kendimi. Ahmet’in bakışlarını üzerimde hissediyorken biraz zor olacaktı ama tek başıma yapamazdım bunu. Ellerimin titremesini umursamadan zarfı açtım ve içindeki beyaz kâğıdı çıkardım. Zarif yazısı beyaz kâğıtla o kadar uyumluydu ki. Tıpkı kendisi gibiydi. Derin bir nefes alarak okumaya başladım.

Sevgili...

Sana nasıl hitap edeceğimi bilemiyorum. Sevgili kocamın sevdiği kadın, sevgili kocamın unutamadığı kadın, sevgili evliliğimin üzerindeki gölge... Bu hitaplar o kadar uzun ki açıkçası aralarından seçemiyorum. Çünkü her ne kadar istemesem de hepsinin bir gerçekliği var. Sakın yanlış anlama, seni suçlamıyorum, suçlayamam. Ahmet'i, onu hiç suçlayamam. Burada tek suçlu bendim. Bir adamın başka bir kadını sevdiğini bildiği halde ondan medet umacak kadar suçlanmayı hak eden bendim.

Şu an bu satırları okuduğuna göre ben ölmüş olacağım ve sen kocam ve çocuğumun yanında olacaksın. Açıkçası bu mektubu hiç okumamanı tercih ederdim. Ölmek ve ailemi bırakmak hiç istemiyordum ama yine de bir gün böyle bir şey olacağını bildiğim için buna karşı önlem almak istedim. İçimdeki hisler bunu yapmam gerektiğini söyledi ve ben de yapıyorum.

Sen çok şanslı bir kadınsın. Ahmet gibi bir erkek seni böyle sine sevdiği için gerçekten çok şanslısın. O sevgiye sahip olmak için canımdan bile vazgeçebilirdim ben. Ama değil o sevgiye sahip olmak, kocamın yanında en ufak bir yerimin bile olduğunu düşünmüyordum. Ona kızmıyorum. Ona nasıl kızarım? Onun gibi duyarlı, onun gibi sevgi dolu ve kalbi böylesine güzel bir adama kızmam imkânsız. Üstelik ona kızmaya da zerre hakkım yok. Bana karşı hep dürüst oldu o. Bendim safsa hayallere kapıldım. Bir gün sevdiği kadını unutup beni sevecek diye kendini inandıran sadece bendim.

Sen bu mektubu okurken oğlum kaç yaşında olacak bilmiyorum. İpki bu mektubu okumanı gerektirecek şekilde ölüp ölmeyeceğimi bilmediğim gibi. Ama eğer küçük olursa yalvarırım ona anne sevgisi göstersin. O çok savunmasız Deniz ve bir anneye ihtiyacı var. Belki istemeyebilirsin onu, ama onun bir suçu yok.

Ben tam olarak ne yazmam gerektiğini bile bilmiyorum. Dedim ya, belki de bu mektubu hiç okuyamayacaksın ama işte yine de içim rahat etmiyor.

Biz seninle pek vakit geçiremedik ama anneni çok iyi tanıyorum. Onun o güzel kalbini, melek gibi yüceğini. Sen de onun kızıydın, annen gibi güzel bir kalbin olduğuna inanıyorum. O güzel kalbinde oğluma da yer vereceğini umut ediyorum. Onların hayatlarına nasıl ya da onlar ne durumdayken girdin bilmiyorum, ama onlara karşı hep sevgi dolu olman için sana yalvarıyorum.

Deniz... Kocamın sevdiği, unutamadığı, her zaman yasını tuttuğu kadın... Şu an evli olmanız gerekiyor ve eminim seni çok mutlu ediyordur. Lütfen sen de onu mutlu et. O mutluluğu hak ediyorsa. Ben onu mutlu etmek için elimden geleni yaptım ama hiçbir zaman seninle yaraşamadım.

Deniz,

Kocam ve oğlum sana emanet...

Gözlerimden akan yaşlara ve ağızımdan kaçan hıçkırıklara engel olamıyordum. Bu nasıl yüce bir sevgiydi böyle? Suçlaması, isyan etmesi gerekmez miydi?

“Deniz!”

Ahmet’in telaşlı sesiyle bakışlarımı zorlukla mektuptan ayırarak sevdiğim adamın, kocamın yüzüne baktım. Yüzü de en az sesi kadar endişeliydi.

“İyi misin?”

Başımı sallamakla yetindim sadece.

“Ne yazmış?”

Yüzüme sevgi ve şefkat karışımı bir gülümseme yerleştirerek, “Kocama ve oğluma sahip çıkmamı istiyor,” dedim. Yüzündeki rahatlamayı fark etmiştim. Hafifçe bir nefes alarak, “Ahmet...” dedim ve kendimi zorlayarak devamını getirdim, “Kızımızın adını Selma koysak olur mu?”

Bir an yüzüme öyle yoğun bir şekilde baktı ki ne diyeceğini kestiremedim ama sonra beni kollarının arasına alarak, “Seni seviyorum,” dediğinde sorduğum sorunun cevabını almış oldum.

Bu hayatta hiçbir şey kolay kolay kazanılmıyordu. Bunun en bariz örneğini de yaşamış birisi olarak anlamıştım. Ama bu mektup, bunu daha da iyi anlamamı sağlamaya çalışır nitelikteydi âdeta. *Sevgi...* Sevgi her şeyin önünde gelmeliydi. Ve ben de anlamıştım artık; bu hayatta sevgiden daha önemli ve değerli bir şey yoktu.

Ahmet, Efe ve çok yakında hayatımıza girecek olan Selma ile biz bir aile kurmuştuk... Ben şanslı bir kadındım. Harika bir adamın karısı ve iki çocuğun annesi olma lütfü bana bahşedilmişti.

Herkesin mutluluk için farklı bir tanımı vardır ya, benim de mutluluğum ailemdi. Benim mutluluğum, Ahmet'in gözlerine baktığımda gördüğüm saf sevgiydi. Efe'nin masum sevgisiydi. Kızımın temizliğiymiş. Kısacası, benim her şeyim ailemdi.

"Teşekkür ederim," dedim sevdiğim adamın gözlerinin içine bakarak.

"Niçin?"

"Bana böylesine güzel bir aile bahsettiğin için... Beni sevmeyi hiç bırakmadığın için."

Öyle bir gülümsedi ki kalbim eridi. Hiçbir şey düşünmeden ona sımsıkı sarıldım. Benim dünyadaki cennetim bu adamın göğsüydü. Meleklerimizle birlikte onun göğsünde bir ömür yaşamaya hazırdık biz.

Son